

**Dostęp do informacji
publicznej w pytaniach
i odpowiedziach**

Jarosław Ruszewski

Piotr Sitniewski

Dostęp do informacji publicznej w pytaniach i odpowiedziach

Białystok 2013

Redakcja: Piotr Sitniewski

Autorzy: Jarosław Ruszewski, Piotr Sitniewski

Stan prawny: październik 2013

Publikacja sfinansowana ze środków Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
w ramach Rządowego Programu Fundusz Inicjatyw Obywatelskich.

© Copyright by Jarosław Ruszewski, Piotr Sitniewski, Białystok 2013

Wydanie I

ISBN 978-83-938083-0-4

Wydawca:

Fundacja Centrum Inicjatyw na rzecz Społeczeństwa w Białymstoku

www.fundacjafcis.pl

www.jawnosc.pl

Projekt okładki i układ graficzny: Jan Czerniecki

Skład: CYJAN.NET Jan Czerniecki, www.cyjan.net

Druk: „GHAJ” Krupińscy Sp. J., 16-400 Suwałki, ul. Przytorowa 19

Spis treści

Wykaz skrótów	7
Wprowadzenie	9
I. Schemat procedury dostępu do informacji publicznej	11
II. Ustawa o dostępie do informacji publicznej w pytaniach i odpowiedziach	17
1. Jak ukształtowana jest zasada jawności w Konstytucji RP?.....	19
2. Co to jest informacja publiczna?.....	23
3. Komu przysługuje prawo do informacji?.....	26
4. Kto jest zobowiązany do udostępniania informacji publicznych?.....	30
5. Co to jest Biuletyn Informacji Publicznej (BIP)?.....	33
6. Jak powinien być sformułowany wniosek o udostępnienie informacji publicznej?	34
7. Jakie są podstawy odmowy udzielenia informacji publicznej?.....	38
8. Kiedy mamy do czynienia z beczynnością w zakresie dostępu do informacji publicznej?.....	41
9. Czym jest niemożność udostępnienia informacji publicznej?.....	44
10. Czy dostęp do informacji publicznej jest rzeczywiście bezpłatny?.....	46
11. Co to jest informacja publiczna przetworzona i przekształcona?.....	53
12. Jakie są zasady udostępniania informacji objętych tajemnicą ustawową oraz odmiennym trybem udostępniania?.....	59
13. Jakie środki prawne przysługują wnioskodawcy w razie odmowy udostępnienia informacji?.....	61
14. Czy można ponieść odpowiedzialność karną za nieudostępnienie informacji publicznej?.....	65
15. Czy dziennikarzowi przysługują specjalne uprawnienia w zakresie dostępu do informacji publicznej?	65
III. Ustawa o dostępie do informacji publicznej w orzecznictwie	69

IV. Wzory pism	217
1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej (wzór).....	219
2. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej (wersja autorska).....	220
3. Wzór wniosku dotyczącego uzupełnienia decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej (wzór).....	221
4. Wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej (wzór).....	222
5. Odwołanie od decyzji odmawiającej udzielenia informacji publicznej (wzór).....	223
6. Skarga na bezczynność do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (wzór).....	225
7. Skarga na bezczynność do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (wersja autorska).....	227
8. Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej (wzór).....	229
9. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa naruszenia obowiązku udostępnienia informacji publicznej (wzór).....	231
10. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa naruszenia obowiązku udostępnienia informacji publicznej (wersja autorska).....	233
V. Wykaz przydatnych stron internetowych	235

Wykaz skrótów

art.	–	artykuł
BIP	–	Biuletyn Informacji Publicznej
Biul. SN	–	Biuletyn Sądu Najwyższego
cyt.	–	cytat
DzU	–	Dziennik Ustaw
kc	–	ustawa z 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (DzU nr 16, poz. 93 ze zm.)
kk	–	ustawa z 6 czerwca 1997 roku – Kodeks karny (DzU nr 88, poz. 553 ze zm.)
kpa	–	ustawa z 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst. jedn. DzU 2000 nr 98, poz. 1071 ze zm.)
LEX	–	program prawny LEX
m.in.	–	między innymi
n.	–	następne
niepubl.	–	niepublikowany
np.	–	na przykład
nr	–	numer
NSA	–	Naczelny Sąd Administracyjny
ONSA	–	miesięcznik Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
OSA	–	miesięcznik Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych
OSNC	–	Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna
OSNP	–	Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych
OSP	–	Orzecznictwo Sądów Polskich
OSS	–	Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych
pkt	–	punkt
poz.	–	pozycja
p.p.s.a.	–	ustawa z 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DzU nr 153, poz. 1270 ze zm.)
red.	–	redaktor
rozp.	–	rozporządzenie
s.	–	strona, strony

SA	– Sąd Apelacyjny
Sam. Teryt.	– miesięcznik Samorząd Terytorialny
SKO	– Samorządowe Kolegium Odwoławcze
SN	– Sąd Najwyższy
sygn.	– sygnatura
RIO	– Regionalna Izba Obrachunkowa
Rzeczposp.	– dziennik Rzeczpospolita
t.j.	– tekst jednolity
TK	– Trybunał Konstytucyjny
u.d.i.p.	– Ustawa z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.)
usg	– ustawa z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. DzU 2001 nr 142, poz. 1591 ze zm.)
u.s.p.	– ustawa z 5 czerwca 1998 roku o samorządzie powiatowym (t.j. DzU 2001 nr 142, poz. 1592 ze zm.)
ust.	– ustęp
usw	– ustawa z 5 czerwca 1998 roku o samorządzie wojewódzkim (t.j. DzU 2001 nr 142, poz. 1590 ze zm.)
WSA	– Wojewódzki Sąd Administracyjny
Wspólnota	– miesięcznik Wspólnota
zm.	– zmiana

Wprowadzenie

Prawo dostępu do informacji publicznej, uznawane za jedno z podstawowych uprawnień otwierających każdemu możliwość partycypowania w życiu publicznym, podlega regulacji na różnych poziomach – od Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poczynając, kończąc na postanowieniach statutów jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie z art. 61 ust. 1 Konstytucji: „obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa”.

Tym samym aktywna rola każdego z nas nie kończy się na udziale w wyborach. Istnieją także inne formy aktywności społecznej, np. poprzez fakt domagania się informacji o działalności organów władzy publicznej. Staje się to *de facto* formą kontroli społecznej nad podmiotami, które administrują sprawami publicznymi w imieniu społeczności lokalnych. Uszczegółowienie realizacji tego prawa znajdujemy w różnych aktach prawnych, wśród których najważniejszą jest *Ustawa z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej*.

Celem niniejszego poradnika jest pomoc w praktycznej realizacji prawa do informacji publicznej, które od prawie dwunastu lat wynika wprost z ustawy¹. Nasz poradnik w swym zamierzeniu jest opracowaniem opartym na praktyce, a nie podręcznikiem akademickim z naukowym podejściem do zagadnienia. Czytelnik poradnika musi jednak mieć świadomość, że nie da się uniknąć opisu prawnych regulacji czy nawiązania do bardzo bogatego w tym zakresie orzecznictwa sądów administracyjnych. Praktyczny wymiar poradnika to z jednej strony język przystępny dla każdego, z drugiej zaś – odniesienie do orzecznictwa, opinii znawców tematyki oraz wskazanie konkretnych regulacji prawnych.

Poradnik składa się z czterech części.

Pierwsza część to przejrzysty przewodnik po procedurze dostępu do informacji publicznej uzupełniony graficznym schematem.

Druga część poświęcona jest analizie treści ustawy o dostępie do informacji publicznej. Czytelnik znajdzie tam pogłębioną analizę kwestii, które mogą się pojawić przy rozpatrywaniu wniosków składanych w trybie tej ustawy.

1. W dalszej części poradnika *Ustawa o dostępie do informacji publicznej* przyjmuje skrót u.d.i.p.

Trzecia część zawiera wykaz najważniejszych orzeczeń sądów administracyjnych odnoszących się do zagadnień związanych z realizacją prawa do informacji publicznej.

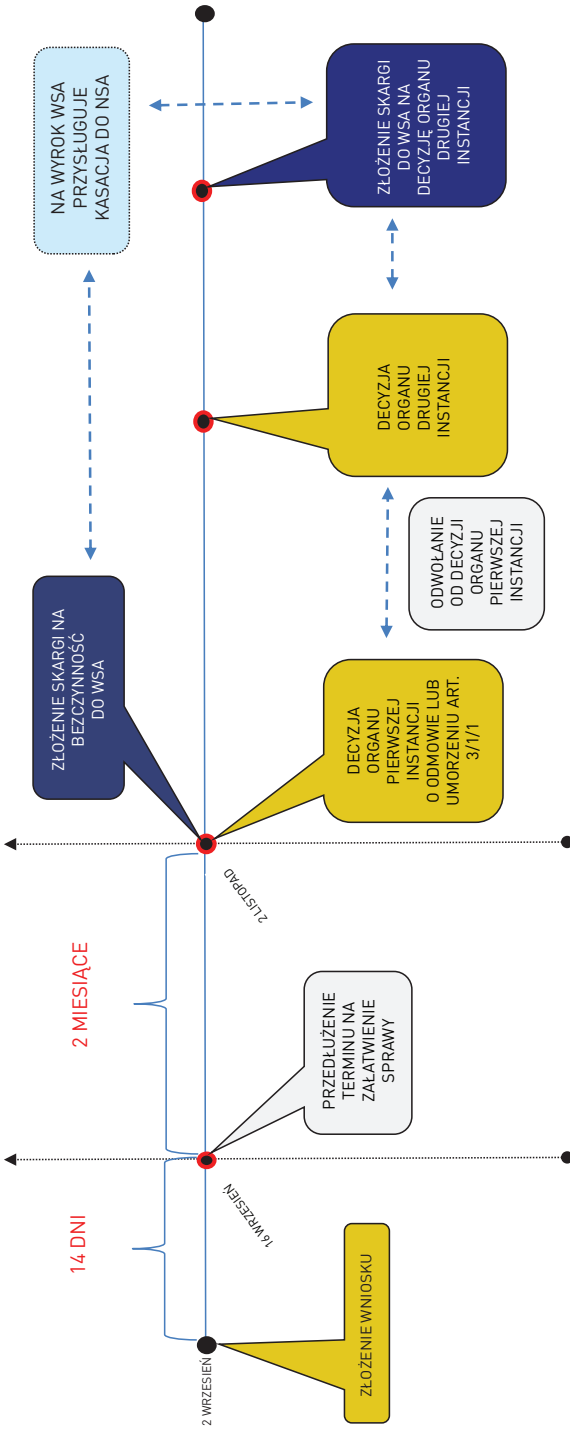
Na część czwartą składają się wzory pism, jakie może wykorzystać wnioskujący o informację.

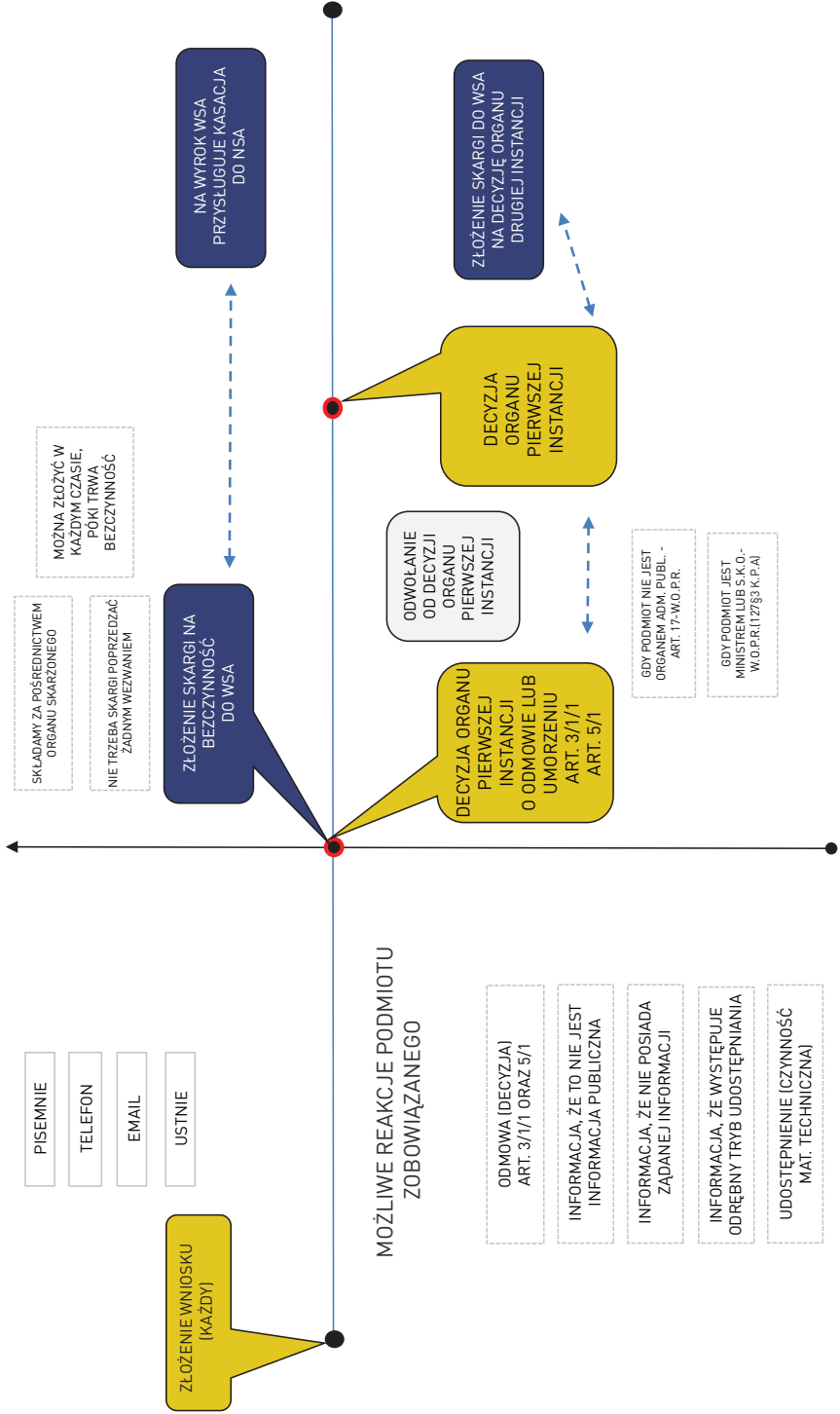
Uzupełnieniem poradnika jest wykaz przydatnych adresów internetowych najważniejszych instytucji publicznych oraz organizacji pozarządowych zajmujących się działalnością związaną z upowszechnianiem prawa do informacji publicznej.

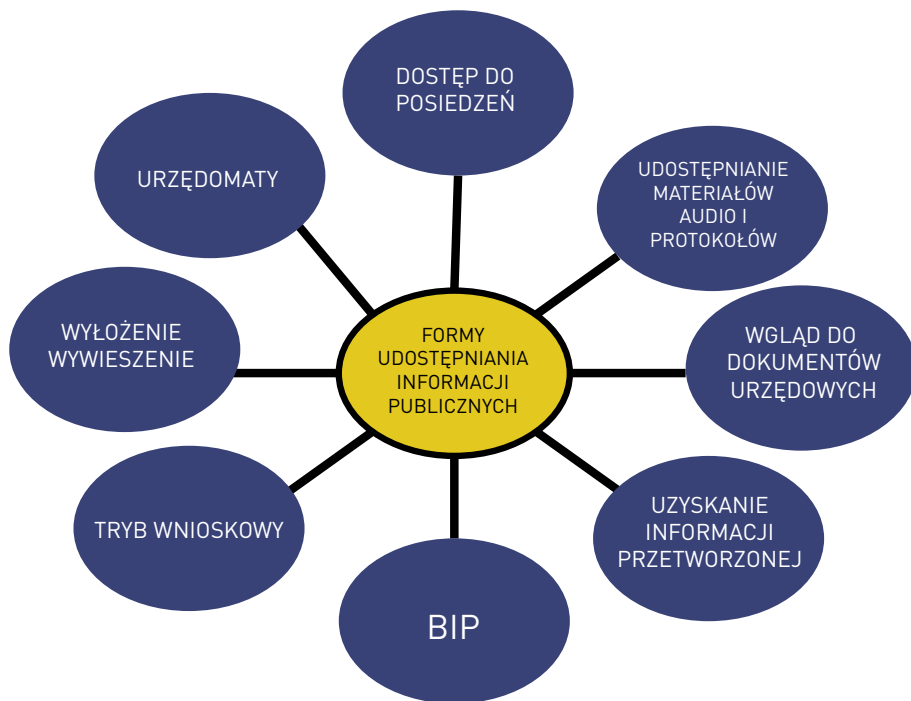
Mamy nadzieję, że wiadomości zawarte w poradniku okażą się przydatne w codziennej pracy zainteresowanych, ale też zachęcą zwykłych obywateli do poszerzania i pogłębiania wiedzy na temat przejrzystości życia publicznego.

1.

Schemat procedury
dostępu do informacji
publicznej

Ustawa o dostępie do
informacji publicznej
w pytaniach
i odpowiedziach

1. Jak ukształtowana jest zasada jawności w Konstytucji RP?

Prawo do wolności informacji rozumiane jako część prawa do wolności wypowiedzi, łączone z wolnością wyrażania poglądów, zostało poddane dość powszechnej konstytucjonalizacji w krajach europejskich. Sygnatariusze podpisywanych traktatów międzynarodowych niejednokrotnie uznawali, że to nie państwo jako takie ma obowiązek uznawać, które z wartości z zakresu wolności i praw podstawowych zasługują na ochronę. One istnieją niejako niezależnie od samej woli państwa. Natomiast zadaniem państwa jest tworzenie gwarancji prawnych dla ich najpełniejszej realizacji. Wśród tych gwarancji na czoło wysuwa się tworzenie konstytucyjnych gwarancji respektowania uznanych już wcześniej w umowach międzynarodowych praw i wolności. Można więc powiedzieć, że prawo do informacji w państwie demokratycznym jest już klasycznym standardem, które nawet jeżeli nie zostało wprost wyartykułowane w krajowym ustawodawstwie, istnieje jako element składowy pośród katalogu praw i wolności człowieka.

Szwecja jako pierwsza uznała prawo do informacji za wolność konstytucyjną, bowiem już w roku 1766 zinstytucjonalizowano ideę jawności w ustawie o wolności prasy. W wielu państwach istnieją dodatkowe, obok ustaw typu Freedom of Information Act (FIO), regulacje prawne nastawione na zapewnienie jawności administracji. Są to na przykład gwarancje konstytucyjne, które przybierają różny zakres i charakter. Państwa, których konstytucje bezpośrednio nie artykułują prawa do informacji to Holandia, Dania, Norwegia, oraz Francja. Francja jest bardzo ciekawym przykładem, gdyż francuski ustrojodawca uznał w preambule do Konstytucji, że *„lud francuski proklamuje uroczyste swoje przywiązanie do Praw Człowieka i do zasad suwerenności narodowej, tak jak zostały one określone w Deklaracji z roku 1789, potwierdzonej i uzupełnionej przez Wstęp do Konstytucji z roku 1946”*. Zrezygnował tym samym z powtarzania zawartych we wcześniejszych dokumentach wszystkich praw i wolności. Gdyby porównywać konstytucyjne regulacje różnych państw europejskich, mogłoby to spowodować znaczne trudności w jednolitej interpretacji zawartych tam zwrotów. Znaczenie przepisów konstytucyjnych objaśniają (precyzują) tymczasem przepisy ustaw zwykłych, a te zostały uchwalone w większości państw europejskich.

A jak przedstawia się **sytuacja prawna w Polsce** odnośnie dostępu do informacji publicznej? Wraz z 1 stycznia 2002 roku weszła w życie ustawa o dostępie do informacji publicznej, wypełniając tym samym dyspozycję art. 61 ust. 4 Konstytucji RP, w którym zawarte zostało upoważnienie do określenia w drodze ustawowej trybu udzielania informacji publicznej. Pomimo dość późnego wejścia w życie tej ustawy, okres go poprzedzający nie był pozbawiony prawnych regulacji w tej materii. U podstaw prac komisji parlamentarnych zajmujących się przygotowaniem tekstu u.d.i.p. leżały bowiem idee tożsame

do tych wyrażonych później w regulacjach konstytucyjnych. Należy pamiętać również o obowiązujących już wtedy normach prawa międzynarodowego, których treść odnosiła się również do zagadnień jawności życia publicznego i prawa dostępu do informacji. Sąd Najwyższy wskazał w orzeczeniu z 1996 roku na fakt, że rozwiązania przyjęte w prawie europejskim gwarantują obywatelom prawo dostępu do informacji będących w posiadaniu organów administracji publicznej². Niemniej jednak w roku 2000, już po wejściu w życie Konstytucji RP z 2 kwietnia 1997 roku, SN stwierdził, że Konstytucja RP ustanawia wyższe standardy ochrony wolności wypowiedzi niż przewidziane w art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności³. Tym samym można założyć, że od momentu wejścia w życie polskiej konstytucji, jako pożądany wzorzec postępowania w kwestii dostępu do informacji publicznej, z punktu widzenia jakości standardów ochrony tychże praw należało wskazywać Konstytucję RP, a nie jak dotąd akty prawa międzynarodowego.

Analizując szereg orzeczeń sądowych z okresu braku w polskim systemie prawnym całościowej regulacji trybu dostępu do informacji publicznej, należałoby podkreślić doniosłość możliwości bezpośredniego stosowania na gruncie Konstytucji RP jej przepisów o prawie do informacji (w szczególności art. 61 i 74 ust. 3). Od połowy 2001 roku w ustawach ustrojowych samorządowych (ustawa o samorządzie gminnym, o samorządzie powiatowym i samorządzie województwa⁴) wprowadzono wyraźne regulacje wskazujące na obowiązywanie zasady jawności. Wprowadzone wtedy przepisy ustanowiły zasadę jawności działania organów samorządowych⁵.

Szczególnie istotne dla właściwego rozumienia stosunku pomiędzy treścią art. 61 Konstytucji RP i zasadą jawności wprowadzoną *expressis verbis* do ustrojowych ustaw samorządowych jest uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 16 września 2002 roku (sygn. K 38/01, zob. www.trybunal.gov.pl). W nim to bowiem TK zaznaczył, że „nie jest tak, iżby ustrojodawca, który całościowo uregulował bezpośrednio w samej Konstytucji zakres i granice tego prawa, wyłączył dopuszczalność i potrzebę uzupełniających regulacji ustawowych w tej materii. Mimo bowiem stosunkowo wyczerpującego unormowania bezpośrednio w Konstytucji prawa obywateli do dostępu do informacji zarówno, jeśli chodzi o zakres podmiotów obowiązanych zapewnić ten dostęp, jak i treść owych informacji, nie można wykluczyć, iż i w tym zakresie zachodzi konieczność doprecyzo-

2. Wyrok SN z 11 stycznia 1996 roku, III ARN 57/95, OSNAP 1996/13/179.

3. Wyrok SN z 1 czerwca 2000 roku, III RN 64/00, OSNAP 2000/1/6/183.

4. Mamy tu na myśli zmiany wprowadzone w usg, u.s.p. i usw ustawą z 11 kwietnia 2001 roku (DzU 2001 nr 45, poz. 497).

5. Art. 11b ust. 1: „Działalność organów gminy jest jawna. Ograniczenia jawności mogą wynikać wyłącznie z ustaw”; ust. 2: „Jawność działania organów gminy obejmuje w szczególności prawo obywateli do uzyskiwania informacji, wstępu na sesje rady gminy i posiedzenia jej komisji, a także dostępu do dokumentów wynikających z wykonywania zadań publicznych, w tym protokołów posiedzeń organów gminy i komisji rady gminy”; ust. 3: „Zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich określa statut gminy”.

wania – »dookreślenia« zarówno cech i zakresu podmiotów obowiązanych do udzielenia informacji, jak i samej treści tej informacji i sposobu jej pozyskiwania”.

W **art. 61 Konstytucji RP** ustrojodawca wprowadził całkowicie nową wartość do polskiego systemu prawnego – **prawo do informacji o działalności organów władzy publicznej**. Poza zasadą obowiązku udzielania informacji faktycznej i prawnej w postępowaniu administracyjnym (mamy tu na myśli art. 9 kpa), zgodnie z art. 61 ust.1 Konstytucji RP, „obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa”. Tym samym aktywna rola obywatela nie kończy się na udziale w wyborach, lecz istnieje możliwość pełniejszej aktywności poprzez fakt domagania się informacji o działalności organów władzy publicznej, która staje się *de facto* formą kontroli społecznej nad administrowaniem sprawami publicznymi w imieniu społeczności lokalnych przez wyłonionych w wyniku wyborów powszechnych ich przedstawicieli. Art. 61 Konstytucji RP, regulując w miarę szeroko zakres podmiotowo-przedmiotowy prawa do informacji, przewiduje jednocześnie możliwość ograniczenia tego prawa. Może ono nastąpić wyłącznie ze względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa. Poza ograniczeniem wskazanym w samym art. 61, kształtującym treść i zakres prawa do informacji, Konstytucja RP zawiera w art. 31 ust. 3 klasyczną klauzulę ograniczeń wolności i praw jednostki, na którą składają się trzy elementy: pierwszy dotyczy formalnej podstawy ewentualnych ograniczeń, które nie mogą mieć innej podstawy aniżeli ustawa, drugi odnosi się do dopuszczalności i przesłanek zastosowania ograniczeń, ostatni zaś stanowi gwarancje nienaruszalności istoty wolności i praw.

Zgodnie z treścią art. 61 Konstytucji RP prawo do informacji przysługuje w stosunku do:

- A. Organów władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej**, zgodnie z zasadą trójpodziału podziału władz określoną w art. 10 Konstytucji RP.
- B. Innych podmiotów, które wykonują zadania publiczne i w związku z tym dysponują mieniem Skarbu Państwa lub komunalnym.**

Przepis ten rozszerzył zakres prawa do informacji również na podmioty prywatne wykonujące zadania publiczne. Szereg przepisów przewiduje szerokie możliwości prywatyzacji zadań publicznych, które z punktu widzenia obywatela jako adresata działań podejmowanych przez administrację mogą powodować znaczne polepszenie jakości świadczonych usług. W takiej sytuacji, jeżeli prywatna instytucja, stowarzyszenie czy fundacja wykonuje za pieniądze publiczne określone zadanie, podmiot ten jest zobowiązany do respekto-

wania zasad zawartych w u.d.i.p. Takie podejście znacznie rozszerza zakres podmiotów zobowiązanych, co jest w pełni zgodne z ideą ustawodawcy. Decydujące bowiem jest, by podmiot wykonujący zadania zdawał sobie sprawę z potrzeby przejrzystości podejmowanych zadań, bez względu na jego status prawny i formułę organizacyjną.

C. Osób pełniących funkcje publiczne.

Zgodnie z art. 61 Konstytucji RP obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji (...) o działalności osób pełniących funkcje publiczne. Ustalenie, kim jest osoba pełniąca funkcje publiczne, ma znaczenie nie tylko dla realizacji prawa do informacji, ale również jest elementem decydującym o przyjęciu odpowiedzialności danej osoby za przestępstwo łapownictwa biernego⁶. Decydującym jest ustalenie wzajemnego stosunku dwóch pojęć: funkcjonariusz publiczny i osoba pełniąca funkcję publiczną. W art. 115 § 13 *Kodeksu karnego* znajdziemy definicję funkcjonariusza publicznego.

Funkcjonariusz publiczny to:

- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej,
- poseł, senator, radny,
- poseł do Parlamentu Europejskiego,
- sędzia, ławnik, prokurator, funkcjonariusz finansowego organu postępowania przygotowawczego lub organu nadrzędnego nad finansowym organem postępowania przygotowawczego, notariusz, komornik, kurator sądowy, osoba orzekająca w organach dyscyplinarnych działających na podstawie ustawy,
- osoba będąca pracownikiem administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba w zakresie, w którym uprawniona jest do wydawania decyzji administracyjnych,
- osoba będąca pracownikiem organu kontroli państwowej lub organu kontroli samorządu terytorialnego, chyba że pełni wyłącznie czynności usługowe,
- osoba zajmująca kierownicze stanowisko w innej instytucji państwowej,
- funkcjonariusz organu powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego albo funkcjonariusz Służby Więziennej,
- osoba pełniąca czynną służbę wojskową.

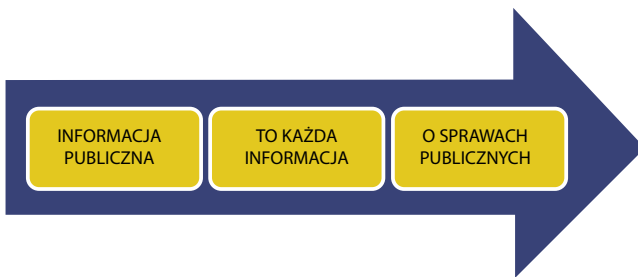
Najistotniejszą legislacyjną zmianą dla rozwiązania omawianego zagadnienia braku prawnej regulacji pojęcia „osoba pełniąca funkcję publiczną” była zmiana w *Kodeksie karnym*⁷, która weszła w życie w lipcu 2003 roku. Zdefiniowanie pojęcia było jedną z najtrudniejszych zadań nowelizacji prawa karnego ogólnie określaną jako „nowela antykorupcyjna”.

6. Art. 228 § 1 kk: „Kto, w związku z pełnieniem funkcji publicznej, przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8”.

7. Ustawa z 13 czerwca 2003 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DzU 2003 nr 111, poz. 1061; ustawa weszła w życie z dniem 1 lipca 2003 roku).

Zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 19 *Kodeksu karnego*, „**osobą pełniącą funkcję publiczną jest** funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą Rzeczpospolitą Polską umowę międzynarodową”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeszcze przed wejściem w życie omawianej regulacji, ugruntował się jednolity pogląd, że osoba pełniąca funkcję publiczną nie może być utożsamiana z funkcjonariuszem publicznym. Na tle nowej regulacji należy więc skonstatować, że **każdy funkcjonariusz publiczny jest osobą pełniącą funkcję publiczną** i co do tego nie ma żadnych wątpliwości. Natomiast **nie każda osoba ją pełniąca staje się automatycznie funkcjonariuszem publicznym** i może tym samym korzystać z ochrony prawnej mu przysługującej.

2. Co to jest informacja publiczna?

Schemat 1

Ustawa o dostępie do informacji publicznej w art. 1 definiuje informację publiczną jako **każdą informację o sprawach publicznych**. Tak ogólna w swej treści definicja ma wady i zalety. Za wadę można uznać to, że przepis niewiele tłumaczy i nie wskazuje konkretnie, co jest informacją publiczną, a co nią nie jest. Nie tylko dlatego, że nie zawiera on żadnych kazuistycznych regulacji, ale dlatego, iż z jego treści trudno jest ukształtować wzorzec pojmowania informacji publicznej. Ta nieprzydatność zdaniem autorów jest tylko pozorna. Treść **art. 1 stanowi odzwierciedlenie pewnego sposobu pojmowania rzeczywistości** i jest przez to zasadą kierunkową, interpretacyjną w stosowaniu przepisów ustawy. Stanowi o idei przyświecającej ustawodawcy, z której wynika **dominacja jawności nad utajnianiem** informacji publicznych.

Zaletą tego typu definicji jest objęcie swym zasięgiem bardzo szerokiej sfery faktów i informacji, przez co kształtuje to generalną zasadę, że każda informacja o sprawach publicznych jest jawna. W związku z tym można stwierdzić, że **ustawodawca na pierwszym**

miejscu stawia jawność, a wszelkie od niej wyjątki należy traktować jako odstępstwo od zasady i interpretować ściśle, bynajmniej nie rozszerzająco. Potwierdzają to w swych orzeczeniach sądy administracyjne: „jakiegokolwiek ograniczenie prawa do uzyskiwania informacji publicznej korzysta z wykładni zawężającej, a wszelkie wątpliwości w zakresie istnienia szczególnie istotnego interesu publicznego powinny być interpretowane na korzyść wnioskodawcy”⁸. To natomiast może mieć doniosłe znaczenie przy decydowaniu o ujawnieniu danej informacji w konkretnym przypadku. W razie wątpliwości należy zawsze rozstrzygać na korzyść jawności, nie odwrotnie. Istnieje więc ogólna reguła interpretacyjna wskazująca na dominację zasady jawności jako zasady podstawowej.

Ustawa w art. 6 ust. 2 zawiera przykładowy katalog informacji publicznych, który jednak nie może być utożsamiany z pomocniczym kryterium dla definiowania pojęcia informacji publicznej. Katalog informacji podlegających udostępnieniu nie jest składową częścią definicji informacji publicznej. Jedyna i wyłączna definicja informacji publicznej znajduje się w art. 1 ust. 1 u.d.i.p. – jest to każda informacja o sprawach publicznych. Katalog z art. 6 u.d.i.p. ma znaczenie dla ustalenia, jakie informacje mają być obowiązkowo umieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej (BIP), zaś w żadnym przypadku artykuł ten nie stanowi wyczerpującego katalogu pojęciowego informacji publicznej. „Katalog z art. 6 ust. 1 jest przykładowy i nie stanowi on definicji informacji publicznej, gdyż ta jest ustanowiona w art. 1 ust 1 u.d.i.p.”⁹. Rozstrzygnięcie o udostępnieniu lub nie danej informacji nie powinno się odbywać w oparciu o art. 6 u.d.i.p., lecz o ewentualne jej ujawnienie lub utajnienie na podstawie konkretnej normy prawnej występującej w przepisach szczególnych. **Art. 6 jest tylko i wyłącznie przykładowym wskazaniem, jakie informacje podlegają udostępnieniu, i nie powinien być on traktowany jako wzorzec zachowań w podobnych sprawach.** Przepis ten nie wylicza rodzajów informacji publicznej, lecz tylko pewne jej kategorie podlegające udostępnieniu. Jednym słowem – nie powinien on być podstawą do stosowania analogii, gdyż dla udostępnienia informacji publicznej wymagane jest jedynie wykazanie, że stanowi ona takową, a dostęp do niej nie podlega ograniczeniu na podstawie przepisów szczegółowych. Przyjęcie, że informacja, która nie została wymieniona w art. 6 ust. 1 u.d.i.p., nie jest informacją publiczną, jest niedopuszczalne.

8. Wyrok NSA z 9 listopada 2011 roku, sygn. I OSK 1365/11.

9. Wyrok NSA z 5 grudnia 2002 roku, sygn. II SA/Wr 1600/02.

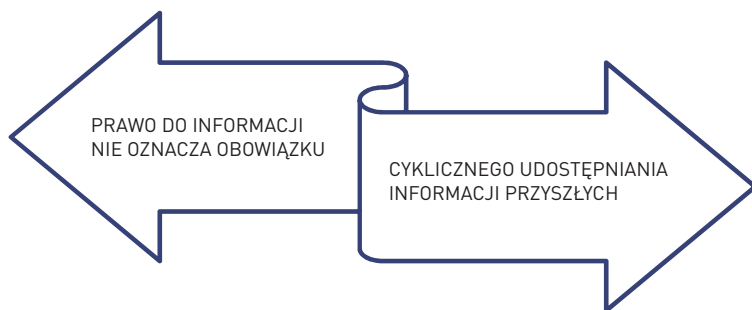

Schemat 2

Żądanie udzielenia informacji dotyczącej sprawy osobistej toczącej się przed sądem, wyjaśnienia treści danego aktu czy polemika z dokonanymi ustaleniami, poinformowanie o motywach rozstrzygnięcia w indywidualnej sprawie osoby lub podmiotu nieobjętego zakresem art. 4 u.d.i.p., nie stanowią informacji publicznej, a w związku z tym nie są objęte obowiązaniem u.d.i.p. „Wnioskiem w świetle u.d.i.p. może być objęte jedynie **pytanie o określone fakty**, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi”¹⁰.

Wobec dość ogólnej definicji informacji publicznej ogromne znaczenie w praktyce mają wyroki sądów administracyjnych, w szczególności Naczelnego Sądu Administracyjnego, oraz wyroki Sądu Najwyższego, jak i opinie doktryny prawa administracyjnego w tym zakresie. Orzecznictwo zdaje się coraz bardziej rozszerzać pojęcie informacji publicznej, co świadczy o tym, że jawność życia publicznego w jej ujęciu definicyjnym jest zjawiskiem dynamicznym, zmiennym, zależnym od wielu czynników, w tym poziomu rozwoju społeczeństwa obywatelskiego. Istnieją zjawiska, które w krajach skandynawskich nie wydają się problemem z punktu widzenia ich jawności, jak np. stan zdrowia osób najważniejszych w państwie. W Polsce swego czasu miała miejsce próba wprowadzenia do u.d.i.p. – na prośbę jednego z klubów parlamentarnych – dodatkowego ust. 1a do art. 1, z którego miało wynikać, że stan zdrowia prezydenta, premiera oraz marszałka Sejmu i Senatu RP stanowi informację publiczną. Jednak ta propozycja nie spotkała się z akceptacją i została odrzucona na etapie prac komisji. Stanowi to dowód, że pojęcie informacji publicznej jest zjawiskiem dynamicznym, podlegającym ciągłym zmianom, a dziś ustalone tzw. linie orzecznicze mogą ulegać zmianie w przyszłości.

10. Wyrok WSA z 10 stycznia 2007 roku, sygn. II Sa/Wa1595/06.

Schemat 3

Należy pamiętać, że żądanie o udostępnienie informacji publicznych nie może polegać na żądaniu cyklicznego dostarczania danych informacji na żądanie wnioskodawcy. W praktyce żądanie typu: „proszę o przesyłanie mi na wskazany adres co miesiąc informacji, czy dany zakres treści uległ zmianie, czy dany rejestr się zmienił, jeśli tak, w jakim zakresie”, w świetle opinii sądów administracyjnych nie znajduje uznania jako właściwe żądanie o udostępnienie informacji publicznej. „Przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie przewidują cyklicznego trybu udzielania informacji przyszłych, które nie znajdują się jeszcze w posiadaniu organu, a których dotyczył wniosek”¹¹.

3. Komu przysługuje prawo do informacji?

Schemat 4

W art. 2 u.d.i.p. zawarta jest zasada, z której wynika, że prawo do informacji publicznej przysługuje każdemu. Odnosi się ono również do osób, które nie zamieszkują na terenie Polski i nie muszą być to osoby fizyczne. Z prawa tego mogą korzystać również osoby prawne jak i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej. Wnioskować mogą również bezpaństwowcy. Warunkiem niezbędnym w odniesieniu do osób fizycznych jest, aby były pełnoletnie oraz nie były ubezwłasnowolnione. Owa pełnoletniość nie

11. Wyrok WSA z 24 września 2008 roku, sygn. II Sa/Gd 722/07.

powinna być jednak traktowana jako warunek bezwzględnie konieczny. Jeżeli bowiem osoba niepełnoletnia składa wniosek o dostęp do informacji publicznej i odpowiedź na niego nie powoduje żadnych problemów, tzn. nie ma konieczności wydania decyzji administracyjnej, nie powinno się sprawy biurokratyzować. Czym innym natomiast jest, gdy na wniosek należy odmówić udzielenia informacji. Wtedy osoba nieletnia nie może być adresatem decyzji, a w jej imieniu wniosek powinna podpisać osoba pełnoletnia.

Problem, jaki może się pojawić przy określaniu zakresu podmiotowego prawa do informacji, nie wynika bynajmniej z treści ustawy, lecz z faktu, że na pierwszy rzut oka nie jest on zgodny z treścią art. 61 Konstytucji RP, która stanowi, iż prawo do uzyskiwania informacji ma obywatel. Jak więc pogodzić owe regulacje, z których regulacja konstytucyjna, a więc najwyższy akt prawny w hierarchii systemu prawa, ogranicza podmiotowo zakres prawa do informacji tylko w odniesieniu do obywateli RP?

Warto zwrócić uwagę na trzy argumenty za tym, aby prawo do informacji potraktować szerzej, aniżeli uczynił to ustrojodawca (twórca Konstytucji RP), i objąć nim każdego.

Po pierwsze brak jest logiki w przyjęciu rozwiązania, iżby prawo do informacji przysługiwało tylko obywatelom, skoro każdy dziennikarz może żądać informacji publicznej i musi ona mu zostać udzielona, pod warunkiem że nie jest objęta ochroną na podstawie przepisu szczególnego. Art. 7 ust. 2 pkt 5 prawa prasowego formułuje definicję, zgodnie z którą dziennikarzem jest osoba zajmująca się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych, pozostająca w stosunku pracy z redakcją albo zajmująca się taką działalnością na rzecz i z upoważnienia redakcji. Wynika z tego, że statusem dziennikarza może zostać objęty cudzoziemiec jak i bezpaństwowiec. Obywatelstwo polskie nie jest tu wymagane. Dopuszczenie do sytuacji, w której cudzoziemiec nie mógłby skorzystać z prawa do informacji i byłby zmuszony do zwracania się w tej sprawie do dziennikarza, byłaby naruszeniem (bez uzasadnienia) zasady równości określonej w Konstytucji w art. 32. Dlatego też, **jeżeli nie mamy do czynienia z prawami politycznymi**, które ze swej istoty są uzależnione od posiadania obywatelstwa, **nieuzasadnionym byłoby ograniczanie prawa do informacji tylko wobec obywateli**.

Po drugie – akty prawa międzynarodowego jednoznacznie wskazują na prawo do informacji jako prawo **odnoszące się do każdego**, nie tylko do obywatela danego państwa¹². Wydaje się że decyzja ustawodawcy o objęciu tym prawem każdego, stanowi przyjęcie istniejącego już poglądu wyrażonego przez Trybunał Konstytucyjny¹³ w 1992 roku:

12. Zob. art. 10 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 19 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych. Oba te akta formułują „wolność każdego do otrzymywania i przekazywania informacji i idei” czy też „prawo każdego do swobodnego wyrażania poglądów, które obejmuje swobodę poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania wszelkich informacji”. Również Powszechna Deklaracja Praw Człowieka ONZ z 10 grudnia 1948 roku, stanowi, że „każdy ma prawo (...) do poszukiwania, otrzymywania i rozpowszechniania informacji i idei”.

13. Wyrok TK z 20 października 1992 roku, K 1/92, OTK 1992/2/23.

„W państwie demokratycznym konstytucyjne przepisy dotyczące praw obywatelskich, z wyjątkiem pewnych praw o czysto politycznym charakterze, jak np. prawo wyborcze, dotyczą również cudzoziemców”

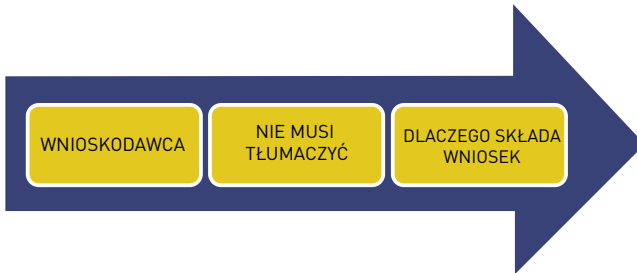
Trybunał Konstytucyjny dla poparcia tej tezy powołał się na „przyjęte poglądy doktryny współczesnej, oparte o międzynarodowe standardy praw człowieka i wskazujące wręcz na obowiązek państwa gwarantowania praw, szczególnie zaś wolności osobistych wszystkim, nie tylko obywatelom”. Pojęcie obywatelstwa, jako elementu niezbędnego do uzyskania określonych praw, należy odnosić jedynie do tych praw, które w sposób ścisły są utożsamiane z posiadaniem obywatelstwa polskiego. Nawet nie obywatelstwa jakiegokolwiek, bo jeżeli z prawa do informacji publicznej chciałby skorzystać bezpaństwowiec (apatryda), nie można by mu tego odmówić, nawet gdyby w treści ustawy był zapis odnoszący je jedynie do obywateli. Prawo do informacji jest więc prawem, które nie powinno być uzależniane od jakichkolwiek prawnych czy faktycznych interesów ani tym bardziej od obywatelstwa osoby ich żądającej. Już dawno odeszliśmy od rozumienia prawa jako li tylko możliwość i przyzwolenie do działania, swoboda działania – w sensie tego, co człowiek może robić i czego może domagać się od innych.

Po trzecie. Skoro według utrwalonego orzecznictwa sądowego można złożyć wniosek w trybie u.d.i.p., również za pośrednictwem poczty elektronicznej, a na dodatek wnioskodawca na etapie wniosku nie musi się identyfikować, rozważania na temat potrzeby ograniczenia zakresu podmiotowego prawa do informacji należy uznać za wyłącznie czysto akademickie. Sądownictwo administracyjne już kilka lat temu wyraźnie wskazało, że „(...) za wniosek pisemny uznawać należy również przesłanie zapytania pocztą elektroniczną, nawet gdy nie zostanie użyty podpis elektroniczny, (...) z uwagi na to, że żądając informacji, nie musi się on wykazać jakimkolwiek interesem prawnym lub faktycznym, aby otrzymać informację. Wniosek o udzielenie informacji publicznej może przybrać każdą formę, o ile wynika z niego, co jest przedmiotem wniosku. Wniosek taki wszczyna postępowanie w sprawie, ale na tym etapie nie mają jeszcze zastosowania przepisy k.p.a.”¹⁴.

Reasumując, **w Polsce prawo do informacji jest prawem przysługującym każdemu**, i pomimo rozbieżności ustawy z Konstytucją RP nie wydaje się, by ustrojodawca zamierzał dokonać zawężenia podmiotowego prawa do informacji. Zapewne, że zarówno ustawodawca jak i ustrojodawca zmięrali w tym samym kierunku, kształtując zakres podmiotowy prawa do informacji. Odmienne rozumienie podmiotowego zakresu prawa do informacji mogłoby zostać uznane za niczym nieuzasadniony przejaw dyskryminowania części społeczeństwa. Cudzoziemcy tak samo jak każdy polski obywatel mają obowiązek

14. Wyrok NSA z 16 marca 2009 roku, sygn. akt I OSK 1277/08.

przestrzegać obowiązującego prawa, jednak pozbawieni zostaliby fundamentalnego i jakże niezbędnego instrumentu, szczególnie przy próbie bronięcia swych praw w zmaganiach z administracją publiczną.

Schemat 5

Zgodnie z art. 2 ust. 2 u.d.i.p. od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Oznacza to, że niedopuszczalna jest sytuacja, w której wnioskodawca się spotyka się z pytaniem: „Po co Pan(i) pyta?” czy „W jakim celu to Panu(i) potrzebne?”. Osoba pytająca o daną informację nie musi w żaden sposób tłumaczyć, po co i w jakim celu potrzebuje danej wiadomości. W art. 2 u.d.i.p. zawarta jest **zasada dostępności**, z której wynika, że prawo do informacji publicznej przysługuje każdemu, a od osoby wykonującej prawo do informacji nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Ustawodawca stanął na stanowisku, że prawo do informacji stanowi składową katalogu praw człowieka, skoro odnosi się ono do każdego bez względu na posiadane obywatelstwo, narodowość czy interes prawno-faktyczny. Treść tej zasady nie wymaga głębszej analizy. W praktyce oznacza to zakaz żądania od osoby zainteresowanej treścią informacji publicznej, by wykazywała się jakimkolwiek interesem prawnym czy faktycznym. Jeżeli dana informacja nie podlega udostępnieniu w innym trybie i nie stanowi tajemnicy prawnie chronionej, powinna być udostępniona osobie żądanej.

Nie oznacza to jednak, że powinniśmy obcesowo unikać jakichkolwiek tłumaczeń i „z góry” traktować tych, którzy rozpatrują nasz wniosek. W każdej sytuacji trzeba bowiem mieć na uwadze nie tylko treść przepisów, ale również czynnik ludzki. Osoba przyjmująca przedkładany wniosek o dostęp do informacji publicznej, nie powinna odczuć z naszej strony wrogości. **Życzliwość zawsze procentuje**. Jeżeli jednak żąda się od nas jakichkolwiek zaświadczeń czy dowodów mających być warunkiem udzielenia nam żądanej informacji, powinniśmy stanowczo protestować. **Zawsze mamy prawo domagania się odpowiedzi na piśmie**, jeżeli widzimy, że są małe szanse na „polubowne” załatwienie sprawy.

Istnieją jednak pewne sytuacje, gdy **podmiot zobowiązany**, czyli podmiot, który jest zobowiązany do stosowania zasad wynikających u.d.i.p., **ma prawo dociekać przyczyny poszukiwania przez nas informacji**. Sytuacja taka zachodzi, jeżeli z treści naszego wniosku wynika, że żądamy informacji przetworzonej, o jakiej mowa jest w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Zgodnie z tym przepisem prawo do informacji obejmuje uprawnienie do uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego (więcej na ten temat w dalszej części). Formalnie rzecz ujmując, to podmiot zobowiązany decyduje, czy zachodzi taka istotność. Jednak powinniśmy wtedy zastanowić się, czy aby sytuacja nie wymaga głębszego uzasadnienia dla naszego żądania. Zgodnie z opinią sądów administracyjnych w tej sprawie: „Składając wniosek o udostępnienie informacji publicznej przetworzonej, o której stanowi przepis art. 3 ust. 1 pkt 1, **wnioskodawca nie ma obowiązku wskazywać, że żądana informacja ma charakter informacji przetworzonej**. Obowiązek ustalenia, czy objęta wnioskiem informacja ma taki charakter, ciąży na organach wymienionych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy, a odmowa jej udostępnienia może nastąpić tylko wówczas, gdy wnioskodawca nie wykaże interesu publicznego”¹⁵. W praktyce, jeśli z naszego zgłoszenia wynika, że wnioskujemy o informację przetworzoną, podmiot zobowiązany powinien nas wezwać do wykazania w określonym terminie (sugerują 7 dni), gdzie naszym zdaniem zachodzi owa szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 pkt. 1 u.d.i.p. I dopiero po uzyskaniu od nas odpowiedzi (lub po upływie wyznaczonego terminu) podmiot zobowiązany powinien zdecydować o udostępnieniu lub nie informacji przetworzonej. Zawsze w takiej sytuacji podmiot zobowiązany dokonuje swobodnej oceny stanu faktycznego i wyda w tym zakresie decyzję uznaniową, bowiem interpretuje takie pojęcia nieostre, jak: „interes społeczny” i „szczególna istotność”.

4. Kto jest zobowiązany do udostępniania informacji publicznych?

W trakcie realizacji wniosków składanych w trybie u.d.i.p. niejednokrotnie powstaje fundamentalne pytanie, kto jest obowiązany do udostępniania informacji publicznej, zwanym dalej podmiotem zobowiązanym. Art. 4 ust. 1 i 2 zawiera katalog podmiotów, które są obowiązane do udostępniania informacji publicznych będących w ich posiadaniu. Są to:

- a) organy władzy publicznej;
- b) organy samorządów gospodarczych i zawodowych;
- c) podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa;
- d) podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorząd-

15. Wyrok WSA z 22 lutego 2006 roku, sygn. SA/Wa 1720/05.

du terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego;

- e) podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów;
- f) organizacje związkowe i pracodawców reprezentatywne w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 roku o Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (DzU nr 100, poz. 1080 z późn. zm.);
- g) partie polityczne.

Wymienione podmioty są z całą pewnością zobowiązane do udostępniania informacji publicznej będącej w ich posiadaniu. Jednak nie należy zapominać, że jest to wyliczenie przykładowe, o czym świadczy zwrot „w szczególności” w art. 4 ust. 1. Dlatego też w praktyce podmiotem zobowiązanym może być każda instytucja, która w jakimś zakresie staje się tzw. organem administrującym, czyli wykonującym określonego rodzaju działalność finansowaną ze środków publicznych lub też wykonuje zadanie, które aczkolwiek nie są finansowane ze środków publicznych, ale wykonują je w ramach władztwa publicznego na podstawie porozumienia z organem władzy publicznej. Przykładowo, jeśli dana organizacja pozarządowa wykonuje określone zadanie publiczne, w trybie konkursowym lub pozakonkursowym określonym w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, wszelkie informacje dotyczące realizacji tego zadania mogą stanowić przedmiot zainteresowania informacji publicznej. Oczywiście kwestia, czy przedmiot danego żądania uzasadnia udostępnienie, musi zostać rozstrzygnięta w konkretnej sprawie w oparciu o konkretne zapytanie, jednak zasada jawności tego typu działań pozostaje zasadą wiodącą. Dlatego też zobowiązanymi do udostępnienia informacji publicznej mogą być niepubliczne szkoły wyższe, parafie, prywatne fundacje czy stowarzyszenia, spółdzielnie socjalne, biura poselskie itd. Żadne z wymienionych przykładowo podmiotów nie są organami władzy publicznej, nie znajdują się w żadnej strukturze organów państwa, jednak mogą w określonym zakresie być zobowiązanymi do udostępniania informacji publicznych, jeśli dotyczą one ich publicznej działalności. To właśnie owa aktywność w sferze publicznej jest czynnikiem decydującym o uznaniu, że ta sfera aktywności zawiera w sobie informacje publiczne.

Kolejny bardzo ważny przepis zawarty jest w art. 4 ust. 1, zgodnie z którym „obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, będące w posiadaniu takich informacji”. Art. 4 ust. 3 jest przejawem założenia, że

w zakres informacji publicznej wchodzi wszelkie informacje będące w posiadaniu danego podmiotu, jeżeli dotyczą tylko spraw publicznych. Oznacza to, że z punktu widzenia wnioskodawcy nie ma znaczenia, czy daną informację wytworzył podmiot zobowiązany, ale że podmiot ten jest w jej posiadaniu. „Każdy podmiot – również np. organizacja pozarządowa – jest zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej, jeżeli wykonuje zadania publiczne i ma takie informacje”¹⁶. „Obowiązek informacyjny organu publicznego nie musi być adekwatny do ustalonego zakresu jego działania, ale jest tylko i wyłącznie konsekwencją faktu dysponowania przez organ daną informacją”¹⁷. Co jednak ważne, podmiot posiadający informację publiczną, której nie wytworzył, nie może ponosić odpowiedzialności za jej treść. Przykładowo – rozstrzygnięcie decyzji wojewody można otrzymać zarówno u samego wojewody jak i od gminy, wobec której rozstrzygnięcie zostało wydane. Uchwałę budżetową rady gminy można otrzymać zarówno w gminie jak i od organu nadzoru, jakim jest w tym przypadku regionalna izba obrachunkowa. Takie przykłady można mnożyć i jeżeli tylko nie ma zastosowania szczególnie tryb regulacji (patrz. art. 1 ust. 2 u.d.i.p.), nie ma przeszkód, by te informacje pozyskać z obu źródeł.

Warto jednak pamiętać, że sądy administracyjne bardzo słusznie wskazują, iż obowiązek informacyjny nie może obejmować informacji, które są ogólnie znane i powszechnie dostępne. W jednym z wyroków NSA stwierdził: „Obowiązek udostępniania informacji publicznej przez władze publiczne, i inne podmioty wykonujące zadania publiczne, nie dotyczy informacji ogólnodostępnej bądź będącej już w posiadaniu wnioskującego o jej udostępnienie”¹⁸. Przestrzegamy jednak przed zbyt literalnym powoływaniem się na tego rodzaju interpretację. Naszym zdaniem informacja ogólnodostępna w tym rozumieniu, to taka, która znajduje się wyłącznie na stronie Biuletynu Informacji Publicznej danej jednostki. W pewnej gminie miała miejsce sytuacja, w której wójt po uchwaleniu przez radę tzw. odrolnienia działek, sfałszował treść uchwały co do numerów tychże. Wnioskodawca chciał uzyskać uchwałę rady w wersjach na wszystkich ich etapach powstawania – od projektu poprzez wersję, jaką otrzymali radni na sesji, wersję uchwaloną przez radę, podpisaną przez przewodniczącego, tę, jaką otrzymał wójt, i na samym końcu wersję, jaką wójt wysłał wojewodzie. W tym przypadku za każdym razem wnioskujący pytał o inny dokument i nie można wtedy wobec niego twierdzić, że już daną informację posiada. Komplikacja stanów faktycznych jest tak dalece idąca, że zawsze trzeba do każdej sprawy podchodzić indywidualnie, by uniknąć rutyny, która grozi niewłaściwym potraktowaniem danej sprawy, a w dalszej kolejności niewłaściwym rozstrzygnięciem w danej sprawie.

16. Wyrok z 12 września 2009 roku, sygn. II SAB 91/03.

17. Wyrok NSA z 24 sierpnia 2005 roku, sygn. OSK 1931/04.

18. Wyrok NSA z 20 listopada 2003 roku, sygn. II SAB 372/03.

5. Co to jest Biuletyn Informacji Publicznej (BIP)?

Szukając informacji publicznej, należy w pierwszej kolejności zajrzeć do Biuletynu Informacji Publicznej (BIP), który jest jednym z instrumentów upublicznienia informacji. BIP jest urzędowym publikatorem teleinformatycznym, działającym na podstawie art. 8 i 9 *Ustawy o dostępie do informacji publicznej*, zgodnie z przepisami Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 stycznia 2007 roku w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej¹⁹.

BIP to system stron internetowych służący powszechnemu bezpłatnemu dostępowi do informacji publicznej. Biuletyn taki powinna prowadzić w Internecie każda instytucja publiczna. Dostęp do informacji zawartych w Biuletynie możliwy jest poprzez:

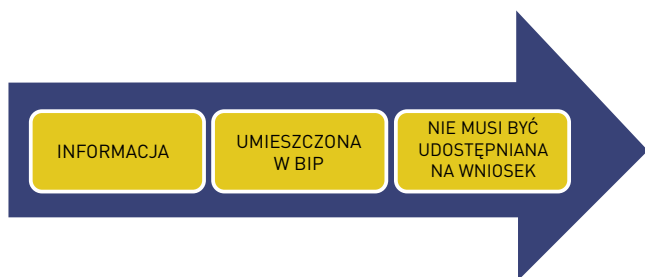
- stronę główną Biuletynu znajdującą się pod adresem **www.bip.gov.pl**, która zawiera podstawowe informacje o podmiotach (nazwa, dane teleadresowe, informacje o redaktorze strony) wraz z odsyłaczami do stron podmiotowych;
- strony podmiotowe przygotowane przez podmioty ustawowo zobowiązane do ich prowadzenia, z informacjami o prowadzonej przez siebie działalności; adresy tych stron można znaleźć na stronie głównej BIP.

Za stworzenie, utrzymanie i aktualizację treści zawartych w podmiotowych stronach BIP-u odpowiadają podmioty udostępniające informację publiczną. Istniejące w Polsce strony BIP-owskie mają różną jakość. Istnieją instytucje, które publikują więcej aniżeli nakazuje u.d.i.p., inne z kolei podają tylko te informacje, do których zobowiązuje je prawo. Bardzo często niestety w maksymalnie okrojonej formie. Zakres informacji obowiązkowo publikowanych w BIP-ie określa art. 8 ust. 3 zd. 1. Są to te informacje, które zostały określone w art. 6 ust. 1 pkt 1–3, pkt 4, lit. a) tiret drugie, lit. c) i d) i pkt 5. W zależności od podmiotu, jego specyfiki działania szeroki zakres nie zawsze będzie miał zastosowanie w całości.

Należy też pamiętać, że nie każdy ma dostęp do Internetu. Dlatego niektóre informacje publiczne mogą być wywieszane lub wyłożone w siedzibie instytucji albo dostępne dzięki zainstalowanym tam odpowiednim urządzeniom. Są na przykład urzędy, które instalują kioski informacyjne umożliwiające przeglądanie BIP-ów i stron internetowych. Jednak postępująca informatyzacja społeczeństwa powoduje, że w coraz szerszym zakresie wykorzystuje się strony BIP-u do publikowania dokumentów, których obowiązek upowszechnienia wynika z przepisów powszechnie obowiązujących.

Jeżeli poszukiwanej informacji nie możemy znaleźć w Biuletynie Informacji Publicznej ani nie została ona udostępniona w inny sposób (np. poprzez wywieszenie lub wyłożenie w siedzibie instytucji), to w tej sytuacji powinniśmy złożyć wniosek o jej udostępnienie.

19. Dziennik Ustaw 2007 nr 10, poz. 68.

Schemat 6

Z treści art. 10 u.d.i.p. wynika bardzo ważna zasada, potwierdzona już orzecznictwem sądowym w tym zakresie. Jeżeli dana informacja została udostępniona na stronie internetowej podmiotowej podmiotu zobowiązanego, nie ma on obowiązku udostępniania jej na wniosek. Takie podejście ustawodawcy ma na celu przeniesienie w przyszłości ciężaru udostępniania informacji publicznej na sieć teleinformatyczną i tym samym proces ten zostanie wówczas odpersonifikowany. Warto jednak podkreślić, że zasada ta nie oznacza zakazu udostępniania na wniosek informacji, które są zamieszczone na stronie BIP-u. W praktyce bowiem wnioskodawcy zgłaszający się do urzędów mogą nie posiadać wystarczających umiejętności teleinformatycznych w zakresie obsługi komputera i stron internetowych. Zalecamy zatem w wyjątkowych sytuacjach każdy wniosek traktować indywidualnie i nie postępować tylko i wyłącznie w myśl zasady wynikającej z art. 10 ust. 1.

6. Jak powinien być sformułowany wniosek o udostępnienie informacji publicznej?

Jeżeli informacji publicznej, której poszukujemy, nie zamieszczono na stronie BIP-u ani nie została udostępniona w inny sposób, to musimy złożyć wniosek o jej udostępnienie. Wniosek taki może być złożony ustnie, pisemnie, telefonicznie lub za pośrednictwem poczty elektronicznej. Jeśli informacja może być przekazana niezwłocznie, w formie ustnej lub pisemnej, osoba występująca o informację nie ma obowiązku składania pisemnego wniosku. W praktyce pojęcie „niezwłoczności” trudne jest do sprecyzowania. Wiele zależy od trudności pytania, tzn. czy pytający trafił bezpośrednio do osoby, która jest w stanie ją udostępnić. Ustny wniosek składamy w sytuacji, gdy prosimy o informacje, które mogą być udostępnione „od ręki”. Dotyczy to zarówno informacji udzielanych ustnie, jak i tych, które udzielane są pisemnie. Zasada ta wynika z treści art. 10 ust. 2: „Informacja publiczna, która może być niezwłocznie udostępniona, jest udostępniana w formie ustnej lub pisemnej bez pisemnego wniosku”.

Składając pisemny wniosek, należy przygotować dwie kopie pisma: jeden złożyć

w biurze podawczym czy sekretariacie, a na drugiej kopii poprosić o potwierdzenie złożenia wniosku pieczętą, podpisem i datą. Wniosek można także wysłać listem poleconym. **Potwierdzenie** osobistego złożenia wniosku lub potwierdzenie nadania listu poleconego powinniśmy **starannie przechowywać**. Stanowi to ważny dowód tego, że wniosek został złożony do określonej instytucji w ściśle określonym terminie. Dzięki temu będziemy mieli też możliwość skontrolowania, czy otrzymamy odpowiedź na nasz wniosek we wskazanym w u.d.i.p. terminie. Ponadto potwierdzenie złożenia wniosku umożliwi nam wystąpienie w sytuacji bezczynności ze skargą do WSA. Jeśli organ w terminie ustalonym przez prawo nie podjął żadnych czynności w sprawie lub nie zakończył postępowania wydaniem decyzji bądź nie podjął czynności, do której był zobowiązany – pozostaje w bezczynności.

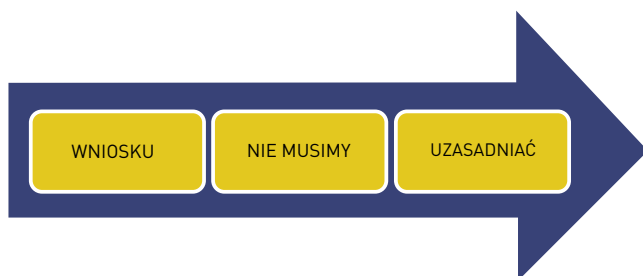
Składając **wniosek telefonicznie**, miejmy świadomość, że nie zawsze osoba reprezentująca urząd będzie w stanie odpowiedzieć na nasz wniosek niezwłocznie. Urzędy mają bowiem własne procedury postępowania z tego typu wnioskami, co oznacza niejednokrotnie uzyskanie opinii radcy prawnego, dyrektora departamentu, wydziału itd. Składając wniosek telefonicznie, możemy poprosić, by złożenie takiego wniosku zostało potwierdzone przez urząd, np. drogą e-mailową. Z punktu widzenia urzędu przeprowadzenie rozmowy telefonicznej z wnioskodawcą powinno być w każdej sytuacji potwierdzone pisemną notatką osoby, która prowadziła rozmowę. Ma to dwojakie znaczenie. Po pierwsze powstaje urzędowe poświadczenie, że w danym dniu taki wniosek został złożony. Po drugie, jeżeli żądana informacja została udostępniona niezwłocznie, mamy tego dowód, co może być istotne, jeżeli wnioskodawca w późniejszym czasie negowałby treść udzielonych mu odpowiedzi. Jak widać, w każdym przypadku podmiot zobowiązany powinien fakt przeprowadzenia tego typu rozmowy potwierdzić na stosownym formularzu i traktować to jako urzędowe poświadczenie, swoistą notatkę służbową, którą oczywiście można zeskanować i wysłać pocztą e-mailową wnioskodawcy.

Składanie wniosku drogą elektroniczną. W praktyce może powstać problem, na jaki adres e-mailowy powinno się wysłać wniosek, by mieć pewność, że został on dostarczony właściwemu adresatowi. Sprawa jest prosta, o ile wnioskodawca zechce skorzystać z elektronicznej skrzynki podawczej, jaka znajduje się na stronie każdego urzędu. Jeżeli jednak mamy do czynienia z podmiotem zobowiązanym, który nie jest organem administracji, są możliwe dwa scenariusze. W pierwszej sytuacji, jeśli podmiot prowadzi stronę internetową BIP i podaje adres e-mailowy do kontaktu, wysłanie na ten adres zapytania/prośby powinno się uznać za skutecznie złożony wniosek. Przykładowo, jeśli wniosek składamy do publicznej uczelni wyższej. W drugiej sytuacji, jeśli podmiot nie prowadzi strony BIP, bo nie jest do tego zobowiązany, ale jednak jest w posiadaniu pewnych informacji publicznych, powinniśmy ograniczyć się do poszukania jakichkolwiek form

kontaktu elektronicznego z tą instytucją, jakie są zamieszczone na stronie internetowej. Wtedy również można by uznać, że wniosek został złożony skutecznie. W praktyce jednak, wobec różnorodności stanów faktycznych, mnogości podmiotów, takie rozwiązanie może się okazać mało skuteczne. Dobrze więc jest wtedy zadzwonić do danej instytucji i poprosić o potwierdzenie, że nasz wniosek wysłany na adres zamieszczony na stronie internetowej dotarł do adresata.

Składając wniosek ustnie, pamiętajmy, że rzadko kiedy uda nam się na samym początku dotrzeć do osoby odpowiedzialnej merytorycznie i organizacyjnie za przygotowywanie odpowiedzi na składane wnioski w trybie u.d.i.p. Zawsze jednak możemy prosić na piśmie o potwierdzenie, że złożyliśmy wniosek. Również wtedy, jeśli ustny wniosek składamy w biurze podawczym, które z natury rzeczy jest przyzwyczajone do przyjmowania wyłącznie dokumentów.

Bez względu na formę złożonego wniosku powinniśmy **określić sposób i formę udostępnienia** interesującej nas informacji. Podmiot, do którego występujemy z wnioskiem, jest związany w tym zakresie treścią naszego wniosku. Jeśli przykładowo wnioskowaliśmy o przesłanie skanów określonych dokumentów, urząd nie może autorytatywnie twierdzić, że owszem udostępni informacje, jednak tylko na miejscu do wglądu. To wnioskodawca decyduje, w jakiej formie i w jaki sposób wnioskuje o informacje. Jeśli organ nie może zadośćuczynić, co do sposobu lub formy udostępnienia informacji, powinien powiadomić o tym wnioskodawcę i wskazać, w jaki sposób jest w stanie wywiązać się z obowiązku. Jeśli w ciągu 14 dni wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób wskazany lub w formie poleconej w powiadomieniu, czyli w praktyce nie zmieni swojego zdania odnośnie formy czy sposobu udostępnienia, lub też nie odpowie na powiadomienie, organ może umorzyć postępowanie, wydając w tym zakresie decyzję administracyjną na podstawie art. 14 ust. 2 u.d.i.p. W praktyce są to jednak bardzo rzadkie sytuacje.

Schemat 7

Nie mamy więc obowiązku wykazywać interesu prawnego lub faktycznego związanego z chęcią uzyskania określonej informacji publicznej. Nie musimy się w żaden sposób tłumaczyć, dlaczego wnioskujemy o daną informację. Od tej zasady zachodzi jeden wyjątek. Jeżeli podmiot zobowiązany po otrzymaniu naszego wniosku stwierdził, że zachodzi potrzeba dokonania procesu tzw. przetworzenia informacji publicznej²⁰, wtedy realizacja tego procesu może zostać uzależniona od tego, czy w naszej konkretnej sprawie zachodzi „szczególna istotność z punktu widzenia interesu społecznego, by przystąpić do przetworzenia”. Wynika to wprost z treści art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Podmiot zobowiązany powinien wezwać wnioskodawcę do wykazania, gdzie jego zdaniem w tej konkretnej sytuacji zachodzi owa szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego, by przystąpić do przetworzenia. Wtedy jesteśmy zmuszeni niejako wykazać różnego rodzaju okoliczności, które naszym zdaniem przemawiają za zasadnością dokonania procesu przetworzenia. Wtedy właśnie może być zasadnym tłumaczenie okoliczności, które spowodowały złożenie wniosku. Wprawdzie zdaniem sądów administracyjnych, „składając wniosek o udostępnienie informacji publicznej przetworzonej (...), wnioskodawca nie ma obowiązku wskazywać, że żądana informacja ma charakter informacji przetworzonej, gdyż obowiązek ustalenia, czy objęta wnioskiem informacja ma taki charakter, ciąży na organach wymienionych w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy, a odmowa jej udostępnienia może nastąpić tylko wówczas, gdy wnioskodawca nie wykaże interesu publicznego”²¹. W praktyce jednak podmioty zobowiązane bardzo często kontaktują się z wnioskodawcą i proszą o wykazanie szczególnej istotności, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1. I w tym właśnie zakresie jest to wyjątek od zasady, że wnioskodawca nie musi tłumaczyć powodów swojego zainteresowania daną informacją. Zwracamy uwagę, że wyjątek ten w żaden sposób nie ogranicza podmiotowo prawa do informacji, a jedynie daje możliwość wnioskodawcy na swoiste uzupełnienie swojego wniosku, a tym samym przekonanie podmiotu zobowiązanego do uznania szczególnej istotności przetworzenia z punktu widzenia interesu społecznego w tej konkretnej sprawie.

Warto w tym miejscu dodać, że zdaniem sądów sam fakt, że wniosek złożył np. radny, automatycznie nie decyduje każdorazowo o obowiązku przetworzenia na jego wniosek żądanej informacji. W jednym z wyroków sąd stwierdził: „fakt występowania w charakterze radnego w żaden sposób nie powinien wpływać na zakres stosowania art. 3 ust. 1 pkt 1. *Ratio legis* u.d.i.p. jest równy dostęp do informacji publicznej. Żaden z przepisów powszechnie obowiązującego prawa nie traktuje prawa dostępu do informacji publicz-

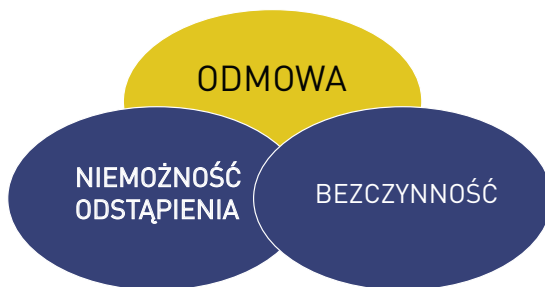
20. „Przetworzenie informacji jest zebraniem lub zsumowaniem, często na podstawie różnych kryteriów, pojedynczych wiadomości znajdujących się w posiadaniu podmiotu. Oznacza konieczność odpowiedniego zestawienia informacji, samodzielnego ich zredagowania, związanego z koniecznością podjęcia czynności analitycznych, których końcowym efektem jest dokument pozwalający na dokonanie samodzielnej interpretacji i oceny” – wyrok WSA z 19 grudnia 2005 roku, IV SAB/Wr 47/05.

21. Zobacz wyrok WSA z 22 lutego 2006 roku, sygn. SA/Wa 1720/05.

nej jako instytucji »wchodzącej w zakres« sprawowania mandatu radnego²². Zalecamy jednak daleko idącą ostrożność w powoływaniu się na tego typu wyroki. Jeżeli bowiem radny członek komisji rewizyjnej składa wniosek, który dla jego realizacji wymaga bezsprzecznego podjęcia działań wchodzących w zakres przetworzenia, o jakim mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., trudno będzie wykazać, że w tej akurat sytuacji radny nie działa w imię interesu publicznego, a jako członek komisji rewizyjnej w danej radzie, w sposób szczególny występuje w imię interesu społecznego. Reasumując, żadna funkcja, zawód ani pozycja społeczna wnioskodawcy nie czyni automatycznie obowiązkowym przetwarzanie informacji publicznej na wniosek, jednak określone funkcje, zawody czy pozycje społeczne wnioskodawcy ową szczególną istotność z punktu widzenia interesu publicznego uprawdopodobniają w stopniu bliskim pewności.

7. Jakie są podstawy odmowy udzielenia informacji publicznej?

Przy omawianiu odmowy udzielenia informacji publicznej należy wyraźnie odróżnić odmowę udzielenia od niemożności jej udzielenia oraz beczynności w zakresie realizacji wniosku.

Schemat 8

Owo rozróżnienie nie jest oparte na treści normatywnej w ustawie, gdyż u.d.i.p. nie zawiera w swej treści tego podziału. Z powodu istniejących odrębności w obrębie tych trzech kategorii przypadków proponujemy powyższy podział, który poza celem czysto porządkującym będzie miał również znaczenie dla ściślejszego uregulowania możliwych zachowań podmiotów, do których zwrócić się zainteresowani o udostępnienie informacji publicznej. Należy wyraźnie podkreślić, że **procedura przewidziana w u.d.i.p. odnosi się tylko i wyłącznie do spraw, których przedmiotem są informacje publiczne w rozumieniu art. 1 u.d.i.p.** Jeżeli natomiast zainteresowany zwraca się o informację, która w danym przypadku nią nie jest, to albo mamy do czynienia z niemożnością jej udzielenia

22. Zobacz wyrok WSA z 8 października 2008 roku, sygn. IV SA/Wr 352/08.

albo, gdy jest to regulowane innymi przepisami szczególnymi, należy uznać, że u.d.i.p. nie będzie miała w tym przypadku zastosowania.

Odmowa udostępnienia informacji publicznej następuje:

- a) ze względu na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych (art. 5 ust. 1 u.d.i.p.);
- b) ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy (art. 5 ust. 2 u.d.i.p.).

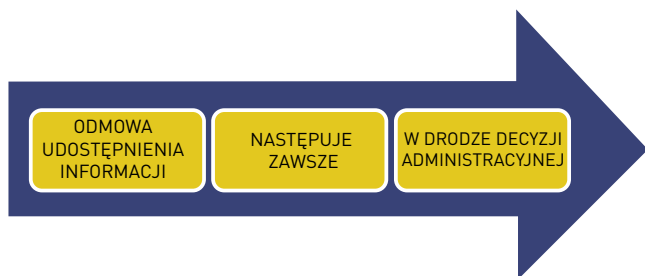
Powyższy podział można określić jako normatywny, gdyż znajduje on swoje odzwierciedlenie w przepisach u.d.i.p. W obu przypadkach **odmowa przybiera zawsze formę decyzji administracyjnej**, do której stosuje się odpowiednio przepisy kpa z modyfikacjami wynikającymi z treści art. 16 ust. 2 u.d.i.p. Ustawodawca wprowadził dwa rodzaje modyfikacji w odniesieniu do wydanej decyzji w tym trybie. Po pierwsze – skrócono termin do rozpatrzenia odwołania od decyzji odmownej do 14 dni. Po drugie – wprowadzono pewne dodatkowe wymogi dotyczące samej treści decyzji, które mają zapewnić większą przejrzystość całego procesu, którego wynikiem było wydanie decyzji o odmowie udostępnienia informacji. W uzasadnieniu do takiej decyzji powinny być zawarte imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których prywatność lub tajemnicę przedsiębiorcy wydano decyzję odmowną.

Jeżeli wnioskodawca otrzymał decyzję odmowną, przysługuje mu prawo wniesienia odwołania do organu II instancji, a w razie niesatysfakcjonującego rozstrzygnięcia, prawo złożenia skargi do WSA. Odwołanie składa się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał decyzję w I instancji (art. 129 § 1 kpa). Podobnie przy składaniu skargi do WSA na decyzję organu II instancji, skargę wnosi się w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcie w sprawie (art. 53 § 1 p.p.s.a.²³), za pośrednictwem organu, którego działanie jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 p.p.s.a.).

W sytuacji gdy podmiotem zobowiązanym jest podmiot niebędący organem administracji, o czym mowa w art. 17 u.d.i.p., o odmowie udostępnienia informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio. Wnioskodawca niezadowolony z rozstrzygnięcia może w takiej sytuacji wystąpić do tego podmiotu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań. Przykładowo, jeśli wniosek został złożony do organizacji pozarządowej, która w pewnych sytuacjach może być zobowiązana do udostępnienia informacji publicznej, gdyż np. realizowała określone zadanie ze środków publicznych, to w razie zaistnienia podstaw do odmowy udostępnienia infor-

23. Ustawa Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 roku (t.j. DzU 2012 nr 270).

macji publicznej, właściwy organ w tej organizacji powinien wydać pismo odpowiadające wymogom, jakie stosuje się wobec decyzji. To, jaki organ jest właściwy, decyduje statut tej organizacji. W piśmie odmawiającym powinno zostać zawarte pouczenie o prawie do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy do wskazanego organu. Jeśli to np. oddział regionalny fundacji, jej statut może przewidywać, że właściwym do złożenia „odwołania” organem jest zarząd centralny. Jeśli natomiast fundacja nie posiada oddziałów regionalnych, najczęściej wnioski o ponowne rozpoznanie sprawy będzie kierowany do tej samej osoby. I dopiero po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, czyli przesłanie wnioskodawcy stosownego pisma w tej sprawie, wnioskodawca może złożyć skargę do WSA. Opisywana w art. 17 u.d.i.p. zasada dwuinstancyjności rozstrzygania musi zostać zachowana, w przeciwnym bowiem wypadku WSA skargę odrzuci jako przedwczesną.

Schemat 9

Odmowa udostępnienia informacji następuje zawsze w drodze decyzji administracyjnej. Art. 16 jasno reguluje tą kwestię, stwierdzając, że w drodze decyzji administracyjnej następuje odmowa udostępnienia informacji publicznej. Stąd też **odmowa udostępnienia informacji publicznej wymaga wydania decyzji administracyjnej tylko wtedy, gdy chodzi o informację publiczną** w rozumieniu u.d.i.p.²⁴. W innych bowiem przypadkach zachodzić będzie niemożność udzielenia informacji i takie zachowanie podmiotu zobowiązanego może przybrać formę dowolną, lecz nie będzie ono decyzją administracyjną. Przedmiotowy zakres dostępu do informacji publicznych, jak to wynika z samego tytułu ustawy i definicji zawartej w art. 1 ust. 1, odnosi się przede wszystkim do informacji o sprawach publicznych, zatem poza zakresem tej regulacji prawnej są informacje innego rodzaju, a w szczególności o charakterze prywatnym²⁵. W związku z tym, jeżeli sprawa nie ma charakteru informacji publicznej, nie dotyczy faktów, lecz stosowania prawa w konkretnej sprawie z zakresu administracji publicznej, nie może być rozstrzygana

24. Wyrok NSA z 11 grudnia 2002 roku, II SA 2867/2002, wokanda 2003/6, „Monitor Prawniczy” 2003 nr 4 s. 147.

25. Wyrok NSA z 7 sierpnia 2002 roku, II SA/Ka 939/02.

decyzją administracyjną wydawaną na podstawie art. 16 u.d.i.p.²⁶. Taka sama sytuacja będzie miała miejsce, jeżeli organ informacji nie posiada.

Pomimo istniejącej możliwości załatwienia sprawy w sposób ustny (art. 14 kpa i art. 10 ust. 2 u.d.i.p.), w tego rodzaju postępowaniu mamy do czynienia ze sferą decyzyjną, gdyż odmowa udzielenia informacji publicznej następuje w drodze decyzji administracyjnej. **Nie istnieje możliwość odmowy udostępnienia informacji publicznej w drodze ustnej.** Organ może zastosować formę ustną decyzji, gdy stanowiska organu i strony są zgodne. W razie rozbieżności stanowisk – organ jest zobowiązany przeprowadzić postępowanie i wydać decyzję pisemną. **O tym, czy stanowisko organu jest zgodne ze stanowiskiem strony, może ocenić tylko sama strona.** Nawet jeżeli przyjąć, że strona (wnioskodawca) wyraziła zgodę na załatwienie sprawy ustnie, to jej zgoda jest nieskuteczna, gdyż nie został spełniony drugi warunek z art. 14 § 2 kpa, czyli brak przeszkody w tym względzie w treści przepisów prawnych. W tym zakresie natomiast istnieje szczególna regulacja w art. 16 u.d.i.p., z której wyraźnie wynika, że odmowa udostępnienia informacji publicznej następuje zawsze w drodze decyzji administracyjnej.

Jeżeli wnioskodawca otrzyma pismo, które w swej treści jest odmową udostępnienia informacji, ale nie przybrało ono formy decyzji (patrz wymogi decyzji z art. 107 § 1 kpa), powinien złożyć do WSA skargę na bezczynność. Nie może on bowiem składać odwołań od pisma, które nie jest decyzją, ale jednocześnie musi mu zostać zapewniona możliwość wszczęcia kontroli sądowo-administracyjnej przed WSA, skoro poprzez niezachowanie formy decyzji został pozbawiony prawa do obrony swoich praw przed organem II instancji.

8. Kiedy mamy do czynienia z bezczynnością w zakresie dostępu do informacji publicznej?

Z bezczynnością w udzieleniu informacji publicznej mamy do czynienia w przypadku, gdy:

- a) podmiot zobowiązany nie reaguje na skierowany wniosek mimo upływu terminu;
- b) podmiot zobowiązany udziela informacji niepełnej;
- c) podmiot zobowiązany stosuje niewłaściwą formę załatwienia wniosku;
- d) wnioskodawca otrzyma odmowę udzielenia informacji publicznej bez podania jakiegokolwiek przyczyny czy podstawy prawnej, co mogłoby umożliwić wszczęcie dalszej procedury zmierzającej do uzyskania potrzebnych wnioskodawcy informacji. Odmowa, która w żaden sposób nie wyjaśnia przyczyn takiego stanu rzeczy, pozbawia wnioskodawcę jakichkolwiek możliwości prawnego dochodzenia swoich praw.

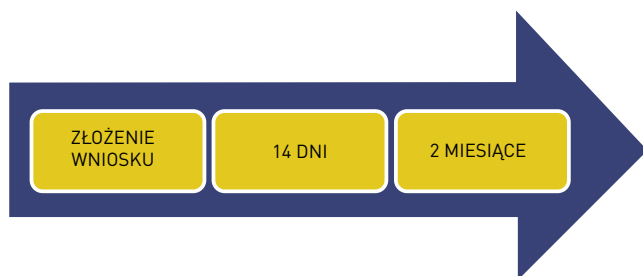
26. Wyrok NSA z 19 grudnia 2002 roku, II SA 3301/2002, „Monitor Prawniczy” 2003 nr 5 s. 195.

Zgodnie z orzecznictwem sądowym w tej materii „**bezczywność organu w sytuacji określonej przepisami u.d.i.p. polega na tym, że podmiot zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje, lub też nie wydaje decyzji w przypadku, gdy zachodzą ustawowe przesłanki do odmowy udzielenia informacji**”²⁷.

Z bezczywnością mamy więc do czynienia wtedy, gdy organ w terminie ustalonym przez prawo nie podjął żadnych czynności w sprawie lub nie zakończył postępowania wydaniem decyzji bądź też innego aktu albo nie podjął czynności, do której był zobowiązany.

Bezczywność organu jest stanem ciągłym, w jakim pozostaje on po upływie terminu określonego na załatwienie sprawy. Wnioskodawca może więc w każdym czasie złożyć skargę do WSA na bezczywność, jeśli stan bezczywności nadal istnieje. Ustawodawca nie określił terminu na złożenie skargi na bezczywność.

Istotą bezczywności jest niezakończenie sprawy w terminie. U.d.i.p. zawiera w swej treści przepisy szczególne odnoszące się do terminów załatwiania sprawy. Sprawa powinna być załatwiona bez zbędnej zwłoki, jak mówi art. 13 ust. 1 u.d.i.p., co wydaje się, może mieć zastosowanie wtedy, gdy udzielenie informacji jest możliwe niezwłocznie. Niezwłocznie nie oznacza jednak, że informacja ma zostać udzielona natychmiast (choć tak też może się zdarzyć), bo należy uczynić to w ciągu 14 dni od złożenia wniosku.

Schemat 10

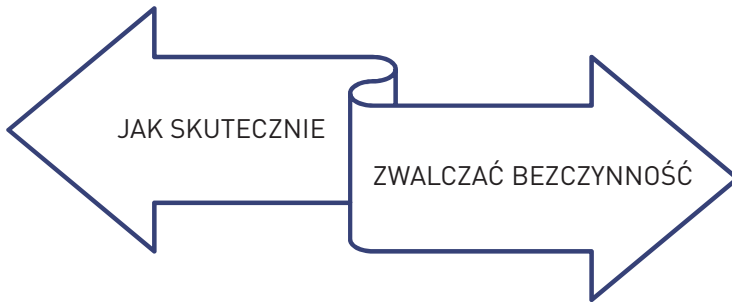
Termin czternastodniowy na załatwienie wniosku jest zasadą podstawową, od której **istnieje jeden wyjątek**. Jeżeli informacja nie może być udzielona w tym terminie czternastodniowym, wtedy podmiot jest zobowiązany do powiadomienia o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim nastąpi udostępnienie informacji (art. 13 ust. 2 u.d.i.p.). Forma komunikacji z wnioskodawcą jest w praktyce determinowana sposobem złożenia wniosku do podmiotu zobowiązanego. Nie może to być jednak termin dłuższy niż dwa miesiące od dnia pierwszego złożenia wniosku. Powiadomienie nie następuje w drodze

27. Wyrok WSA w Warszawie z 25 sierpnia 2004 roku, II SAB/Wa 85/04, niepubl.

postanowienia, lecz w drodze zwykłego pisma. W tym wypadku powinniśmy sprawdzić, czy w otrzymanym piśmie: zostały podane powody opóźnienia, czy został wyznaczony nowy termin załatwienia naszego wniosku, czy ten termin nie jest dłuższy niż dwa miesiące od złożenia wniosku. Warto jest też ocenić, czy podane przez organ powody opóźnienia są przekonujące, czy też mamy do czynienia z wymówkami mającymi jedynie na celu odłożenie sprawy w czasie. Jeżeli pismo spełnia powyższe wymagania formalne – to pozostaje wnioskodawcy oczekiwać upływu wyznaczonego nowego terminu załatwienia sprawy.

Reasumując, beczynność zachodzi z całą pewnością, gdy:

- a) podmiot zobowiązany nie udzielił odpowiedzi w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku;
- b) podmiot zobowiązany nie udzielił odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy od dnia złożenia wniosku, jeśli przedłużony został termin do załatwienia sprawy.

Schemat 11

W razie stwierdzenia beczynności organu, do którego złożony został wniosek o udostępnienie informacji publicznej, powinniśmy od razu złożyć skargę na beczynność do WSA.

Zgodnie z jednomyślną linią orzecniczą sądów administracyjnych, „**wniosek o udzielenie informacji publicznej nie wszczyna postępowania administracyjnego.** (...) Przepisy kpa nie mają więc zastosowania na etapie złożenia wniosku”. To bardzo ważne stwierdzenie nie wynika z treści przepisów powszechnie obowiązujących, lecz jest pokłosiem rozważań sądów administracyjnych nad zjawiskiem i procesem udostępniania informacji publicznych. Samo złożenie wniosku w trybie u.d.i.p. nie wszczyna klasycznego postępowania, gdyż kpa stosujemy jedynie w sytuacji, gdy zajdzie potrzeba wydania decyzji administracyjnej jako władczej formy działania administracji. W tych warunkach, jeżeli zachodzi stan beczynności w realizacji naszego wniosku, zgodnie z jednomyślną

opinią sądów administracyjnych „postępowanie wywołane skargą na bezczynność organu cechuje pewna specyfika, gdyż do skutecznego wniesienia skargi nie jest wymagane wcześniejsze wezwanie danego organu do usunięcia naruszenia prawa, w rozumieniu art. 52 § 1 p.p.s.a.”²⁸. „Przy bezczynności organów w zakresie udostępniania informacji publicznej nie zachodzi potrzeba poprzedzania skargi wnoszonej do sądu administracyjnego żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej”²⁹.

Ma to ogromne znaczenie dla każdego wnioskodawcy. Jeżeli złożyliśmy wniosek i upłynął termin na jego rozpatrzenie, to możemy składać skargę do WSA na bezczynność. Skargę składa się za pośrednictwem organu, którego bezczynność skarżymy. Podmiot taki po otrzymaniu naszej skargi ma obowiązek sporządzenia odpowiedzi na skargę – przedstawia swoje stanowisko w sprawie – i przesłania skargi wraz ze swoją odpowiedzią do WSA. W ten sposób sądy administracyjne znacznie przyspieszyły i ułatwiły wszystkim wnioskodawcom proces dochodzenia swoich praw w zakresie prawa do informacji publicznej, który wskutek bezczynności podmiotu zobowiązanego jest w każdej tego typu sytuacji zagrożony.

9. Czym jest niemożność udostępnienia informacji publicznej?

Sytuację, kiedy nie otrzymamy żądanej informacji i nie otrzymamy decyzji administracyjnej odmawiającej dostępu do informacji publicznej, określamy jako niemożność udzielenia informacji publicznej.

Niemożność udzielenia informacji publicznej zachodzi wówczas, gdy:

- a) podmiot zobowiązany informacji nie posiada i do jej posiadania nie jest zobowiązany;
- b) wniosek nie zmierza do uzyskania informacji publicznej;
- c) wniosek dotyczy informacji publicznej, lecz zgodnie z art. 1 ust. 1 u.d.i.p., zasady i tryb dostępu do informacji objętych wnioskiem są odmiennie uregulowane w innej ustawie;
- d) wniosek został skierowany do niewłaściwego podmiotu

W wymienionych przypadkach **podmiot zobowiązany powinien poinformować wnioskodawcę, że nie jest w stanie udzielić żądanej informacji**, powołując się na którąś z przyczyn wskazanych powyżej. Jeżeli organ nie posiada żądanej informacji, powinien zawiadomić wnoszącego podanie o tym fakcie, nie wydając w tym zakresie decyzji administracyjnej³⁰. Jeżeli organ nie jest dysponentem żądanych informacji, stąd też nie mieści się w katalogu organów zobowiązanych. Nie wydaje w tej kwestii decyzji, gdyż art. 16 u.d.i-

28. Zobacz wyrok WSA w Białymstoku, sygn. II SAB/Bk 27/09.

29. Zobacz wyrok NSA z 24 maja 2006 roku, sygn. I OSK 601/05.

30. Zobacz wyrok NSA z 27 września 2002 roku, II SAB 289/02.

.p. znajduje zastosowanie dopiero, gdy spełniony zostanie warunek podmiotowy (istnieje podmiot zobowiązany) oraz przedmiotowy (sprawa ma charakter informacji publicznej).

Jeżeli z treści pisma wynika, że w istocie wnioskodawca nie żądał udzielenia informacji publicznej, lecz np. złożył skargę na dany podmiot, wnioskował o wyjaśnienie treści decyzji (art. 113 § 2 kpa), tytułując jedynie pisma w sposób sugerujący, że chodzi o udzielenie informacji publicznej, organ powinien poinformować, iż w tej sytuacji nie zachodzi tryb udostępniania informacji publicznej w trybie u.d.i.p., a jednocześnie postępować stosownie do określonego prawem działania, tj. tego typu pismem, np. skargę przekazać według właściwości lub rozpatrzyć ją bezpośrednio, jeżeli jest organem właściwym. Kolejny przykład to sytuacja, gdy pismo wpłynęło do NSA zatytułowane „żądanie dostępu do informacji publicznej”, a z treści wynikało, że jest ono zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa lub też stanowi polemikę z już wydanymi wcześniej orzeczeniami sądowymi. Wtedy taki wniosek nie podlega rozpatrzeniu lub też skarga podlega odrzuceniu przez sąd, gdyż oba są bezprzedmiotowe³¹. Podobna sytuacja będzie miała miejsce, gdy wnioskodawca wnosi o opinię na dany temat, osobiste ustosunkowanie się urzędnika do danej sprawy, bowiem w swej treści taki wniosek nie dotyczy informacji publicznej. „Wnioskiem w świetle u.d.i.p. może być objęte jedynie pytanie o określone fakty, o stan określonych zjawisk na dzień udzielenia odpowiedzi. (...) Informacje publiczne odnoszą się bowiem do pewnych danych, a nie są środkiem ich kwestionowania”³². Żądanie wyciągania wniosków z pewnych faktów i zdarzeń, ich indywidualnej oceny – nie stanowi już informacji publicznej.

Gdy zasady i tryb dostępu do informacji objętych wnioskiem są odmiennie uregulowane w innej ustawie, należy poinformować wnioskodawcę, że procedura w tej mierze jak i właściwość organów są całkowicie odmiennie. Przykładowo, gdy wnioskodawca żąda przekazania mu egzemplarza wskazanego aktu normatywnego, podmiot zobowiązany powinien poinformować, że zasady i tryb ogłaszania aktów normatywnych są uregulowane przez odrębną ustawę i z tego powodu zainteresowany powinien zwrócić się w tej sprawie do właściwych organów tam wskazanych³³.

Wobec faktu, że wniosek złożony w trybie u.d.i.p. nie wszczyna na tym etapie postępowania regulowanego kpa, gdy wniosek wpłynął do organu niewłaściwego, nie ma on obowiązku przekazania go według właściwości (zob. art. 65 kpa). Oczywiście, jeżeli dany organ jest w stanie udzielić tej informacji, gdyż znajduje się ona jego posiadaniu, to powinien tak uczynić – wynika to z treści art. 4 ust. 3 u.d.i.p. I nie ulega wątpliwości, że każdy

31. Zob. post. NSA z 24 lipca 2003 roku, II S.A./Kr 1185/03 oraz post. NSA z 2 lipca 2003 roku, II S.A. 2349/03.

32. Wyrok WSA z 10 stycznia 2007 roku, sygn. II SA/Wa 1595/06.

33. Mamy tu na myśli *Ustawę o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych* z 20 lipca 2000 roku (DzU 2000 nr 62, poz. 718). Zob. wyrok NSA z 3 lipca 2003 roku, II SAB/Po 7/03, niepubl.

podmiot, w którego posiadaniu znajduje się poszukiwana informacja, jest obowiązany do jej udostępnienia, nawet jeżeli on sam jej nie wytworzył.

W przypadkach wskazanych powyżej podmiot, do którego wpłynął wniosek, powinien poinformować wnioskodawcę o zaistniałej sytuacji i w razie możliwości poinformować o dalszym kierunku działań zmierzających do uzyskania informacji poszukiwanej. Właściwą formą będzie forma pisemna, ustna, elektroniczna, lecz niedopuszczalną jest forma decyzji administracyjnej. Ta bowiem, jako forma władcza działania administracji, jest zarezerwowana wyłącznie dla odmowy udzielenia informacji i umorzenia postępowania na podstawie art. 14 u.d.i.p.

10. Czy dostęp do informacji publicznej jest rzeczywiście bezpłatny?

Twórcy *Ustawy o dostępie do informacji publicznej* w swych założeniach zakładali, że prawo do informacji publicznej ma być prawem powszechnie dostępnym każdemu, kto zechce mieć wgląd w sprawy publiczne, wykorzystując ów system jako element powszechnej kontroli społecznej. Po ponad dziesięciu latach obowiązywania ustawy, kwestią, która nadal budzi wątpliwości, jest zagadnienie ponoszenia kosztów przez podmioty, które wystąpiły z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej.

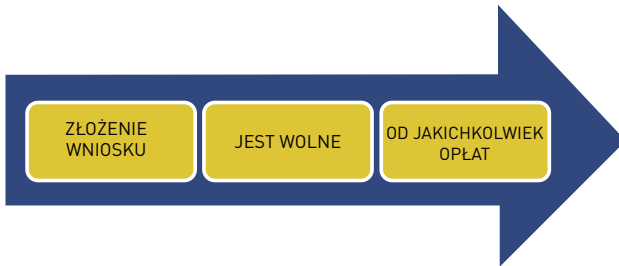
Zasada bezpłatnego dostępu do informacji publicznej jest jedną z podstawowych norm związanych z realizacją obowiązków wynikających z treści u.d.i.p. W treści samej ustawy znajdujemy dwa przepisy odnoszące się do kwestii szeroko rozumianych kosztów udostępniania informacji publicznych. Są to:

- a) art. 7 ust. 2 – „dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny, z zastrzeżeniem art. 15”;
- b) art. 15 – „wnioskodawcę można obciążyć kosztami dodatkowymi związanymi ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku”.

W powszechnym odbiorze treść art. 7 ust. 2 może sugerować, że udostępnianie informacji publicznych nie będzie obciążone jakimikolwiek kosztami. Niemniej jednak, skoro ustawodawca zawarł wyjątek w dalszej części zdania art. 7 ust. 2, to tym samym oznacza, że istnieje możliwość ponoszenia pewnych kosztów procesu udostępnienia informacji. W praktyce problem sprowadza się do właściwego rozumienia zależności obu wyżej wymienionych przepisów.

Analizując treść art. 7 ust. 2 u.d.i.p., należy wyraźnie stwierdzić, że **bezprawnym jest uzależnienie złożenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej od uiszczenia jakiegokolwiek opłaty**. Tylko takie rozumienie intencji ustawodawcy nie pozostanie w sprzeczności z celem ustawy. Samo zapytanie zainteresowanego o jakąś informację bę-

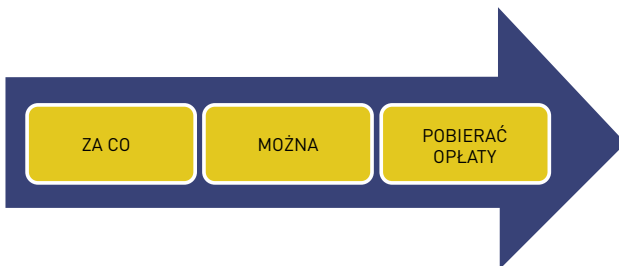
dącą wiadomością publiczną, nie może być uzależniane od złożenia jakiejkolwiek opłaty, w jakiejkolwiek formie – czy to opłaty skarbowej, czy innych – które w praktyce próbują wprowadzać podmioty zobowiązane w drodze regulacji wewnętrznych. **Tak jak wniosek kierowany do Rzecznika Praw Obywatelskich wolny jest od jakichkolwiek opłat³⁴, tak i sam wniosek w trybie u.d.i.p. nie może być obciążony jakąkolwiek opłatą.**

Schemat 12

Próby regulowania zasad pobierania opłat za udzielanie informacji publicznej spotykały się ze zdecydowanymi działaniami ze strony organów nadzoru nad samorządami lokalnymi jak i sądów administracyjnych orzekających w ramach sprawowanej sądowej kontroli administracji.

Reasumując, art. 7 ust. 2 u.d.i.p. oznacza, że **nie można pobierać jakichkolwiek opłat za samo złożenie wniosku o dostęp do informacji publicznej, chyba że zgodnie z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. – zasady udostępnienia danych informacji są uregulowane w przepisach innych ustaw określających te sprawy odmiennie**. Jeżeli inne przepisy przewidują takowe opłaty, ich pobieranie jest prawnie uzasadnione. Przykładowym przepisem szczególnym w tym zakresie są akty wykonawcze do prawa geodezyjnego i kartograficznego³⁵.

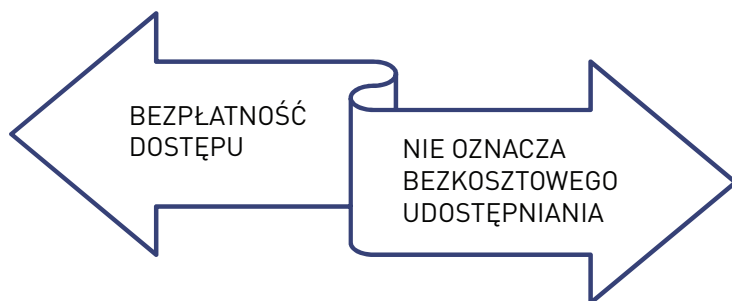

Schemat 13

34. Tak wyraźnie stanowi przepis art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1987 roku o Rzeczniku Praw Obywatelskich (t.j. DzU 2001 nr 14, poz. 147) – „Wniosek kierowany do Rzecznika jest wolny od opłat (...)”.

35. Rozporządzenie ministra infrastruktury z 19 lutego 2004 roku w sprawie wysokości opłat za czynności geodezyjne i kartograficzne oraz udzielanie informacji, a także za wykonywanie wyrysów i wypisów z operatu ewidencyjnego (DzU z 9 marca 2004 roku).

Przechodząc do omówienia treści art. 15 ust. 1 u.d.i.p., wymaga podkreślenia fakt, że wszelkie dalsze rozważania dotyczyć będą już etapu, w którym podmiot zobowiązany rozpatrzył merytorycznie wniosek zainteresowanego i przystępuje do ustalenia, czy w danej sytuacji pojawiły się jakiekolwiek koszty, a jeżeli tak, to w jakiej wysokości można je pobrać. Z językowego brzmienia wskazanego art. 15 ust. 1 wynikałoby, że ustawodawca stworzył jedynie możliwość pobrania takiej opłaty, gdyż nie jest to warunek udzielenia informacji. Czy taka konstrukcja przepisu może sugerować, że obciążenie dodatkowymi kosztami nie jest obowiązkowe? Czy rzeczywiście art. 15 ust. 1 wskazuje jedynie na możliwość pobierania opłaty, co miałyby zależeć od uznania organu udzielającego informacji publicznej? Takie rozumienie wynika z językowej wykładni ostatniej części zdania w ust. 1 – „podmiot **może pobrać** od wnioskodawcy opłatę”. W sensie formalnym rzeczywiście jest tak, że organ ma możliwość pobrania takiej opłaty, ale nie ma takiego obowiązku. Jednakże nie powinno to powodować nierównego traktowania wnioskodawców, którzy z punktu widzenia zasad rządzących udostępnianiem informacji publicznej są wobec siebie równi i takiej równości w traktowaniu mają prawo się domagać. Ważne, by zasady pobierania opłat były ogólnodostępne i znane z góry wszystkim zainteresowanym dostępem do informacji publicznych. Najlepiej jeśli stosowne regulacje w tym zakresie były zamieszczone na stronie BIP-u podmiotu zobowiązanego.

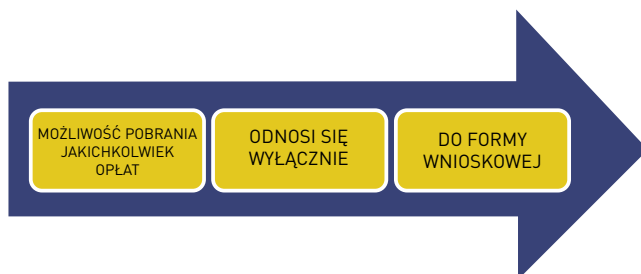
Schemat 14

Skoro dostęp do informacji publicznej jest niepłatny, **należy odróżnić bezpłatny dostęp do informacji publicznej od możliwości ponoszenia** przez wnioskodawcę **kosztów jej udzielenia**. Intencją ustawodawcy było wprowadzenie całkowitej bezpłatności w dostępie do informacji publicznych, jednak nie oznacza to zawsze bezpłatności w etapie ich udostępniania. W przeciwnym bowiem wypadku można sobie wyobrazić, co niestety czasem znajduje potwierdzenie w rzeczywistości, wnioskodawców składających wnioski o kilka tysięcy stron i ponawiających je co kilka dni. W takiej sytuacji podmiot zobowiązany będzie ponosił znaczne koszty udostępniania informacji, które powinny być przez

wnioskodawcę poniesione. Oczywiście koszty mogą być rozważane jedynie przy wnioskach, gdyż zamieszczenie informacji na stronie BIP jest już dla wnioskodawcy bezpłatne. Tego typu wnioski określa się jako wnioski o charakterze „pieniaczym” czy wręcz „wnioski nękające”. Pragniemy jednak podkreślić, że nawet jeśli takowe zjawiska mają miejsce, nie może to sugerować, że każdy rozbudowany wniosek już należy uznawać za „pieniaczny”. Oczywiście tak nie jest, a zjawisko to ma charakter marginalny.

Najważniejszą rzeczą jest ustalenie, **przy jakich formach dostępu do informacji publicznej można argumentować potrzebę obciążenia wnioskodawcę kosztami** tego procesu. U.d.i.p. przewiduje następujące **formy udostępniania informacji publicznej**:

- 1) dostęp do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów (art. 7 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.);
- 2) udostępnianie materiałów, w tym audiowizualnych i teleinformatycznych, dokumentujących posiedzenia organów z pkt. 1) (art. 7 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.);
- 3) wgląd do dokumentów urzędowych (art. 3 ust. 1 pkt 2 u.d.i.p.);
- 4) uzyskanie informacji przetworzonej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.);
- 5) ogłaszanie informacji publicznych w Biuletynie Informacji Publicznej (art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.);
- 6) udostępnianie informacji na wniosek, w formie ustnej lub pisemnej (art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 u.d.i.p.);
- 7) udostępnianie informacji w drodze wyłożenia lub wywieszenia w miejscach ogólnie dostępnych (art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 11 pkt 1 u.d.i.p.) 3 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.);
- 8) udostępnianie informacji przez zainstalowanie w miejscach ogólnie dostępnych urzędzenia umożliwiającego zapoznanie się z daną informacją (art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 11 pkt 2 u.d.i.p.).

Schemat 15

Ustawodawca w art. 15 ust. 1 wyraźnie wskazał, że możliwość pobrania jakichkolwiek opłat odnosi się tylko i wyłącznie do formy wnioskowej określonej w art. 10 ust. 1 u.d.i.p. Tym samym można z całą odpowiedzialnością stwierdzić, że w praktyce oznacza to zakaz pobierania jakichkolwiek opłat za np. korzystanie ze stanowiska komputerowego mającego połączenie z Internetem, jeśli na instalację takowego dany urząd się zdecydował. Również nie można pobierać opłat za uczestnictwo w obradach rady gminy, powiatu czy sejmiku województwa. W jednej z gmin w Polsce ustalono opłatę w wysokości 5 zł za każde rozpoczęte pół godziny przeglądania dokumentów w siedzibie urzędu. Takie rozwiązanie jest również prawnie niedopuszczalne. Często spotkać się można z cennikami, z których wynika, że za każdą godzinę pracy urzędnika, który przygotowuje odpowiedź na nas wniosek, należy zapłacić określoną sumę, np. 15 zł. Jeżeli wnioskodawca zwraca się o informacje, nie można utrudniać ich udostępnienia poprzez określanie skrajnie wysokich stawek za każdą godzinę pracy urzędników. Z orzecznictwa sądów administracyjnych wynika jednoznaczny zakaz określania jakichkolwiek stawek opłat za czas przygotowywania odpowiedzi na wniosek. „Przepis **art. 15 ust. 1** u.d.i.p. **nie daje organowi uprawnienia do określania ryczałtowej stawki za dodatkową pracę pracownika** wykonującego dodatkowe czynności przy ustalaniu informacji publicznej”³⁶. „**Ustalenie stawki opłaty za godzinę pracy pracownika**, który w imieniu podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej wykonuje pracę dodatkową związaną z przygotowaniem informacji publicznej, **jest niezgodne z art. 15 ust. 1** u.d.i.p.”³⁷.

Dodatkowe koszty, o jakich mowa w art. 15 ust. 1 u.d.i.p., **odnoszą się do dwóch grup rodzajowych: materialnych oraz osobowych**. Składnik materialny to materiał, nośnik, na którym zostaje informacja udzielona, zaś osobowy – to praca osoby, która specjalnie dla zadośćuczynienia prośbie zainteresowanego została oddelegowana do załatwienia tej konkretnej sprawy. **Nie można jako koszty dodatkowe traktować wynagrodzenia osoby zajmującej się praktycznym wymiarem u.d.i.p.**, gdyż jest to zakres zadań tej osoby jej poruczonych do wykonywania i nie ma podstaw dla uznania, że działania podejmowane przez urzędnika są działaniami powodującymi koszty dodatkowe. Skoro urzędnik zostaje oddelegowany do zajmowania się daną kategorią spraw, to nie można czynności przez niego podejmowanych rozpatrywać w aspekcie dodatkowych kosztów. Do ponoszenia tych kosztów, które są przecież nieuchronne z organizacyjnego punktu widzenia, jest obowiązany każdy, kto ma obowiązek udzielenia informacji publicznej. Są to swoiste koszty procesu demokratyzacji urzędów publicznych i postępującej transparentności życia publicznego.

Reasumując, **dodatkowym kosztem byłyby tylko ta wartość, która odnosi się do**

36. Wyrok WSA z 8 kwietnia 2010 roku, sygn. II SA/Lu 44/10.

37. Wyrok WSA z 20 października 2004 roku, sygn. IV SA/Wr 505/04.

materiałów i nośnika, na którym znajdować się będzie informacja. Tym samym koszty dodatkowe z art. 15 ust. 1 u.d.i.p. stanowiąc będą tylko składniki materialne.

Ustawodawca przewidział swoisty zawór bezpieczeństwa w sytuacji, gdy wniosek obejmuje ogromną ilość dokumentów, a jego realizacja powoduje obowiązek dokonania określonych analiz, przeszukania ogromnej zawartości danych znajdujących się w zbiorach itd. W sytuacji, w której odpowiedź na czyjś wniosek wymagałaby ogromu pracy osób zatrudnionych w urzędzie, należy poinformować wnioskodawcę, że w danej sytuacji mamy do czynienia z przetworzeniem informacji, i poprosić wnioskodawcę o wykazanie, gdzie jego zdaniem zachodzi szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego, by podmiot zobowiązany dokonał procesu przetworzenia. „Jeżeli (...) utworzenie zbioru informacji prostych wymaga takiego nakładu środków i zaangażowania pracowników, które negatywnie wpływa na tok realizacji ustawowych zadań nałożonych na zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, a w szczególności gdy wymaga to analizowania całego zasobu posiadanych dokumentów w celu wybrania tylko tych, których oczekuje wnioskodawca, to jest to informacja przetworzona”³⁸. W praktyce bardzo trudno jednoznacznie określić, kiedy już mamy do czynienia z przetworzeniem, a kiedy żądane informacje są zbiorem informacji prostych. Trzeba jednak pamiętać, że odmowa przetworzenia nie może oznaczać automatycznie całkowitego ograniczenia dostępu do danych informacji, gdyż należy zapewnić wnioskodawcy dostęp do tzw. informacji prostych.

W razie gdy zainteresowany zwróciłby się o dostarczenie mu materiałów audiowizualnych dokumentujących przebieg posiedzeń, wtedy możemy mieć do czynienia z przekształceniem informacji, czyli ze zmianą samego jedynie nośnika danej informacji. W takiej sytuacji istnieje możliwość pobrania kosztów odpowiadających rzeczywistym kosztom takowego przekształcenia.

Schemat 16

Powszechnie brak obowiązującego cennika odnośnie kosztów, jakie mają być pobierane za np. wydruk strony A4. A treść art. 15 ust. 1 nie jest zbyt pomocna dla ustalenia ele-

38. Wyrok NSA z 9 sierpnia 2011 roku, I OSK 977/11.

mentów cennika, jeśli chodzi o koszty dodatkowe za przekształcenie informacji publicznej. Zgodnie z cytowanym przepisem, „jeżeli w wyniku udostępnienia informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom”.

Naszym zdaniem pewne czynności są na tyle stypizowane (powtarzalne), że dość łatwo określić, jaki jest koszt ich wykonania. Zgodnie z treścią art. 11b ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym, art. 8a ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym i art. 15a ust. 3 ustawy o samorządzie województwa, zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich określać ma statut danej jednostki samorządu terytorialnego. Dlatego też w statucie danej jednostki można uregulować zasady odnoszące się m.in. do ponoszenia przez wnioskodawcę dodatkowych kosztów związanych z udostępnianiem informacji. W statucie można zawrzeć ewentualnie delegację dla organu wykonawczego do określenia cen za ustalony rodzaj czynności związanych z przekształceniem informacji publicznej.

Proponujemy zatem przyjąć przykładowy wykaz czynności związanych z przekształceniem informacji publicznych.

1.	KSERO	A1, A2, A3, A4 itd. /kolor
2.	SKAN	-----
3.	PLYTA DVD/CD	
4.	WYSYŁKA	www.poczta-polska.pl
5.	ANONIMIZACJA	ksero x 2
6.	ZMIANA FORMATU	np. z Excelu do Worda
7.	WGLĄD DO DOKUMENTÓW ZANONIMIZOWANYCH	ksero x 2
8.	KWOTA GRANICZNA	jeśli ww. < od np. 10 PLN = 0 PLN

Wyjaśnienia wymaga pozycja numer 5 – anonimizacja.

Proces anonimizacji polega na usunięciu z danego dokumentu określonych treści, które są chronione ze względu np. na ochronę danych osobowych czy tajemnice przedsiębiorcy, co jednak nie utajnia całości dokumentu jako takiego. „Tak zwana »anonimizacja« decyzji, polegająca na wykreśleniu z niej niektórych elementów formalnych, dotyczących danych osobowych stron bez naruszenia samego rozstrzygnięcia administracyjnego, nie

jest przetworzeniem informacji”³⁹. Nowoczesna technologia pozwala dziś na dokonywanie anonimizacji na pierwotnym tekście w wersji elektronicznej poprzez zastosowanie określonych działań usuwających określone dane. Na rynku funkcjonują firmy wyspecjalizowane w tym zakresie, które oferują oprogramowanie pozwalające na automatyczne usuwanie określonych treści. Jeżeli jednak dany urząd nie dysponuje tego typu usługą, anonimizacja dokonywana jest niejako ręcznie. Wtedy dokument oryginalny należy skserować i na tej kopii dokonać stosownych wybialkowań/wyczernień; i tak „obrobiony” dokument skserować raz jeszcze. Finalnie oznacza to przygotowanie dokumentu poddanego dwukrotnemu kopiowaniu. Stąd też pozycja 5 w naszym cenniku – anonimizacja – liczona jest według stawki z poz. 1 – ksero – podwójnie. Z tych samych powodów pozycja nr 7 – wgląd do dokumentów zanonimizowanych – również liczona jest podwójnie w stosunku do pozycji 1 – ksero. Pozycja nr 8 – w praktyce można spotkać się z regulacjami określającymi, że opłata nie jest pobierana, jeśli całościowo kwota nie przekroczy np. 5 czy 10 PLN. Poniżej tej kwoty informacje są udostępniane nieodpłatnie. Taką możliwość daje wzmiankowany przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. Każdy urząd może tego typu obwarowanie zawrzeć we własnym obowiązującym cenniku. Ważne, by te zasady były ogólnie znane i udostępnione wszystkim potencjalnie zainteresowanym na stronie BIP.

Podsumowując:

- **Bezpłatny jest etap wnioskowania o dostęp do informacji publicznej**, czyli czynności związane ze złożeniem wniosku, chyba że zgodnie z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. zasady udostępnienia danych informacji są uregulowane w przepisach innych ustaw.
- **Bezpłatne jest udostępnianie informacji publicznej w każdej innej formie aniżeli wnioskowej**, o jakiej mowa w art. 10 ust. 1 u.d.i.p.
- **Koszty dodatkowe**, jakie mogą być pobierane, **nie obejmują kosztów osobowych**, a jedynie koszty materialne związane z przekształceniem informacji publicznej w formę i w sposób wskazany przez wnioskodawcę.
- **Podmioty zobowiązane mogą ustalać cenniki określonych czynności związanych z przekształcaniem informacji publicznych, o które wnioskuje wnioskodawca.**

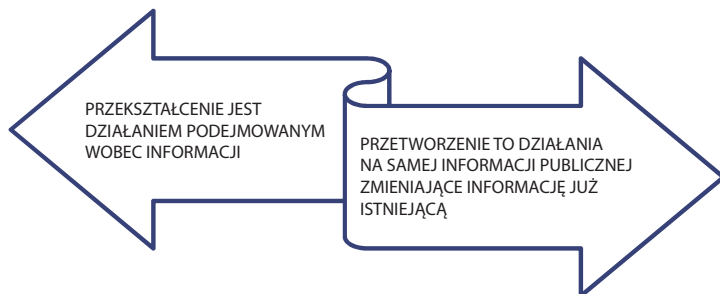
11. Co to jest informacja publiczna przetworzona i przekształcona?

Art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. wskazuje, że poza informacją prostą (przez co należy rozumieć informację, która nie wymaga przetworzenia) istnieje możliwość wnioskowania o informację przetworzoną. Ustawodawca nie zdefiniował dokładnie, na czym miałyby

³⁹ Wyrok WSA z 22 lutego 2011 roku, sygn. II SA/Kr 1455/10.

polegać przetworzenie informacji publicznej, w związku z tym ustalenie właściwego powszechnie akceptowanego rozumienia tego terminu pozostaje do uzgodnienia w drodze orzecznictwa i pojawiających się poglądów doktryny na ten temat. Jednocześnie w art. 15 ust. 1 u.d.i.p., ustawodawca wskazuje na proces przekształcania informacji publicznej, który jednak jest czymś całkowicie innym aniżeli przetworzenie.

Uściślenia wymaga **wskazanie różnicy między przetworzeniem a przekształceniem informacji publicznej.**

Schemat 17

Przekształcenie informacji publicznej jest to zabieg o wymiarze czysto technicznym i odnosi się jedynie do zewnętrznej formy danej informacji. Oznacza wyłącznie zmianę nośnika danej informacji publicznej bez ingerencji w jej treść. Tylko w związku z przekształceniem wiąże się możliwość pobrania stosownych opłat, co wynika z art. 15 ust. 1 u.d.i.p. (o czym mowa była wcześniej).

Przykład 1. Przekształceniem będzie zeskanowanie danej umowy i przesłanie jej pocztą elektroniczną, zaś przetworzeniem porównanie dwóch umów przedmiotowo jednorodnych, podpisywanych przez dwóch kolejnych np. wójtów, i wykazanie różnic między nimi.

Przykład 2. Jeżeli Kowalski zażądał w trybie u.d.i.p. umów zawartych przez władze miejskie z firmą X w latach 2010–2012 dotyczących zasad odśnieżania miasta, to przesłanie treści samych umów drogą elektroniczną, po ich ówczesnym zeskanowaniu, stanowi przekształcenie informacji. Jeżeli zaś ta sama osoba zażąda dokonania przez urzędników zestawienia pewnych danych wynikających z tych umów (według wskazanego wzoru) i wykazanie, ile kosztowało odśnieżanie głównych ulic, jaki był stan wykorzystania środków w poszczególnych latach, ile wynosiły kary umowne, jaki był stopień opóźnień w realizacji zapisów umowy porównywalny w poszczególnych latach itd. – wtedy mamy do czynienia z przetworzeniem informacji publicznej.

Przykład 3. Firma składa zapytanie do urzędu na temat treści posiadanych faktur, które potwierdzają zakup określonego dobra za pieniądze publiczne. Nawet jeżeli tego

typu faktury nie znajdują się w wyodrębnionych zbiorach, nie zmienia to faktu, że ich odnalezienie i skserowanie stanowi przekształcenie, a nie przetworzenie informacji. Tłumaczenie, że odnalezienie owych dokumentów wymaga przeglądu wielu dokumentów, nie powoduje jeszcze uznania, iż tego typu czynności będą w rozumieniu u.d.i.p. przetworzeniem informacji. W razie potrzeby istnieje możliwość przedłużenia terminu do udzielenia odpowiedzi, jednak nie może to stanowić samoistnej podstawy odmowy udzielenia odpowiedzi. Tylko takie postrzeganie zjawiska przetworzenia uchroni nas jako społeczeństwo przed zbyt łatwym w majestacie prawa odmawianiem odpowiedzi na wiele pytań „niewygodnych”, a stawianych przez wnioskodawców.

Przetworzenie informacji publicznej – to działania zmieniające informację już istniejącą. Przy przetworzeniu mamy do czynienia z pewnym wysiłkiem osoby zmierzającym do otrzymania wyniku na podstawie posiadanych już danych. Połączenie posiadanych informacji ma sprawić, że z ich połączenia otrzymamy nową informację. „Informacja przetworzona to taka informacja, która została przygotowana »specjalnie« dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów”⁴⁰. Proces przetworzenia – to wszystkie działania, które nie przybierają postaci wyłącznie technicznego przeniesienia danych. Przetworzenie jest procesem polegającym na kompilacji posiadanych informacji, który ma sprawić, że z ich połączenia otrzymamy nową treść lub całkiem nową informację.

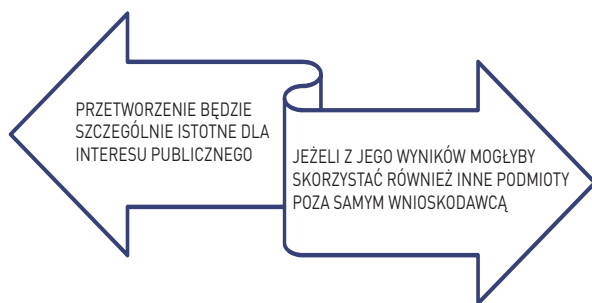
„W przypadku informacji publicznej przetworzonej, jej udostępnienie poprzedzone jest procesem tworzenia nowej informacji, nieistniejącej w chwili skierowania wniosku w takim kształcie i w takiej postaci, jakiej oczekuje wnioskodawca. Wspomniany proces powstawania tej informacji skupia podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej na jej wytworzeniu dla wnioskodawcy, odrywając go od przypisanych mu kompetencji i zadań, toteż ustawodawca zdecydował, że proces wytworzenia nowej informacji w oparciu o posiadane dokumenty obwarowany będzie koniecznością wykazania, że jej udostępnienie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego”⁴¹.

Przykład. Jeżeli wniosek dotyczy podania informacji na temat liczby samochodów służbowych w urzędzie, to dotyczy on informacji prostej. Ktoś zapyta, dlaczego nie przetworzonej, skoro liczbę tych samochodów należy podsumować? Odpowiedź jest prosta – urząd zobowiązany jest prowadzić rejestr ilości samochodów oddanych do użytku służbowego, stąd też jest on w posiadaniu takiej informacji i by ją wytworzyć, nie musi kompilować faktów pozostałych, aby uzyskać nową informację. Gdyby zmodyfikować zapytanie odnośnie samochodów służbowych i zażądać danych dotyczących liczby kilometrów przejechanych przez samochód prezydenta i jego dwóch zastępców; który samochód był najczęściej eksploatowany i w jakie dni oraz czy podróże służbowe odbywały się rów-

40. Wyrok WSA z 30 stycznia 2009 roku, sygn. akt II SA.Kr 1258/08.

41. Wyrok NSA z 9 października 2012 roku, sygn. I OSK 1737/12.

niez za granice danej jednostki samorządowej – wtedy mamy do czynienia z informacją przetworzoną, bowiem do pełnej odpowiedzi na tak zadane pytanie trzeba zebrać wiele danych, których w „czystej formie” urząd nie posiada, choć są możliwe do wytworzenia po przeprowadzeniu szeregu czynności arytmetycznych, statystycznych, porównawczych itp. Dotychczasowe orzecznictwo sądowe wskazuje, że przetworzenie należy rozumieć jako zestawienie konkretnych danych z określonego okresu, które może przybierać postać różnego rodzaju porównań, ostatecznych wyliczeń, odniesień do innych okresów itd.⁴². Może dotyczyć np. wskazania, ile osób było zatrudnionych w określonych latach w danych organach, a nie zaś tego, jak organ ocenia ich legalność. Może się zdarzyć, że z treści żądania wynikać będzie, iż dla stwierdzenia, czy dana informacja jest szczególnie istotna dla interesu publicznego, wymagać to będzie przetworzenia.

Schemat 18

Istnienie tego typu konstrukcji może powodować w praktyce, że osoby, które chcą otrzymać informację przetworzoną dla własnych potrzeb, będą utożsamiać swój interes indywidualny z interesem publicznym. Nie jest bowiem łatwo wykazać, kiedy interes indywidualny jest całkowicie obojętny z punktu widzenia interesu publicznego.

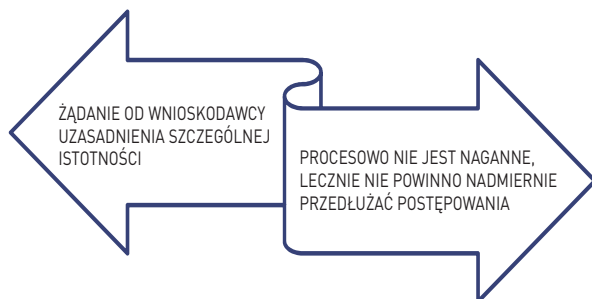
Przepis art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. ma na celu ograniczenie obowiązku odpowiadania na wnioski oczywiście niesłuszne i niczym nieuzasadnione lub klasycznie „pieniacze”. Wydaje się, że przepis ten nie ma charakteru normy zakazującej udzielenia informacji przetworzonej, lecz jedynie daje możliwość odmowy przetworzenia w razie braku szczególnej jej istotności z punktu widzenia interesu publicznego. Niestety w praktyce zbyt wiele może zależeć od czynników pozamerytorycznych w całym procesie udzielania tego typu informacji, skoro zachowanie odmienne nie jest w żaden sposób normatywnie sankcjonowane. I niestety możemy dojść do sytuacji, gdy udzielenie (lub nie) będzie traktowane jako swoiste prawo łaski. Trzeba jednak rozumieć, że omawiany przepis ma do spełnienia również bardzo ważny cel – ograniczenie wniosków typowo „pieniaczych” czy nękających.

42. Uzasadnienie wyroku NSA z 2 kwietnia 2003 roku, sygn. akt SA/Sz 2872/02.

Takie rozwiązanie z jednej strony ma chronić skutecznie przed zalewem wniosków w trybie u.d.i.p., które wymagałyby ogromnego nakładu pracy osób zatrudnionych w danej jednostce. Gdyby ustawodawca nie wprowadził tego typu zastrzeżenia, istniałaby potencjalna możliwość zwracania się do organów np. gmin o udzielenie informacji, które w swej treści odpowiadałyby gotowej pracy magisterskiej czy jakiegokolwiek innej. Nie można by odmówić udzielenia tych informacji, skoro jedynym kryterium byłby ich publiczny charakter. Z drugiej jednak strony decydowanie o szczególnej istotności dla interesu publicznego pozostawiono do wyłącznego uznania podmiotowi zobowiązanemu.

Biorąc pod uwagę dodatkowo fakt, że trudne jest jednoznaczne zdefiniowanie pojęcia interesu publicznego, uzyskanie informacji przetworzonej może być w praktyce dotknięte szczególną uznaniowością i brakiem jednolitości decyzyjnej w skali kraju. **Ustalenie, czy przetworzenie danej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, zależy od okoliczności danej sprawy i wielu różnych czynników.**

Zdaniem NSA **szczególnej istotności dla interesu publicznego na pewno nie można wykazać, gdy w uzyskaniu informacji wnioskodawca ma wyłącznie interes własny, gdyż musi on wykazać, że działa w interesie publicznym, a informacja ta ma szczególne znaczenie.**

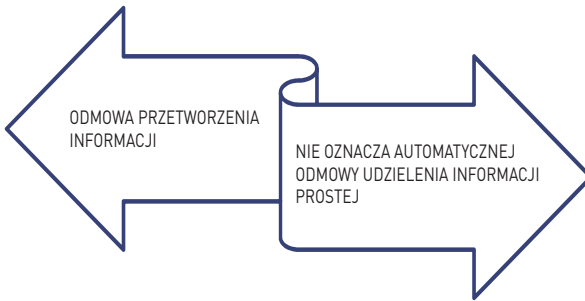
Schemat 19

W praktyce pojawia się często wątpliwość, czy jeżeli zainteresowany daną informacją przewiduje, że zadośćuczynienie wnioskowi wymaga przetworzenia informacji, powinien już na etapie wnioskowania wykazać, dlaczego jego zdaniem przetwarzanie tej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego? Często podmiot zobowiązany po otrzymaniu wniosku stwierdza, że zadośćuczynienie mu wymaga przetworzenia informacji. W takiej sytuacji wysyła do wnioskodawcy zapytanie, gdzie jego zdaniem zachodzi szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego w tej konkretnej sytuacji. **Ostateczna decyzja w tym zakresie leży zawsze po stronie podmiotu zobowiązanego, który ma obowiązek wykazać, że przetworzenie nie jest szczególnie istotne z punktu wi-**

dzenia interesu publicznego. Organ administracji w oparciu o treść posiadanego wniosku oraz w świetle posiadanych zasobów informacyjnych powinien samodzielnie ocenić, czy w tej konkretnej sytuacji zachodzi szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego dla przetworzenia informacji. Nie wyklucza to wysłania do wnioskodawcy zapytania, gdzie jego zdaniem zachodzi owa szczególna istotność z punktu widzenia interesu publicznego. Jednak w takiej sytuacji podmiot zobowiązany powinien jednocześnie pamiętać, by przedłużyć termin do załatwienia sprawy, jeśli oczekiwanie na odpowiedź ze strony wnioskodawcy oraz dalsze rozstrzygnięcie sprawy przekroczy termin do załatwienia kwestii, który wynosi 14 dni.

Często bywa tak, że na pismo urzędu skierowane do wnioskodawcy z zapytaniem, gdzie istnieje owa szczególna istotność, wnioskodawca albo nie odpowiada na nie wcale, albo odpowiada bardzo ogólnie, podkreślając swoje ustawowe prawo do informacji, jego powszechność itd. Organ administracji, odmawiając przetworzenia informacji publicznej, zawsze musi dokładnie wykazać, co jest przyczyną braku uznania przetworzenia w tej sytuacji za szczególnie istotne z punktu widzenia interesu publicznego. Podstawą odmowy nie może być sam brak wskazania przez wnioskodawcę źródła owej istotności. **Organ ma obowiązek wyczerpującego uzasadnienia, dlatego jego zdaniem nie istnieje w konkretnej sytuacji istotność szczególna z punktu widzenia interesu publicznego.** Stwierdzenie braku owej istotności rodzi bowiem po stronie zainteresowanego prawo do zaskarżenia owej odmowy do organu II instancji.

Informacja publiczna przetworzona nie będzie udzielana zawsze i każdemu, kto o nią prosi. Jeżeli z wnioskiem w trybie u.d.i.p. zwraca się dziennikarz, poseł, senator, radny, jednym słowem osoba działająca w imię szeroko rozumianego interesu publicznego z racji pełnionej funkcji publicznej, z pewnością dużo trudniej będzie udowodnić, że przetworzenie informacji publicznej jest niemożliwe z uwagi na brak szczególnej istotności przetworzenia z punktu widzenia interesu publicznego. Czym innym jest sytuacja, gdy o daną informację pyta dziennikarz czy lokalny parlamentarzysta, a czym innym, gdy czyni to Kowalski. I nie należy w tej sytuacji dopatrywać się złamania zasady równości. Tym samym wymienione osoby pełniące funkcje publiczne, składając wniosek w trybie u.d.i.p., z zasady niejako działają w imię interesu publicznego, gdyż pełniona przez nie funkcja reprezentanta danej społeczności w sposób naturalny je do tego predysponuje. Jednak zawsze każdy wniosek musi być rozpatrzony indywidualnie i wobec tej konkretnej sytuacji należy stosować rozważania co do szczególnej istotności przetworzenia z punktu widzenia interesu publicznego.

Schemat 20

Wnioskodawca musi zostać powiadomiony o możliwym zakresie udostępnienia informacji nieprzetworzonej (prostej) i jeżeli zechce z tej informacji w tym zakresie skorzystać, należy mu jej udzielić (kwestia kosztów to już odrębne zagadnienie).

12. Jakie są zasady udostępniania informacji objętych tajemnicą ustawową oraz odmiennym trybem udostępniania?

Ustawa o dostępie do informacji publicznej zawiera w swej treści dwa różne przedmiotowo ograniczenia w zakresie dostępu do informacji publicznej. Ustawodawca stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu definicji legalnej informacji publicznej należy przyjąć wersję jak najszerszą, stanowiąc, iż informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych. Pomimo założenia sugerującego całkowitą jawność wszelkich informacji, które posiadają jakiegokolwiek konotacje ze sferą publiczną, istnieją ograniczenia w zakresie dostępu do tych informacji i znalazły swój wyraz w dwóch przepisach ustawy: w art. 1 ust. 2 oraz w art. 5 ust.1.

OGROANICZENIA W DOSTĘPIE DO INFORMACJI	
Art. 1 ust. 2 – Zasada poszanowania odrębnych regulacji dotyczących zasad i trybu dostępu do informacji publicznej zawartych w ustawach szczególnych	Art. 5 ust. 1 – Zasada poszanowania tajemnic wynikających z ustaw szczególnych

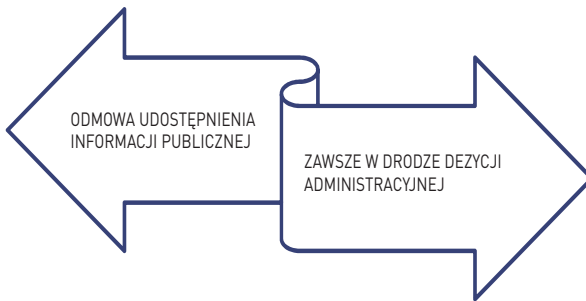
Schemat 21

Zakres tych ograniczeń jest generalnie warunkowany wzajemnym stosunkiem pomiędzy u.d.i.p. a pozostałymi ustawami szczególnymi. Ich właściwe zastosowanie ma ogromny wpływ na dalszy bieg postępowania zmierzającego do otrzymania żądanej informacji publicznej.

Treść art. 1 ust. 2 u.d.i.p. – to **zasada poszanowania odrębnych regulacji** dotyczących zasad i trybu dostępu do informacji publicznej zawartych w innych ustawach. Jeżeli w innym akcie prawnym rangi ustawowej zostały określone odmienne zasady i tryb dostępu do informacji tam określonych, pierwszeństwo w stosowaniu ma ustawa szczególna. W praktyce ma to takie znaczenie, że gdy zainteresowany zwróci się o informację publiczną, a okaże się, że jej udostępnianie uregulowane jest odmiennie, nie wolno wtedy wydawać decyzji o odmowie udostępniania informacji, lecz należy poinformować, że udostępnianie informacji jest uregulowane w odrębnym akcie prawnym.

Art. 5 ust. 1 u.d.i.p. – **zakaz powszechnego dostępu do pewnych informacji.** W konkretnej sytuacji może okazać się, że w stosunku do informacji objętych wnioskiem obowiązuje zakaz ujawnienia ze względu na istnienie tajemnicy ustawowo chronionej. W tym przypadku podmiot zobowiązany, do którego wpłynął wniosek, powinien w drodze decyzji administracyjnej odmówić udzielenia tego typu informacji, wyraźnie wskazując istnienie, jakiego dobra prawnie chronionego wymagało. Mamy tu do czynienia ze swoistym przeniesieniem pierwszeństwa z zasady jawności na rzecz utajnienia pewnych informacji w imię innego dobra prawnie chronionego. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Ograniczenie wskazane w art. 5 ust. 1 u.d.i.p. jest ograniczeniem niepoddanym żadnej uznaniowości podmiotu stosującego te przepisy. Nie zależy ono od woli stosującego prawo, gdyż nie jest dowolne, lecz zależy od treści stosownych przepisów. W praktyce oczywiście mogą pojawiać się wątpliwości, które następnie mogą być weryfikowane w toku instancyjnym oraz poprzez kontrolę sądów administracyjnych. Przepis ten potwierdza, że zasada jawności nie ma charakteru absolutnego i również doznaje określonych ograniczeń.

13. Jakie środki prawne przysługują wnioskodawcy w razie odmowy udostępnienia informacji?

Schemat 22

Wydana decyzja powinna spełniać wymagania określone w art. 107 kpa i zawierać następujące elementy:

- oznaczenie organu administracji publicznej,
- datę wydania, oznaczenie strony lub stron,
- powołanie podstawy prawnej,
- rozstrzygnięcie,
- uzasadnienie faktyczne i prawne,
- pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji,
- decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego; powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi.

Ponadto decyzja powinna zawierać dodatkowe elementy wymienione w u.d.i.p.:

- imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji,
- oznaczenie podmiotów, ze względu na których chronione dobra (a mianowicie prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy) wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji.

W przypadku, gdy uznamy, że dostarczona nam decyzja nie zawiera wszystkich elementów (np. niepełne ustosunkowanie się do złożonego wniosku, nieprawidłowe pouczenie lub jego brak), możemy – zgodnie z art. 111 § kpa w terminie 14 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji – zażądać jej uzupełnienia co do rozstrzygnięcia bądź co do prawa odwołania lub skargi do sądu administracyjnego albo sprostowania zamiesz-

czonemu w decyzji pouczenia w tych kwestiach. W takiej sytuacji termin do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia doręczenia odpowiedzi (art. 111 kpa). Błędne pouczenie w decyzji, co do prawa odwołania albo wniesienia powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego, nie może szkodzić stronie, która zastosowała się do tego pouczenia (art. 112 kpa).

W przypadku otrzymania decyzji odmawiającej udzielenia informacji wiele zależy od wskazanej podstawy prawnej uzasadniającej odmowę udostępnienia nam informacji publicznej.

W razie odmowy udostępnienia żądanej informacji wnioskodawcy przysługuje odwołanie do organu II instancji. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał skarżoną decyzję, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji, a gdy została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie (art. 129 kpa).

Właściwym do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, którym jest:

- w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego (rozumie się przez to organy gminy, powiatu, województwa, związków gmin, związków powiatów, wójta, burmistrza, prezydenta miasta, starostę, marszałka województwa oraz kierowników służb, inspekcji i straży działających w imieniu wójta, burmistrza, prezydenta miasta, starosty lub marszałka województwa, a ponadto samorządowe kolegia odwoławcze) – samorządowe kolegia odwoławcze, chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej;
- w stosunku do wojewodów – właściwi w sprawie ministrowie;
- w stosunku do organów administracji publicznej innych niż określone wyżej – odpowiednie organy nadrzędne lub właściwi ministrowie, a w razie ich braku – organy państwowe sprawujące nadzór nad ich działalnością;
- w stosunku do organów organizacji społecznych – odpowiednie organy wyższego stopnia tych organizacji, a w razie ich braku – organ państwowy sprawujący nadzór nad ich działalnością.

Jeżeli w I instancji decyzję wydał minister lub samorządowe kolegium odwoławcze, wnioskodawcy nie przysługuje odwołanie, jednak strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji (art. 127 § 3 kpa). Stosownie do treści art. 5 § 2 pkt 4 kpa przez ministra rozumie się również: prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcję ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonym działem administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podległych, podporządkowa-

nych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 kpa. Na podstawie przepisów szczególnych wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy służy również od decyzji wydanych w I instancji przez np. rektora uczelni wyższej, którego decyzje zgodnie z art. 207 § 2 ustawy z 27 lipca 2005 roku *Prawo o szkolnictwie wyższym* są ostateczne. Jeżeli więc stosowne przepisy stanowią, że decyzja danej osoby jest ostateczna, odwołanie przybiera formę wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Odwołanie wnosimy do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu, który wydał decyzję w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Nie wymaga ono szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeżeli z odwołania wynika, że nie jesteśmy zadowoleni z wydanej decyzji. Możemy więc w tym piśmie przedstawić swój punkt widzenia, dlaczego uważamy, że informacja publiczna powinna nam być udostępniona, a także wytknąć organowi pierwszej instancji wszystkie popełnione błędy formalne i proceduralne (np. niedotrzymanie terminów, braki elementów w decyzji).

Po zbadaniu sprawy organ odwoławczy wydaje decyzję, na podstawie której może:

- 1) utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy;
- 2) uchylić zaskarżoną decyzję w całości albo w części i sam orzec co do istoty sprawy, tzn. czy dana informacja powinna nam zostać udostępniona;
- 3) uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, gdy sprawa wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego;
- 4) uchylić zaskarżoną decyzję i umorzyć postępowanie pierwszej instancji;
- 5) umorzyć postępowanie odwoławcze.

Także organ, **do którego zwróciliśmy się o ponownie rozpatrzenie sprawy, może:**

- 1) utrzymać odmowną decyzję w mocy;
- 2) uchylić odmowną decyzję w całości albo w części;
- 3) uchylić odmowną decyzję i umorzyć postępowanie pierwszej instancji;
- 4) umorzyć postępowanie odwoławcze.

Decyzja organu odwoławczego jest ostateczna w administracyjnym toku postępowania. Nie przysługuje na nią kolejne odwołanie do dalszej instancji. Mamy za to prawo złożyć na nią skargę do WSA. O prawie złożenia skargi powinniśmy zostać pouczeni w decyzji organu II instancji. Skargę składamy w terminie 30 dni od otrzymania decyzji za pośrednictwem organu, który ją wydał. Organ ten ma obowiązek przesłać do sądu naszą skargę wraz z pełnymi aktami sprawy i swoją odpowiedzią w terminie 15 dni od jej

otrzymania. Organ II instancji może też uznać naszą skargę za zasadną i przychylić się do niej, ale tylko do terminu pierwszej rozprawy⁴³.

WSA powinien wydać wyrok w terminie 30 dni od otrzymania akt sprawy wraz z odpowiedzią na skargę.

Skarga do WSA powinna zawierać, m.in.:

- oznaczenie skarżącego, jego miejsce zamieszkania lub siedziby;
- wskazanie zaskarżonej decyzji bądź faktu beczynności;
- oznaczenie organu, którego działania lub beczynności skarga dotyczy;
- określenie naruszenia prawa bądź interesu prawnego;
- podpis osoby wnoszącej skargę, a w przypadku wniesienia jej przez pełnomocnika – jego podpis z załączeniem do skargi pełnomocnictwa.

Sąd, uwzględniając skargę na decyzję, może:

- 1) uchylić decyzję w całości albo w części;
- 2) stwierdzić nieważność decyzji;
- 3) stwierdzić niezgodność decyzji z prawem.

Decyzja podlega uchyleniu, jeżeli sąd stwierdzi:

- 1) naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy;
- 2) naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania administracyjnego;
- 3) inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy.

W przypadku stwierdzenia przyczyn określonych w art. 156 kpa lub w innych przepisach, sąd stwierdza nieważność decyzji, jeżeli takowe zachodzą. W razie nieuwzględnienia skargi, sąd skargę oddala.

WSA rozstrzyga sprawę w drodze wyroku lub postanowienia. Wyrok rozstrzyga sprawę odnośnie stwierdzenia naruszenia prawa i skutków prawnych tego naruszenia. Postanowienie z kolei wydaje się w razie odrzucenia skargi, umorzenia postępowania na posiedzeniu niejawnym lub na rozprawie oraz w celu rozstrzygnięcia innych kwestii procesowych związanych ze sprawą, wynikłych w toku postępowania sądowego. Uzasadnienie wyroku sporządza się z urzędu w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia wyroku albo podpisania sentencji wyroku wydanego na posiedzeniu niejawnym. W sprawach, w których skargę oddalono, uzasadnienie wyroku sporządza się na wniosek strony zgłoszony w terminie 7 dni od ogłoszenia wyroku albo doręczenia odpisu sentencji wyroku. Uzasadnienie wyroku sporządza się w terminie 14 dni od dnia zgłoszenia wniosku.

Od wydanego przez WSA wyroku lub postanowienia kończącego postępowanie

43. Art. 54 § 3 zd. 1 p.p.s.a.: „Organ, którego działanie, beczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości do dnia rozpoczęcia rozprawy”.

w sprawie przysługuje skarga kasacyjna do NSA. Skarga kasacyjna powinna zawierać, m.in.: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wnioski o uchYLENIE lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchYLENIA lub zmiany. Skargę kasacyjną wnosi się za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

14. Czy można ponieść odpowiedzialność karną za nieudostępnienie informacji publicznej?

Szczególnym środkiem prawnym służącym ochronie prawa do informacji publicznej jest znajdujący się w u.d.i.p. art. 23, który przewiduje odpowiedzialność karną za nieudostępnienie informacji: „Kto, wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi, nie udostępnia informacji publicznej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku”.

Zawiadomienie należy składać wtedy, gdy mamy do czynienia z kompletną bezczynnością instytucji, ignorowaniem przez nią decyzji organu II instancji czy też z ignorowaniem wyroku sądu. Zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa nie należy składać, jeżeli aktualnie toczy się postępowanie, właściwy organ administracji nie reaguje na nasze pisma, a spór dotyczy tego, czy dana informacja jest informacją publiczną i czy podlega ochronie. Właściwą dla rozstrzygnięcia tej kwestii jest droga administracyjna opisana we wcześniejszych punktach. Jeżeli mamy uzasadnione podejrzenie, że osoby pełniące funkcję publiczną w instytucji, do której skierowaliśmy wniosek o udostępnienie informacji, po prostu nie chcą nam udostępnić informacji publicznej, łamiąc w ten sposób świadomie nasze prawa, to o naszym podejrzeniu możemy zawiadomić prokuraturę. W tym wypadku należy pamiętać, że zasadnicze znaczenie w tym zakresie odgrywać będzie odpowiedni materiał dowodowy, który pozwoli udowodnić nasze podejrzenia.

15. Czy dziennikarzowi przysługują specjalne uprawnienia w zakresie dostępu do informacji publicznej?

Odpowiedź na tak zadane pytanie należy poprzedzić krótkim wyjaśnieniem, kto w świetle polskiego porządku prawnego jest uznawany za dziennikarza.

W art. 7 ust. 2 pkt 5 *Prawa prasowego* czytamy, że **za dziennikarza uznaje się** „osobę zajmującą się redagowaniem, tworzeniem lub przygotowywaniem materiałów prasowych, pozostającą w stosunku pracy z redakcją albo zajmującą się taką działalnością na rzecz

i z upoważnienia redakcji⁴⁴. Zatem definicja legalna dziennikarza jest niezwykle szeroka, gdyż dla uznania danej osoby za dziennikarza nie jest wymagane, by była ona związana stosunkiem pracy z daną redakcją. Najistotniejsze jest, by osoba podająca się za dziennikarza była w stanie wykazać fakt wykonywania pewnych działań na rzecz danej redakcji poprzez okazanie legitymacji czy innego dokumentu to potwierdzającego. Formaokunie rzecz ujmując, dziennikarzem jest również osoba odbywająca praktyki w redakcji i przygotowująca na zlecenie redakcji konkretny temat mający być podstawą materiału prasowego.

Od 1 stycznia 2002 r. podstawowym aktem normatywnym, regulującym szereg zagadnień z zakresu prawa do informacji publicznej i jego praktycznej realizacji, stała się ustawa z 6 września 2001 roku, która dokonała szeregu zmian między innymi w prawie prasowym. Wprowadzony został nowy przepis – art. 3a, zgodnie z którym **w zakresie prawa dostępu prasy do informacji publicznej stosuje się przepisy u.d.i.p.**

Schemat 23

W ujęciu czysto formalnym takie założenie jest prawdziwe, gdyż **z treści u.d.i.p. nie wynikają żadne szczególne uprawnienia dziennikarzy, jeśli chodzi o pozyskiwanie informacji publicznych**. Wydaje się, że prawo do informacji publicznej po stronie mediów należy określić jednak jako uprawnienie, wobec którego podmioty zobowiązane powinny reagować ze szczególną starannością. **Przepisem nadającym szczególny status wnioskowi złożonemu przez dziennikarza jest art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p.**, zgodnie z którym prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. Jeżeli z wnioskiem w trybie u.d.i.p. zwraca się dziennikarz, z pewnością dużo trudniej będzie udowodnić, że realizacja dziennikarskiego wniosku wymagającego przetworzenia informacji publicznej jest niemożliwa z racji braku szczególnej istotności przetworzenia z punktu widzenia interesu publicznego. W sytuacji, gdy wnioskodawcą jest przedstawiciel mediów, zainteresowanie dziennikarza wynika z działania w imię interesu publicznego, a nie w imię interesu partykularnego. Dlatego też

44. Ustawa Prawo prasowe z 26 stycznia 1984 roku (DzU 1984 nr 5, poz. 24 ze zm.).

odmowy przystąpienia do przetworzenia informacji publicznej, z racji braku szczególnej istotności owego przetworzenia z punktu widzenia interesu publicznego, powinny mieć charakter wyjątkowy, a w razie ich wystąpienia – oparte na solidnej argumentacji.

Szczególnym uprawnieniem mediów jest możliwość bezpośredniego skarżenia do sądu administracyjnego zachowań określonych adresatów wniosków, którzy nie są zaliczeni do sektora finansów publicznych. W art. 4 prawa prasowego zawarty jest przepis, który umożliwia żądanie wszczęcia kontroli sądowej w razie odmowy udostępnienia informacji. Przedsiębiorcy i podmioty niezaliczone do sektora finansów publicznych oraz nie działające w celu osiągnięcia zysku są obowiązane do udzielenia prasie informacji o swojej działalności, o ile na podstawie odrębnych przepisów informacja nie jest objęta tajemnicą lub nie narusza prawa do prywatności. W przypadku odmowy, na żądanie redaktora naczelnego, odmowę doręcza się zainteresowanej redakcji w formie pisemnej w terminie trzech dni. Odmowa powinna zawierać oznaczenie organu, jednostki organizacyjnej lub osoby, od której pochodzi, datę jej udzielenia, redakcję, której dotyczy, oznaczenie informacji będącej jej przedmiotem oraz powody odmowy.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 *Ustawy o finansach publicznych*⁴⁵ sektor finansów publicznych tworzą:

- 1) organy władzy publicznej, w tym organy administracji rządowej, organy kontroli państwowej i ochrony prawa oraz sądy i trybunały;
- 2) jednostki samorządu terytorialnego oraz ich związki;
- 3) jednostki budżetowe;
- 4) samorządowe zakłady budżetowe;
- 5) agencje wykonawcze;
- 6) instytucje gospodarki budżetowej;
- 7) państwowe fundusze celowe;
- 8) Zakład Ubezpieczeń Społecznych i zarządzane przez niego fundusze oraz Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego i fundusze zarządzane przez Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego;
- 9) Narodowy Fundusz Zdrowia;
- 10) samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej;
- 11) uczelnie publiczne;
- 12) Polska Akademia Nauk i tworzone przez nią jednostki organizacyjne;
- 13) państwowe i samorządowe instytucje kultury oraz państwowe instytucje filmowe;
- 14) inne państwowe lub samorządowe osoby prawne utworzone na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych, z wyłączeniem przedsiębiorstw, instytutów badawczych, banków i spółek prawa handlowego.

⁴⁵ Ustawa o finansach publicznych z 27 sierpnia 2009 roku (t.j. DzU z 5 sierpnia 2013 roku, poz. 885).

Wszystkie podmioty wyżej niewymienione przez ustawodawcę możemy traktować jako podmioty niezaliczone do sektora finansów publicznych, o jakich mowa w art. 4 prawa prasowego.

Reasumując, **gdy wnioskodawcą jest dziennikarz, właściwość postępowania w zakresie udostępnienia informacji publicznej zależy od charakteru prawnego adresata wniosku.**

A. Jeżeli dziennikarz adresuje swój wniosek do organu władzy publicznej – zastosowanie będą miały wszelkie zasady wynikające z treści u.d.i.p. (art. 3a u.d.i.p.).

B. Jeżeli wniosek jest skierowany do podmiotu niezaliczonego do sektora finansów publicznych, należy postępować według procedury opisanej w art. 4 prawa prasowego.

Ustawa o dostępie do
informacji publicznej
w orzecznictwie

Orzecznictwo sądów odgrywa ważną rolę w usuwaniu wielu wątpliwości związanych ze stosowaniem obowiązujących przepisów prawnych. Wiele niejasności, powstałych na tle stosowania ustawy o dostępie do informacji publicznej, zostało już rozstrzygniętych przez sądy lub organy odwoławcze. Z uwagi na to, że orzecznictwo w dalszym ciągu dynamicznie się rozwija, poniżej prezentujemy zbiór wybranych wyroków, które związane są z dostępem do informacji publicznej na dzień wydania poradnika.

Zachęcamy, by w przypadku zaistnienia niejasności zwrócić do zbioru orzecznictwa, które być może pozwoli usunąć powstałe problemy interpretacyjne. Postulujemy też, by w opracowywanych pismach powoływać się na istniejące orzeczenia, gdyż one bez wątpienia wzmacniają naszą argumentację.

Cytowane orzeczenia pochodzą ze strony www.orzeczenia.nsa.gov.pl.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej

(Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.)

w orzecznictwie

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.

1. 2013.05.31, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 33/13, LEX nr 1335388

Informacja o wydatkach Regionalnej Izby Obrachunkowej, w tym wysokości wydatków na wynagrodzenia pracowników jest informacją o majątku publicznym. Informacją publiczną jest również informacja o wysokości środków finansowych przeznaczonych na nagrody, w tym również o charakterze uznaniowym.

2. 2013.05.29, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 183/13, LEX nr 1321102

1. „Sprawą publiczną”, o której mowa w art. 1 ust. 1 u.d.i.p., będzie działalność organów władzy publicznej (samorządów, osób i jednostek organizacyjnych) w zakresie wykonywania zadań władzy publicznej oraz gospodarowania mieniem publicznym, a więc mieniem komunalnym lub Skarbu Państwa.
2. Informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organów władzy publicznej, związanych z organem bądź w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem.
3. Charakteru informacji publicznej nie mają wnioski w sprawach indywidualnych, wnioski będące postulatem wszczęcia postępowania w innej sprawie, wnioski dotyczące przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych, wnioski stanowiące ingerencję w działalność sądów, a także wnioski

dotyczące dokumentów prywatnych. Informacja publiczna powinna mieć swój materialny odpowiednik, nie można bowiem zobowiązać do udzielenia informacji, która nie istnieje.

4. Informacja „czy którykolwiek z sędziów Sądu Rejonowego jest uzależniony od alkoholu” nie stanowi informacji publicznej.
5. Forma decyzji administracyjnej jest zastrzeżona wyłącznie dla informacji publicznej, zatem jeżeli żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ odmawia jej udostępnienia zwykłym pismem, sporządzonym z zachowaniem przewidzianych terminów.

3. 2013.04.23, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 85/13, LEX nr 1313732

1. Skarga na bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej jest dopuszczalna bez wzywania do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 52 § 3 p.p.s.a.
2. Decyzje administracyjne, stanowiące podstawę do lokalizacji przez przedsiębiorstwo sieci energetycznej na nieruchomościach innych podmiotów ze swej istoty stanowią przedmiot informacji publicznej.
3. Jeżeli konkretny dokument ma charakter informacji publicznej, to nie może być on tej cechy pozbawiony wówczas, gdy jego udostępnienie mogłoby mieć negatywne konsekwencje dla tego podmiotu w ewentualnym przyszłym procesie cywilnym.
4. Dokonując wykładni zawartego w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. terminu „tajemnica przedsiębiorcy” należy posiłkowo odwołać się do rozumienia „tajemnicy przedsiębiorstwa” na gruncie u.z.n.k.
5. Dla uznania określonej informacji za tajemnicę przedsiębiorcy, o jakiej mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p., należy wykazać, że przedsiębiorca podjął niezbędne kroki mające na celu zachowanie jej w poufności.

4. 2013.04.23, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 85/13, Rzeczposp. PCD 2013/114/3

Ocena, czy określona informacja stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy, nie może zależeć od tego, jaki wnioskodawca ubiega się o jej udostępnienie.

5. 2013.04.18, wyrok NSA W-wa, II SAB/OI 22/13, LEX nr 1313643

1. Z bezczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ zobligowany jest udzielić informacji publicznej, a jej nie udziela i nie wydaje stosownej decyzji o odmowie udostępnienia takiej informacji. W przypadku zaś, gdy informacja o jaką ubiega się zainteresowany nie ma charakteru informacji publicznej, organ nie pozostaje w zwłoce w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Aby można było mówić o bezczynności podmiotu zobowiązanego należy przede wszystkim stwierdzić, iż ciąży na nim wynikający z przepisów prawa obowiązek wszczęcia postępowania i podjęcia w nim stosownego rozstrzygnięcia (stosownej czynności), a dopiero później, iż obowiązku tego, w nakazanym prawem terminie, nie wypełnił. W przypadku, gdy podmiot wezwany uznaje, że żądana informacja nie stanowi w istocie informacji publicznej, Sąd zobligowany jest do rozpoznania wniesionej skargi i rozstrzygnięcia, czy rzeczywiście wnioskodawca może domagać się udostępnienia interesujących go danych.
2. Protokoły z posiedzeń niejawnych SKO stanowią informację publiczną.

6. 2013.04.18, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 22/13, LEX nr 1312517

Jeżeli zostanie sporządzony protokół z posiedzenia niejawnego kolegium, to stanowi on dokument urzędowy podlegający włączeniu do akt postępowania. Treść protokołu posiedzenia niejawnego kolegium stanowi informację o sprawie publicznej, podlega więc udostępnieniu.

7. 2013.04.04, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 7/13, LEX nr 1298170

1. Akta postępowania przygotowawczego spełniają, w rozumieniu u.d.i.p., zarówno warunki przedmiotowe, jak i podmiotowe. Stanowią informację o działalności organu publicznego, jakim bez wątpienia jest Prokuratura i znajdują się w jej dyspozycji.
2. O ile wgląd do akt sprawy w toku postępowania przygotowawczego podlegać będzie rygorom art. 156 § 4 kpk, to już akta zakończonego postępowania przygotowawczego i to niezależnie od tego, w jaki sposób zostało ono zakończone - rygorom u.d.i.p.
3. Akta zakończonego postępowania przygotowawczego, w tym także ich okładki, stanowią informację publiczną podlegającą udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.

8. 2013.03.07, wyrok NSA W-wa, IV SAB/Wr 13/13, G. Prawna FiP 2013/97/8

Firma ma prawo do uzyskania dokumentów będących w posiadaniu powiatu, nawet jeżeli organ ich nie wytworzył. Informacją publiczną są bowiem także te dokumenty, których organ administracji używa do zrealizowania powierzonych mu zadań.

9. 2013.03.06, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 3/13, LEX nr 1293570

Informacje dotyczące wydatków ponoszonych z budżetu gminy stanowią informację o sprawach publicznych, a więc informację publiczną.

10. 2013.03.05, wyrok NSA W-wa, I OSK 2888/12, LEX nr 1341839

1. Przy kwalifikacji danej informacji jako informacji publicznej nie wystarczy kierować się jedynie tym, kto wytworzył daną informację i jaką ma formę, czy postać. Istotne jest przede wszystkim to, co dana informacja zawiera, a więc, czy dotyczy sprawy publicznej.
2. Treść wystąpienia Dyrektora Generalnego Ministerstwa Finansów, w przedmiocie rozmowy dyscyplinującej, nie stanowi informacji publicznej, a jest jednym z „narzędzi” pracodawcy w zakresie kierownictwa przy wykonywaniu określonych zadań przez pracowników urzędu, w tym przez kierownictwo poszczególnych komórek organizacyjnych w urzędzie.

11. 2013.02.20, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 466/12, LEX nr 1292294

1. Umowy podpisane z członkami zarządu, w tym również ich wynagrodzenie, obrazują zasady funkcjonowania Spółki, w szczególności tryb działania w zakresie wykonywanych zadań publicznych i działalności w ramach wydatkowania środków publicznych, który winien być transparentny i poddany kontroli społecznej. Nie można zgodzić się, że udostępnieniu w trybie u.d.i.p. podlegają tylko dokumenty urzędowe. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu tej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji. Informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów. Stąd

też informacją publiczną będą nie tylko dokumenty zredagowane i wytworzone przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji, ale także te dokumenty, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.

2. Punktem odniesienia oceny wyznaczającej granice dopuszczalnej ingerencji w sferę życia prywatnego (w świetle art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 Konstytucji) jest taka treść konstytucyjnego prawa do informacji, które zgodnie z przyjmowanymi standardami rozumiane jest szerzej - jako odnoszące się również do informacji ze sfery życia prywatnego osób pełniących funkcje publiczne, o ile mają one związek z działalnością publiczną.

12. 2013.02.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 2662/12, LEX nr 1277668

Akta zakończonego postępowania karnego nie są informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. Powyższe nie oznacza, że poszczególne informacje zawarte w dokumentach urzędowych, precyzyjnie określone, a znajdujące się w aktach zakończonego postępowania karnego przygotowawczego nie będą podlegać u.d.i.p. jako nośnik konkretnej informacji.

13. 2013.01.17, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 48/12, LEX nr 1285163

1. Wydawane przez organ architektoniczno-budowlany decyzje o pozwoleniu na budowę stanowią informacją publiczną. Informacja o rozstrzygniętych przez organy administracji publicznej sprawach administracyjnych jest informacją o działalności organów publicznych. Prawo dostępu do informacji o sprawach rozstrzygniętych przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, potwierdza przepis art. 5 ust. 3 u.d.i.p. Decyzje rozstrzygają sprawy administracyjne i jako akty administracyjne indywidualne stanowią dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 6 pkt 4 lit. a u.d.i.p.
2. Projekt budowlany podlegający zatwierdzeniu w drodze decyzji organu budowlanego stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p.
3. Przymiot informacji publicznej posiadają także te dokumenty, których organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet gdy prawa autorskie do tych dokumentów należą do innego podmiotu.

14. 2013.01.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 2508/12, Rzeczposp. PCD 2013/11/3

Koszty zatrudnienia radcy prawnego w urzędzie miasta są informacją publiczną.

15. 2012.12.20, wyrok WSA w Poznaniu, IV SAB/Po 87/12, LEX nr 1234775

Informacje (decyzje) stanowiące podstawę lokalizacji i budowy linii elektroenergetycznych na działkach są informacjami publicznymi w rozumieniu u.d.i.p.

16. 2012.12.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 2208/12, G. Prawna NO 2013/42/2

Kosztorys inwestorski sporządzany przez organ administracji publicznej na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych od chwili otwarcia ofert podlega udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

17. 2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684

1. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone

- w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.
2. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
 3. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych.
 4. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.

18. 2012.12.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 2149/12, LEX nr 1285158

1. Udzielenie informacji publicznej ma charakter czynności materialno-technicznej, wynikającej z przepisów prawa - u.d.i.p. Identyfikacja określonego we wniosku dokumentu jako informacji publicznej determinuje konieczność jego udostępnienia, natomiast jeżeli w ocenie organu, istnieją ustawowe przeszkody do udostępnienia informacji w określony sposób lub w określonej formie, bądź istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej, to zobligowany jest on do załatwienia wniosku w formie procesowej. Brak udostępnienia informacji publicznej i brak rozstrzygnięć procesowych w tym zakresie powoduje, że organ pozostaje w bezczynności. Środkiem przysługującym w tej sytuacji osobie domagającej się udostępnienia informacji publicznej jest skarga do sądu administracyjnego, wnoszona na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z pkt 4 p.p.s.a.
2. Mapy cyfrowe w wersji wektorowej lub rastrowej „Uwarunkowania rozwoju przestrzennego” oraz „Kierunki rozwoju przestrzennego” stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. i organ administracji nie może powoływać się na przepisy u.p.a.p.p., powstrzymując się od załatwienia w formie procesowej wniosku o ich udostępnienie. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio redagowane i wytworzone przez organ administracji publicznej, ale charakter taki mają również dokumenty, które organ wykorzystuje do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu.
3. Przy udostępnieniu map sporządzonych dla potrzeb studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i prowadzonych przy nim prac nie chodzi o rozporządzenie prawami autorskimi, lecz o dostęp do treści dokumentu stworzonego na zlecenie organu administracji pu-

blicznej w celu realizacji zadań publicznych. Informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów, w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem, przy czym nie chodzi tylko o dokumenty wytworzone przez organ, ale i takie, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części dotyczą organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

19. 2012.12.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 2021/12, Rzeczposp. PCD 2012/286/3

Zebranie wiejskie jest organem pomocniczym jednostki samorządu terytorialnego, które współdecyduje o mieniu publicznym. Może podejmować uchwały w tym zakresie. Nie budzi zatem wątpliwości, że wszelkie kwestie, które dotyczą działalności tego organu, są informacją publiczną.

20. 2012.11.22, wyrok NSA W-wa, I OSK 1868/12, LEX nr 1291361

Przepis art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stanowi lex specialis w stosunku do art. 1 ust. 2 u.d.i.p.

21. 2012.11.22, wyrok NSA W-wa, I OSK 2014/12, LEX nr 1291372

Wykładnia przepisów prawa, jak też ocena ich zastosowania, czyli swego rodzaju opinia prawna, nie stanowi informacji publicznej.

22. 2012.11.22, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 122/12, LEX nr 1229952

1. Badanie przez sąd administracyjny bezczynności organów na gruncie u.d.i.p. poprzedzone być musi oceną, czy żądanie domagającego się udzielenia informacji podmiotu mieści się w jej obszarze. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, a więc że skarga jest dopuszczalna, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu kontroli - to jest do rozstrzygnięcia czy w sprawie występuje bezczynność. W tym zakresie sąd administracyjny ocenia czy organ podjął jakiegokolwiek działanie, czy dokonał tego w prawem wymaganej formie, a jeśli udzielił żądanej informacji, czy została ona udzielona w pełni, a więc, czy wykonany został obowiązek działań wymaganych w u.d.i.p.
2. Jednoosobowa spółka Skarbu Państwa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego na podstawie przepisów ustawy z 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji jest państwową osobą prawną. Po myśli art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p., jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej uwzględnieniem zapisów tej ustawy.
3. Zapytanie, na jakich zasadach zatrudniani są w autobusach komunikacji wykonywanej przez państwową osobę prawną kontrolerzy biletów, jaka jest nazwa i adres dokonującej tego firmy zewnętrznej, do kiedy obowiązuje umowa z tą firmą i jakie są kwoty i zasady wynagradzania za usługi kontroli biletów oraz jaka obecnie ilość osób kontroluje bilety w komunikacji zbiorowej obejmuje zagadnienia z zakresu organizacji podmiotu i wydatkowania przez niego majątku. Jeśli jest to podmiot dysponujący majątkiem państwowym, jest on zobowiązany do przekazania takich informacji.
4. Informacją publiczną może stanowić także treść umów cywilnoprawnych dotyczących wykonywania władztwa nad majątkiem państwowej osoby prawnej.
5. Informacją publiczną jest informacja o faktach, których dotyczy złożony po myśli art. 10 ust. 1 in

fine u.d.i.p. wniosek. Adresat tego wniosku nie jest uprawniony do dowolnego doboru informacji przekazywanych wnioskodawcy lecz zobligowany jest do ustosunkowania się do konkretnych żądań wnioskodawcy. Skoro sprawa w tym zakresie nie zostanie załatwiona, zachodzi beczynność po stronie adresata wniosku

23. 2012.11.14, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 545/12, LEX nr 1228223

1. Informacja dotycząca kosztów poniesionych przez gminę w związku z zatrudnieniem sekretarza gminy, a więc faktycznie informacja dotycząca władz publicznych i przez te władze wytworzona, stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 u.d.i.p.
2. Sekretarz gminy, będący de facto pracownikiem samorządowym, któremu wójt może powierzyć, zgodnie z art. 33 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, prowadzenie spraw gminy, jest osobą pełniącą funkcje publiczne, a dostęp do informacji dotyczących jego zatrudnienia w urzędzie gminy, w tym o kosztach poniesionych przez gminę w związku z jego zatrudnieniem, a więc faktycznie dostęp do informacji o wysokości środków pieniężnych wypłacanych z zasobów publicznych na rzecz osoby pełniącej funkcję publiczną, nie może zostać ograniczony na podstawie art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

24. 2012.11.08, wyrok SN, I CSK 190/12, LEX nr 1286307

1. Do prywatnej sfery życia zalicza się przede wszystkim zdarzenia i okoliczności tworzące sferę życia osobistego i rodzinnego. Szczególny charakter tej dziedziny życia człowieka uzasadnia udzielenie jej silnej ochrony prawnej. Nie znaczy to, by każda informacja dotycząca określonej osoby była informacją z dziedziny jej życia osobistego. Reżim ochrony prawa do prywatności i reżim ochrony danych osobowych są wobec siebie niezależne. Dochodzi przy tym do wzajemnych relacji i oddziaływania tych reżimów, bowiem w określonych sytuacjach faktycznych przetworzenie danych osobowych może spowodować naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do prywatności, bądź ochrona prawa do prywatności będzie wymagała sprzeciwienia się wykorzystaniu danych osobowych.
2. Ujawnienie imion i nazwisk osób zawierających umowy cywilnoprawne z jednostką samorządu terytorialnego nie narusza prawa do prywatności tych osób, o którym mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

25. 2012.10.31, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1192/12, LEX nr 1234311

1. Informacja publiczna odnosi się do sfery faktów, które to pojęcie należy rozumieć szeroko. Analiza art. 6 u.d.i.p. wykazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte pytanie o określone fakty lub o stan określonych zjawisk. Faktem jest każdą czynność i każde zachowanie organu wykonującego zadania publiczne podjęte w zakresie wykonywania takiego zadania.
2. Przez udostępnienie informacji należy rozumieć prawną możliwość zapoznania się z taką informacją. Podobna w pewnym zakresie do powyższej sytuacja ma miejsce również wtedy, gdy wprawdzie informacja nie została podana do publicznej wiadomości ze względu na ograniczenia prawne, jednakże została wcześniej udostępniona konkretnemu wnioskodawcy jako uczestnikowi postępowania konkursowego. Ewentualna praktyka nie udostępniania takich informacji w toku jawnej części postępowania konkursowego nie znajduje oparcia w obowiązujących normach prawnych.

26. 2012.10.25, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1193/12, LEX nr 1234312

Informacją publiczną będą nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i technicznie wytworzone przez taki podmiot, ale przymiot taki będą posiadać także te, których podmiot zobowiązany używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań. Bez znaczenia jest również i to w jaki sposób znalazły się one w posiadaniu organu i jakiej sprawie dotyczą. Ważne natomiast jest to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez dany podmiot i odnosiły się do niego bezpośrednio. Innymi słowy, dokumenty takie muszą wiązać się ze sferą faktów zaistniałych po stronie podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej.

27. 2012.10.11, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 28/12, LEX nr 1234520

Informacja o wysokości wydatków na wynagrodzenia osób pełniących funkcje publiczne stanowi informację o majątku publicznym, której udostępnienia można się domagać na zasadach określonych w u.d.i.p.

28. 2012.10.11, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 34/12, LEX nr 1234545

Operaty szacunkowe są materiałami niezbędnymi do wykonywania zadań publicznych przez organy władzy publicznej powołane do gospodarowania mieniem publicznym, skierowanymi do tych organów i wykorzystywanymi przy załatwianiu konkretnych spraw, co przesądza o uznaniu ich za informację publiczną w przedmiocie majątku jednostki samorządu terytorialnego.

29. 2012.10.10, wyrok NSA W-wa, I OSK 1499/12, LEX nr 1233160

Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja fizycznie istnieje, nie została wcześniej udostępniona wnioskodawcy i – co najistotniejsze – nie funkcjonuje w obiegu publicznym, a zainteresowany nie ma innego trybu dostępu do niej.

30. 2012.10.10, wyrok NSA W-wa, I OSK 1500/12, LEX nr 1233161

Żądanie informacji o zastosowanych przepisach prawa w indywidualnej sprawie nie mieści się w kategorii informacji publicznej.

31. 2012.10.09, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 115/12, LEX nr 1234553

Skarga na nieudzielenie informacji w trybie u.d.i.p. dopuszczalna jest tylko wtedy, gdy żądane dane należą do kategorii informacji publicznej. W przeciwnym wypadku skarga podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

32. 2012.10.09, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 77/12, LEX nr 1229772

1. W sytuacji gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, lub takich informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ zawiadamia jedynie, iż żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym u.d.i.p., nie ma natomiast obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji.
2. Rektor kierujący uczelnią publiczną oraz wydający decyzje administracyjne i dysponujący majątkiem publicznym jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w myśl art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.
3. Żądanie udostępnienia wniosku dyscyplinarnego dotyczącego ukarania i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest żądaniem udostępnienia informacji publicznej w zakresie wykonywania zadań publicznych przez Rektora Uniwersytetu.
4. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez osoby

prowadzące postępowanie dyscyplinarne toczące się w stosunku do nauczyciela akademickiego, jak wnioski dyscyplinarne i orzeczenie dyscyplinarne, ale także opinia biegłej i odwołanie, które organ wykorzystał do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.

33. 2012.09.27, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 500/12, LEX nr 1221386

Udostępnienie informacji obejmujące także informację o nieposiadaniu żądanych dokumentów nie może ograniczać się wyłącznie do stwierdzenia jej nieposiadania. Konieczne jest wyjaśnienie przyczyn takiego stanu rzeczy. Dlatego informacja odmowna powinna wyjaśniać nie tylko to, że organ nie posiada żądanych danych, ale również tego przyczyny, ewentualnie inne informacje, które mogą mieć wpływ na sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Jeżeli powodem braku żądanych dokumentów jest ich archiwizacja to należy wskazać dokładnie podstawę prawną takiego działania, dokumenty zarchiwizowane i dokumenty wskazujące na dokonanie archiwizacji oraz ewentualnie przepis, który nie pozwala z tych dokumentów korzystać, w sytuacji gdy jest taka potrzeba.

34. 2012.09.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 1177/12, LEX nr 1265660

1. Wnioskiem o udzielenie informacji publicznej może być objęte pytanie o określony stan istniejący na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może zmierzać do inicjowania działań.
2. Dopóki określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utrwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób nie budzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej.

35. 2010.04.16, NSA, I OSK 83/10

Adresat wniosku o udostępnienie informacji publicznej musi przede wszystkim ustalić czy żądana informacja jest informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. W przypadku gdy żądana informacja nie jest informacją publiczną nie stosuje się przepisów ustawy, wobec czego adresat wniosku powinien o tym zawiadomić wnioskodawcę. Nie wchodzi wówczas w grę możliwość wydania decyzji odmownej na podstawie art. 16 .

36. 2009.07.07, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 19/09

Pod pojęciem informacji o sprawie publicznej należy rozumieć każdą czynność i każde działanie organu władzy publicznej w sferze prawa administracyjnego, czy w sferze prawa cywilnego. Zakresem u.d.i.p. objęte mogą być również umowy cywilnoprawne, jeżeli zawierane są przez organy władzy publicznej lub też przez podmioty pełniące funkcje publiczne.

37. 2009.07.07, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 19/09

Organy uprawnione do wykonywania zadań publicznych, z założenia nie podejmują innych czynności jak załatwianie spraw publicznych, przy czym wykonywanie zadania publicznego nie może polegać na realizacji sprawy prywatnej i stąd pod pojęciem informacji o sprawie publicznej należy rozumieć każdą czynność i każde działanie organu władzy publicznej w sferze prawa administracyjnego, czy w sferze prawa cywilnego.

38. 2009.08.19, wyrok NSA, I OSK 683/09

Art. 13 ust. 4 ustawy o pracownikach samorządowych stanowi, że informacje o kandydatach, którzy zgłosili się do naboru, stanowią informację publiczną w zakresie objętym wymaganiami związanymi ze stanowiskiem określonym w ogłoszeniu o naborze. Przepis ten przesądza więc, że informacje o kandydatach, którzy zgłosili się do naboru są informacją publiczną, ale tylko w zakresie wskazanym w art. 13 ust. 4 ustawy. (...) W niniejszej

sprawie cv, list motywacyjny oraz wymienione kserokopie dokumentów, są dokumentami prywatnymi kandydatów. Dokumenty prywatne, jako takie, nie stanowią w opinii Sądu pierwszej instancji informacji publicznej w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

39. 2009.09.11, wyrok WSA w Olsztynie, II SA/OI 713/09

Przepisy u.d.i.p. nie zawierają podstawy prawnej do skutecznego żądania wykładni zapisów umowy zawartej przez organ samorządu terytorialnego. Interpretacja taka nie mieści się w definicji informacji publicznej.

40. 2008.01.15, wyrok WSA w Bydgoszczy, II Sab/Bd 40/07

Brak cech informacji publicznej powoduje, że brak jest podstaw do wydania decyzji w trybie u.d.i.p. Nie ma wówczas także obowiązku udostępnienia informacji. Organ, do którego wniesiono żądanie powinien natomiast wystosować pismo informacyjne o nienależeniu żądanej informacji do zakresu przedmiotowego ustawy.

41. 2008.09.18, wyrok NSA, I OSK 315/08

Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez organ administracji publicznej, ale przymiot taki posiadają będą także te, których organ, używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu. Wobec powyższego petycja mieszkańców, ponad wszelką wątpliwość, jest dokumentem zawierającym informację publiczną

42. 2009.10.14, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 81/09

Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób dotyczących go. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego

43. 2008.02.28, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1292/07

Maksymalnie szeroka interpretacja pojęcia dostępu do informacji mogłaby doprowadzić do całkowitego paraliżu funkcjonowania organów administracji publicznej, byłaby bowiem jednoznaczna z nałożeniem na nie obowiązku umożliwienia przeprowadzania osobistych, „prywatnych” działań kontrolnych przez właściwie nieograniczoną liczbę podmiotów. Prawo do uzyskania informacji nie może przeradzać się w kompetencję do przeprowadzenia przez dowolną osobę czynności o charakterze niemal procesowym, tak jak oględziny przedmiotu.

44. 2008.10.08, wyrok WSA w Poznaniu, IV SAB/Po 14/08

Żądanie wstępu do pomieszczeń organu nie mieści się w zakresie sprawy publicznej.

45. 2008.10.08, wyrok WSA w Poznaniu, IV Sab/Po 14/08

Ustalenie prawidłowości i sposobu wykonania umowy cywilnoprawnej nie jest przedmiotem mieszczącym się w pojęciu informacji publicznej.

46. 2008.12.17, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 39/08

Żądanie udzielenia porady prawnej, nie dotyczy informacji publicznej i w tym zakresie nie mają zastosowania przepisy u.d.i.p.

47. 2007.02.09, wyrok NSA, I OSK 517/06

Akta kandydatów na wyższe stanowiska w służbie cywilnej, w tym wykorzystane w postępowaniu kwalifikacyjnym testy, zadania symulacyjne, spełniają podmiotowe kryteria informacji publicznej. Stanowią bowiem informację o działalności organów publicznych.

48. 2007.06.22, wyrok WSA w Warszawie, SAB/Wa 175/06

Opinia prawna sporządzona przez pracownika organu dla potrzeb załatwienia konkretnej sprawy, czy też bliżej nieokreślonej liczby spraw, jako dokument wewnętrzny, służący załatwieniu spraw i realizacji zadań organu, posiada walor informacji publicznej.

49. 2006.01.24, post. NSA, I OSK 928/05

Udzieloną w trybie u.d.i.p. stanowić mogą zatem jedynie wiadomości o projektowanych aktach prawnych, czy aktach nieogłoszonych

50. 2003.07.02, wyrok NSA, II SA 837/2003

U.d.i.p. przyjęła szerokie rozumienie przedmiotu regulacji. Co do zasady, wszystko co wiąże się bezpośrednio z funkcjonowaniem i trybem działania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy, stanowi informację publiczną. W razie wątpliwości, czy żądana informacja mieści się w przedmiocie uregulowanym ustawą, należy - respektując zasadę powszechnego dostępu - interpretować przepisy na korzyść wykonującego prawo do takiej informacji

51. 2003.11.20, wyrok NSA, II SAB 372/03

Informacja o wykształceniu pracownika socjalnego odpowiedzialnego za przeprowadzenie wywiadów środowiskowych u strony jest informacją publiczną w rozumieniu u.d.i.p.

2. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi.

1. 2009.03.19, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 5/09

Pomimo szerokiego zakresu pojęcia informacji publicznej, u.d.i.p. stanowi w art. 1 ust. 2, że jej przepisy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmiennie zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Oznacza to, że nie każdy wniosek, z którego treści wynika żądanie udostępnienia informacji publicznej, może zostać załatwiony w trybie przepisów tej ustawy.

2. 2003.07.15, wyrok NSA, II Sa 1214/03

Forma decyzji nie jest właściwa dla udzielenia informacji ani poinformowania strony o tym, że z uwagi na regulację zawartą z odrębnej ustawy nie znajduje zastosowania ustawa o dostępie do informacji publicznej.

AKTA POSTĘPOWANIA ADMINISTRACYJNEGO JAKO INFORMACJA PUBLICZNA

3. 2009.03.25, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 195/08

Wbrew twierdzeniu organu, żądane informacje są informacjami publicznymi, bowiem akta sprawy administracyjnej, jako odnoszące się do działania podmiotów publicznych, stanowią informację publiczną. Informacją publiczną jest również informacja o osobach pełniących funkcje publiczne, a w szczególności dokumenty, upo-

ważniące te osoby do działania w sprawach publicznych. Należy zgodzić się ze skarżącym, że odrębną kwestią jest dostęp do takich informacji. Na organie spoczywa bowiem obowiązek ustalenia, które informacje podlegają udostępnieniu, a które podlegają ochronie w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych.

4. Postan. NSA, I OSK 1165/09

Decyzje administracyjne - o dostęp do których wnioskowała skarżąca spółka - są informacją publiczną w rozumieniu ustawy. Jest to bowiem informacja wytworzona przez organ jednostki samorządu terytorialnego, będący organem władzy publicznej, zaś okoliczność, że przedmiotowe decyzje wydane zostały w sprawie indywidualnej, nie może mieć wpływu na zakwalifikowanie ich jako informacji publicznej. Z tego względu Sąd uznał, że organ pozostaje w błędzie twierdząc, iż decyzje nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jednocześnie Sąd wskazał, że przepisy wykluczają zajęcie stanowiska prezentowanego przez organ w niniejszej sprawie, bowiem nie można jednocześnie twierdzić, że informacja nie ma charakteru informacji publicznej i odmawiać dostępu do niej w oparciu o art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Powołanie się na przesłanki wskazane w tym przepisie oznacza, że organ uznaje że wnioskowana informacja jest informacją publiczną, ale z określonych przyczyn nie może zostać udzielona, a zajęcie takiego stanowiska winno skutkować wydaniem decyzji, o której mowa w art. 16 ust. 1 przywołanej ustawy.

5. 2006.05.11, wyrok NSA, II OSK 812/05

Przy rozpoznaniu wniosku o udostępnienie żądanej dokumentacji organ powinien był w pierwszej kolejności ustalić czy znajdują się w nim informacje niepodlegające udostępnieniu, tzn. zawierające dane, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p. Dopiero po dokonaniu tych ustaleń należało podjąć czynności zmierzające do udostępnienia informacji lub wydać decyzję odmawiającą do nich dostępu. Jeżeli jakaś informacja nie może zostać udostępniona, to organ musi ustalić, jakie informacje podlegają ochronie ze względu na to, że są objęte tajemnicą. Musi zatem wskazać, czy dane te objęte są tajemnicą ze względu na ochronę danych osobowych w nich zawartych, czy też ze względu na prawo do prywatności lub tajemnicę państwową, służbową, skarbową.

6. 2005.12.16, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 74/05, niepubl.

Akta sprawy administracyjnej jako odnoszące się do działania podmiotów publicznych, stanowią informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p.

7. 2005.04.05, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 1541/04, niepubl.

Akty postępowań prowadzonych przez podmioty publiczne są informacjami publicznymi. Kwestia ich udostępnienia czy zakazu będzie uzależniona od faktu czy nie podlega to wyłączeniom wynikającym z tajemnic ustawowo chronionych.

8. 2004.08.04, wyrok WSA w Rzeszowie., II SAB/Rz, 26/04, niepubl.

Akta sprawy administracyjnej są bez wątpienia wiadomością wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne. Należy je uznać za informacje publiczne w rozumieniu uodip. Nie ma znaczenia czy mają postać dokumentów urzędowych czy też nie.

9. 2004.04.07, wyrok WSA z Łodzi, II SA/Łd 12/04, niepubl.

Niedopuszczalne jest uznanie „z góry” akt administracyjnych w całości za niepodlegające udostępnieniu, bez

żadnych ustaleń, tzn. bez nadania im charakteru tajemnicy służbowej i nie opatrzeniu zgodnie z ustawą o ochronie informacji niejawnych klauzulą poufne, bądź też wykazania, że dotyczą one prawnie chronionej tajemnicy. Zróżnicować należy kwestię dostępu do zawartych w takich aktach danych osobowych czy informacji stanowiących prawnie chronioną tajemnicę. Organ, odmawiając udostępnienia informacji, musi konsekwentnie wskazać dokumenty bądź dane podlegające wyłączeniu ze względu na ochronę powołanych dóbr.

10. 2003.03.07, wyrok NSA, II SA 3572/02, i z 08.02.2005, OSK 1113/04

Na gruncie orzecznictwa sądownoadministracyjnego ugruntowało się stanowisko, iż akta postępowań prowadzonych przez podmioty publiczne w określonych przypadkach stanowią informację publiczną udostępnianą w trybie ustawy. O ile bowiem wgląd do aktu sprawy w toku postępowania przygotowawczego podlegać będzie rygorom art. 156 ustawy kpk, to już akta zakończonego postępowania przygotowawczego, w tym również umorzonego, podlegają udostępnieniu na zasadach dotyczących udostępniania informacji publicznej. Podkreśla się również, iż akta postępowań przygotowawczych stanowią informację o działalności organów publicznych, do których dostęp wypełnia dyspozycję art. 61 Konstytucji RP, statuującego publiczne prawo obywatela do informacji.

11. Wyroki NSA: 30.10.2002, II SA 1956/02; 11.05.2006, II OSK 812/05; wyrok WSA w Poznaniu, 05.03.2009, IV SAB/Po 36/08

Akta sprawy administracyjnej zawierające wnioski o ustalenie warunków na budowę oraz inną dokumentację niezbędną do wydania decyzji jak i akta każdej sprawy administracyjnej w ogólności, jako odnoszące się do działania podmiotów publicznych stanowią informację publiczną. W orzecznictwie jest ugruntowane stanowisko, że informacją jest nie tylko prawo do informacji przetworzonej, ale też prawo wglądu do dokumentów / akt, materiałów/będących w posiadaniu tego organu /wyrok WSA w Warszawie z dnia 07.05.2004, sygn. akt II SA/Wa 221/04; wyrok WSA w Warszawie z dnia 16.01.2004., sygn. akt II SAB 364/03; wyrok NSA z dnia 11.05.2006, sygn. akt II OSK 812/05/.

Art. 2. 1. Każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej, zwane dalej „prawem do informacji publicznej”.

2. Od osoby wykonującej prawo do informacji publicznej nie wolno żądać wykazania interesu prawnego lub faktycznego.

1. 2012.12.13, wyrok WSA w Olsztynie, II SA/OI 1316/12, LEX nr 1235179

Analiza art. 2 ust. 1 u.d.i.p. zawierającego pojęcie „każdemu” oznacza, że ustawodawca precyzuje zastrzeżone w Konstytucji uprawnienia obywatelskie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na zasadach określonych w tej ustawie. Przy czym słowo „każdy” należy rozumieć jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.

2. 2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684

Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.

3. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
4. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych
5. **2012.05.10, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 46/12, LEX nr 1166260**
 1. Za wniosek o udzielenie informacji publicznej uznać można przesłanie zapytania drogą elektroniczną, i to nawet, gdy do jej autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny. Postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej ma uproszczony i odformalizowany charakter, a osoba zadająca pytanie nie musi być nawet w pełni zidentyfikowana, nie musi bowiem wykazywać interesu prawnego, ani interesu faktycznego.
 2. Przepisy kpa mogą być stosowane tylko w przypadkach określonych w u.d.i.p. Ta natomiast nie daje możliwości zastosowania art. 64 § 2 kpa, tj. pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

6. 2012.04.12, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 33/12, LEX nr 1145979

To, że prawo do informacji publicznej przysługuje każdemu nie oznacza, że wnioskodawca może być anonimowy. Pod pojęciem każdego należy rozumieć osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę nieposiadającą osobowości prawnej. Wskazanie przez wnioskodawcę danych pozwalających na jego identyfikację jest minimalnym wymaganiem. Organ zobowiązany do udzielenia informacji publicznej ma zatem pełne prawo domagać się danych, które pozwolą na należyte określenie podmiotu, wobec którego mają być podjęte czynności związane z realizacją wniosku. Uprawnienia organu w podanym zakresie nie niweczy fakt, że udzielenie informacji publicznej nie jest uzależnione od wykazania przez wnioskodawcę interesu prawnego lub faktycznego. Pojęcie interesu jest kategorią prawa materialnego, podczas gdy oznaczenie wnioskodawcy pozostaje w sferze prawa procesowego.

7. 2012.03.13, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 2718/11, LEX nr 1138997

Prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

8. 2012.03.05, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 185/11, LEX nr 1139108

Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Wniosek zainteresowanego rodzi po stronie dysponenta informacji obowiązek jej udostępnienia w sytuacji, gdy owa informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu. W sytuacji, gdy organ nie posiada żądanej informacji, nie można zobowiązać go do jej udzielenia.

9. 2012.02.01, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 58/11, LEX nr 1110830

Sposób załatwienia sprawy o udzielenie dostępu do informacji publicznej polegający na poinformowaniu zainteresowanego przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, że akta sprawy administracyjnej nie stanowią informacji publicznej i nie znajdują tu zastosowania przepisy u.d.i.p. narusza art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5, art. 14 i art. 16 u.d.i.p. Akta administracyjne, mogą zawierać informacje publiczne, a tym samym brak dostępu do nich lub brak decyzji odmawiającej dostępu, stanowi o beczynności organu.

10. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 317/11, LEX nr 1107702

Każda udzielona informacja publiczna musi być na tyle dokładna i precyzyjna, aby żądającego nie zmuszać do domniemywania, bądź też do domyslenia się jej treści.

11. 2011.08.10, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 46/11, LEX nr 1086366

1. Z beczynnością mamy do czynienia w sytuacji, gdy organ uchyla się od wydania decyzji, postanowienia czy też nie podejmuje innego aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej; skarga na beczynność ma na celu zlikwidowanie takiego stanu.
2. Na gruncie u.d.i.p. niedopuszczalne jest powoływanie się na brak przymiotu strony w postępowaniu zakończonym decyzją administracyjną, z uwagi na treść art. 2 ust. 1 u.d.i.p.

12. 2011.08.02, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/12/11, OwSS 2011/4/54/54-60

W przypadku, gdy wnioskodawca domaga się udostępnienia mu treści decyzji administracyjnych, organ nie może żądać wykazania istnienia szczególnego interesu publicznego, ponieważ jest to informacja publiczna nieprzetworzona i nie ma znaczenia, że dla udostępnienia tego rodzaju informacji publicznej konieczne było wyszukanie tej decyzji w dokumentacji posiadanej przez organ i dokonanie jej anonimizacji.

13. 2011.05.06, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 104/11, LEX nr 994263

Realizacja prawa do informacji publicznej w przewidzianych u.d.i.p. formach jest uzależniona od jednoczesnego, kumulatywnego spełnienia trzech przesłanek. Po pierwsze: przedmiotem żądania informacji musi być informacja publiczna w rozumieniu art. 1 oraz art. 3 ust. 2 u.d.i.p.; po drugie: adresatem żądania udostępnienia informacji publicznej, na zasadach tej ustawy, zgodnie z art. 4 ust. 1 u.d.i.p., mają być „władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne”, ponadto związki zawodowe i inne organizacje oraz partie polityczne; po trzecie: według art. 4 ust. 3 u.d.i.p. obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, będące w posiadaniu takich informacji.

14. 2011.02.22, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1455/10, LEX nr 993237

1. Gdy wnioskodawca domaga się udostępnienia mu treści decyzji administracyjnej, organ nie może żądać wykazania istnienia szczególnego interesu publicznego, ponieważ jest to informacja publiczna nieprzetworzona i nie ma znaczenia, że dla udostępnienia tego rodzaju informacji publicznej konieczne jest wyszukanie tej decyzji w dokumentacji posiadanej przez organ.
2. Nakład pracy konieczny do rozpatrzenia danego wniosku o udzielenie informacji publicznej oraz koszty związane z udzieleniem informacji nie przesądzają o tym, czy dana informacja publiczna ma charakter prosty czy przetworzony.
3. Nie jest przetworzeniem zwyczajne sporządzenie spisu wyszukanych dokumentów urzędowych,

szczególnie gdy jest on sporządzony jedynie w celu ułatwienia przygotowania przez organ żądanej informacji, a jest nim np. przedstawienie tendencji w orzecznictwie danego organu na podstawie analizy wydawanych przez niego aktów administracyjnych.

4. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej w postaci kopii wszystkich wydanych przez SKO w danym okresie decyzji oraz postanowień administracyjnych w postępowaniach odwoławczych od decyzji w sprawie ustalenia warunków zabudowy nie jest wnioskiem o udzielenie informacji publicznej przetworzonej i jako taki nie wymaga wykazania istnienia interesu publicznego.

15. 2011.01.19, postan. NSA W-wa, I OSK 8/11, LEX nr 741678

1. Udostępnienie informacji publicznej nie może służyć dokonywaniu przez organ wykładni prawa.
2. U.d.i.p. nie jest i nie może być środkiem do wykorzystywania jej w celu występowania z wnioskiem o udzielenie każdej informacji.

16. 2010.11.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 259/10, LEX nr 756216

Wniosek o udzielenie informacji publicznej może przybrać każdą formę, a osoba jej żądająca nie musi być nawet w pełni zidentyfikowana, skoro nie musi wykazywać ani interesu prawnego, ani też faktycznego.

17. 2010.10.07, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 119/10, LEX nr 756168

U.d.i.p. służy realizacji konstytucyjnego prawa dostępu do wiedzy na temat funkcjonowania organów władzy publicznej. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 niniejszej ustawy pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym owo „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego. Ustawa ta reguluje zasady i tryb dostępu do informacji, mających walor informacji publicznych, wskazuje, w jakich przypadkach dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu oraz kiedy żądane przez wnioskodawcę informacje nie mogą zostać udostępnione. Ustawa ta. znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy spełniony jest jej zakres podmiotowy i przedmiotowy.

18. 2010.09.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 95/10, LEX nr 756246

Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Wniosek zainteresowanego rodzi po stronie dysponenta informacji obowiązek jej udostępnienia w sytuacji, gdy owa informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu. W sytuacji, gdy organ nie posiada żądanej informacji, nie można zobowiązać go do jej udzielenia.

19. 2010.07.15, wyrok NSA W-wa, I OSK 707/10, LEX nr 672928

Wewnętrzna korespondencja urzędowa odnosząca się do kwestii sporządzenia skargi kasacyjnej od wyroku nie dotyczy spraw publicznych, ma charakter nieoficjalny, pod warunkiem, że nie została następnie zawarta w aktach sprawy. Ograniczenie dostępu do tzw. korespondencji wewnętrznej podmiotów wymienionych w art. 4 u.d.i.p., ma związek z tym, że dokumenty takie zazwyczaj mają charakter roboczy i często podlegają zmianie. O ile więc nie odnoszą się do spraw publicznych, a jedynie do spraw organizacyjnych i porządkowych i nie są umieszczone w aktach sprawy, o tyle nie podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.

20. 2010.07.08, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 80/10, LEX nr 668344

1. Błędne zakwalifikowanie sprawy pod względem prawnym, zarówno przez stronę, jak i organ nie

- wiąże wojewódzkiego sądu administracyjnego w rozumieniu art. 134 p.p.s.a.
2. Granice sprawy administracyjnej wyznacza zgłoszone do organu i mieszczące się w zakresie właściwości organu żądanie strony, o ile istnieje przy tym materialnoprawna podstawa do określenia uprawnień lub obowiązków strony w ustalonym stanie faktycznym sprawy.
 3. Nie jest wyłączone uzyskanie, na podstawie u.d.i.p., dostępu do dokumentów zawartych w aktach postępowania administracyjnego. Dostęp ten ograniczony jest jednak do podmiotów niebędących stronami postępowania administracyjnego.

21. 2010.05.21, postanowienie WSA w Poznaniu, II SAB/Po 4/10, LEX nr 674708

W sytuacji kiedy organ administracyjny „odmawia udostępnienia informacji publicznej”, bowiem żądanej informacji nie posiada, nie wydaje decyzji administracyjnej, ale informuje jedynie podmiot uprawniony pismem.

22. 2010.02.18, postanow. NSA W-wa, II SAB/Wa 197/09, OSP 2011/9/94

1. W sprawie o udostępnienie informacji publicznej wniesienie przez organ administracji publicznej skargi do sądu administracyjnego jest niedopuszczalne, gdyż nie ma on legitymacji procesowej do wniesienia skargi. Przepis art. 2 ust. 1 u.d.i.p. nie przewiduje uprawnienia organu administracji publicznej do występowania do innego podmiotu, zobowiązanego na podstawie art. 4 ustawy do udostępnienia informacji publicznej, o udzielenie informacji.
2. Celem u.d.i.p. jest informowanie obywateli o stanie „spraw publicznych”, a nie zdobywanie przez organy administracji publicznej informacji od innych podmiotów. Tak więc, biorąc pod uwagę cel i sens ustawy o dostępie do informacji publicznej, przyjętej przecież dla urzeczywistnienia idei transparentności władzy publicznej, należy wskazać, iż sformułowanie „każdy” oznacza każdego człowieka lub podmiot prawa prywatnego.

23. 2009.08.04, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 41/09, ONSAiWSA 2011/2/31

Protokół z posiedzenia społecznej rady do spraw osób niepełnosprawnych - organu opiniodawczo-doradczego starosty (art. 44b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92) jest informacją publiczną podlegającą udostępnieniu na podstawie art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 18 i 19 u.d.i.p.

24. 2008.09.24, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 722/07, LEX nr 516083

1. Z przepisów prawa nie wynika szczególne uprawnienie prasy do uzyskiwania informacji dotyczących imion, nazwisk, dat urodzenia, miejscowości ostatniego zameldowania oraz dat zgonu osób zmarłych. W szczególności prawo takie nie może być wywodzone z unormowań ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.). Brak jest podstaw do konstruowania obowiązku prasy ogłaszania wykazów osób zmarłych, w szczególności obowiązek taki nie wynika z cytowanego ogólnego pojęcia urzeczywistniania prawa obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej.
2. Przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie przewidują cyklicznego trybu udzielania informacji przyszłych, które nie znajdują się jeszcze w posiadaniu organu, a których dotyczył wniosek.

25. 2008.05.29, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 545/07, LEX nr 516697

1. Nie tylko żądana przez pełnomocnika treść decyzji o warunkach zabudowy jest informacją publiczną ale i akta sprawy administracyjnej stanowią informację publiczną.
2. Prawo wglądu do dokumentów planistycznych oraz uzyskania informacji objętych tymi dokumentami jest wyrazem konstytucyjnego prawa do uzyskiwania informacji o działalności władzy publicznej.

26. 2008.05.27, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/6/08, OwSS 2008/3/64/64

Przepisy u.d.i.p. (art. 2) otwierają jednakowo szeroki dostęp do informacji dla wszystkich zainteresowanych, bez wyodrębnienia szczególnych uprawnień dla radnych. W związku z tym, o ile żądana informacja ma charakter informacji przetworzonej (art. 3 ust. 1 ustawy), niezbędne jest występowanie szczególnie istotnego interesu publicznego.

27. 2008.02.18, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 942/07, LEX nr 506529

1. Akta administracyjne, jako zbiór dokumentów zgromadzonych i wytworzonych przez organy administracyjne, stanowią informację publiczną, i obowiązkiem organu administracji jest ustalenie, czy można udostępnić ten dokument na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej.
2. Żadna z ustaw wprost nie wprowadza zakazu udostępniania dokumentów osobie, która była świadkiem w danej sprawie administracyjnej. Nie można uznać za trafną takiej argumentacji, zgodnie z którą akta administracyjne mogłyby być udostępnione każdej osobie nie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym, ale uczestnikowi tego postępowania będącego świadkiem w tym postępowaniu już nie - i tym samym byłyby to jedyna kategoria podmiotów, które a priori byłyby pozbawione dostępu do akt administracyjnych.

28. 2007.04.30, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 2404/06, LEX nr 319393

Artykuł 2 u.d.i.p. dopuszcza możliwość wystąpienia z wnioskiem o udzielenie informacji publicznej każdemu, bez wykazania interesu prawnego lub faktycznego i w tym sensie nie jest istotnym, kto tej informacji żąda. Natomiast nie oznacza to jednak, że jeżeli z takim wnioskiem występuje osoba prawna to nie należy badać, czy osoba/osoby w jej imieniu występujące są upoważnione do jej reprezentowania.

29. 2006.11.24, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 99/06, LEX nr 299599

Przepis art. 251 ustawy - Prawo własności przemysłowej stanowi szczególną regulację dotyczącą dostępu do informacji stanowiącej informację publiczną. Podkreślenia wymaga jednakże, iż powołany przepis nie reguluje całościowo zagadnienia dostępu do informacji publicznej. W ustępie 1 art. 251 powołanej ustawy, ustawodawca wyraźnie mówi bowiem o udostępnieniu akt w każdym stadium postępowania, a zatem dopóki postępowanie jest w toku. Po tym czasie informację publiczną można uzyskać na podstawie u.d.i.p. Nie można bowiem dostępu do informacji publicznej, która przysługuje każdemu, zgodnie z art. 2 ust. 1 u.d.i.p., ograniczyć do osób, czy podmiotów ściśle wymienionych w przepisach szczególnych.

30. 2006.10.25, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 970/06, LEX nr 284503

1. W trybie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej mogą być ujawnione dane podatkowe jedynie od strony zbiorczej, a nie z punktu widzenia konkretnego podatnika i decyzji podjętej przez organ podatkowy w jego sprawie.
2. Dane zawarte w rozstrzygnięciu organu podatkowego w sprawie indywidualnego wymiaru podatku

przez konkretnego podatnika stanowią tajemnicę skarbową.

31. 2006.08.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 193/05, LEX nr 282433

1. Informacja o składzie osobowym organów publicznych, wykonujących w imieniu państwa i na rzecz obywateli przypisane ustawowo władztwo administracyjne, jest typową informacją publiczną, podlegającą niezwłocznemu udostępnieniu wnioskodawcy. W konsekwencji informacja o składzie osobowym organów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ma charakter informacji publicznej.
2. Nawet, gdy określona informacja, o której udostępnienie występuje wnioskodawca znajduje się na stronie internetowej Zakładu lub w innej ogólnie dostępnej postaci, wówczas organ powinien poinformować o tym wnoszącego pismo.

32. 2005.06.28, wyrok NSA, OSK 1733/04

Art. 54 Konstytucji RP w ust. 1 reguluje wolność pozyskiwania informacji, która ma charakter szerszy w stosunku do prawa do uzyskiwania informacji, o której mowa w art. 61 Konstytucji. Nie ulega wątpliwości, iż wolność ta, szczególnie istotna w praktyce dla dysponentów środków społecznego przekazu oraz dla dziennikarzy/przedstawicieli prasy/ jest wolnością pozyskiwania informacji „na własną rękę” i nie odpowiada jej w przeciwieństwie do prawa do informacji obowiązki innych podmiotów do dostarczania informacji.

33. 2004.02.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB 391/03, LEX nr 169533

1. Na podstawie art. 2 ust. 1 u.d.i.p. prawo do informacji przysługuje każdemu. Oznacza to więc poszerzenie kręgu podmiotów uprawnionych w stosunku do art. 61 Konstytucji. Stąd pojęcie „każdego” oznacza zarówno osoby fizyczne, osoby prawne, jak i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, np. organizacje społeczne.
2. Prezydent RP należy niewątpliwie do kręgu podmiotów zobowiązanych do udzielenia informacji na podstawie art. 61 ust. 1 Konstytucji, jak i art. 4 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 u.d.i.p.
3. Pytanie o adres BIP i sposób zapoznania się z rejestrem jego zmian niewątpliwie mieścił się w pojęciu informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 powołanej wyżej ustawy.

Art. 2a. 1. Każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo do ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

2. Zasady ponownego wykorzystywania informacji publicznej nie naruszają prawa dostępu do informacji publicznej ani wolności jej rozpowszechniania.

Art. 3. 1. Prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienia do:

- 1) uzyskania informacji publicznej, w tym uzyskania informacji przetworzonej w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego,
 - 2) wglądu do dokumentów urzędowych,
 - 3) dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów.
- 2. Prawo do informacji publicznej obejmuje uprawnienie do niezwłocznego uzyskania informacji publicznej zawierającej aktualną wiedzę o sprawach publicznych.**

1. 2013.03.07, wyrok WSA w Poznaniu, II SA/Po 47/13, LEX nr 1293515

1. W sytuacji gdy w treści informacji publicznej zawarte są dane osobowe, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu. Ustawa z 1997 r. o ochronie danych osobowych stanowi *lex specialis* w stosunku do u.d.i.p., przesądzając, że imię i nazwisko osoby fizycznej (jako sfera prywatności człowieka) podlega ochronie danych osobowych. Tym samym organ nie może udostępnić danych, które umożliwiałyby zidentyfikowanie osoby fizycznej (art. 6 ust. 1 ustawy z 1997 r. o ochronie danych osobowych). Konieczność ochrony danych osobowych nie zwalnia organu z udostępniania informacji publicznej. Organ winien wyłącznie ograniczyć dostęp do informacji umożliwiających identyfikację osób fizycznych, co w praktyce oznacza udostępnienie dokumentów odpowiednio zanonimizowanych (po zanonimizowaniu danych dotyczących i odnoszących się do osób prywatnych). Konieczność dokonania anonimizacji nie może być utożsamiana z odmową udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych.
 2. Przewidziane w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. ograniczenie prawa do informacji publicznej nie oznacza bezwzględnego zakazu udostępnienia informacji zawierających tzw. dane wrażliwe. Nawet w sytuacji, gdy decyzje administracyjne zawierające takie właśnie dane mogą zostać udostępnione w kserokopii, z której usuwa się takie elementy. Wyłączenie pewnych danych ze względu na ochronę informacji niejawnych, ochronę innych tajemnic ustawowo chronionych, prywatność osoby fizycznej czy też tajemnic przedsiębiorcy z treści udostępnianej informacji publicznej nie powoduje przy tym nadania tej informacji charakteru informacji przetworzonej.
- 2. 2013.01.10, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 51/12, LEX nr 1254775**
1. Informacją przetworzoną jest informacja publiczna opracowana przez podmiot zobowiązany przy użyciu dodatkowych sił i środków, na podstawie posiadanych przez niego danych, w związku z żądaniem wnioskodawcy i na podstawie kryteriów przez niego wskazanych, czyli innymi słowy informacja, która zostanie przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów.
 2. Informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma informacji tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Powyższe zabiegi czynią takie informacje proste informacją przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą istnienia przesłanki interesu publicznego.
 3. Jeżeli organ uważa, że skarżący żąda informacji przetworzonej, to winien go wezwać do wykazania w stosownym terminie, że udostępnienie informacji publicznej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, a po ewentualnym bezskutecznym upływie terminu - wydać decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.
 4. Z beczynnością podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot zobowiązany nie podejmuje

żądnych działań wobec wniosku o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia informacji w nieprzewidzianej dla tej czynności formie prawnej, względnie nie podejmuje innej czynności uzasadnionej przepisami u.d.i.p. Na równi z niepodjęciem tego rodzaju czynności należy traktować przedstawienie informacji innej niż ta, której oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też nieadekwatnej do treści wniosku, co może powodować uzasadnione wątpliwości adresata odpowiedzi co do tego, czy organ w ogóle udzielił odpowiedzi na jego wniosek.

3. 2012.12.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 2149/12, LEX nr 1285158

1. Udzielenie informacji publicznej ma charakter czynności materialno-technicznej, wynikającej z przepisów prawa – u.d.i.p. Identyfikacja określonego we wniosku dokumentu jako informacji publicznej determinuje konieczność jego udostępnienia, natomiast jeżeli w ocenie organu, istnieją ustawowe przeszkody do udostępnienia informacji w określony sposób lub w określonej formie, bądź istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej, to zobligowany jest on do załatwienia wniosku w formie procesowej. Brak udostępnienia informacji publicznej i brak rozstrzygnięć procesowych w tym zakresie powoduje, że organ pozostaje w bezczynności. Środkiem przysługującym w tej sytuacji osobie domagającej się udostępnienia informacji publicznej jest skarga do sądu administracyjnego, wnoszona na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z pkt 4 p.p.s.a.

4. 2012.10.25, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 140/12, LEX nr 1234526

1. Informacją prostą, a nie przetworzoną jest informacja, którą podmiot zobowiązany może udostępnić w takiej formie w jakiej ją posiada, przy czym jej wyodrębnienie ze zbiorów informacji (rejestrów, zbiorów dokumentów, akt postępowań), nie jest związane z koniecznością poniesienia pewnych kosztów osobowych lub finansowych trudnych do pogodzenia z bieżącymi działaniami zobowiązanego do udzielenia informacji podmiotowi. Informacja prosta nie zmienia się w informację przetworzoną poprzez proces przekształcenia. Wymagane jest za to jej przetworzenie. Przetworzenia informacji nie stanowi sięganie do materiałów archiwalnych.
2. Wyszukanie prostej informacji w elektronicznych bazach danych w zakresie występowania tam konkretnych podmiotów oraz ustalenie wartości zamówień na podstawie posiadanych dokumentów, nie stanowi informacji przetworzonej.

5. 2012.09.27, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 500/12, LEX nr 1221386

Udostępnienie informacji obejmujące także informację o nieposiadaniu żądanych dokumentów nie może ograniczać się wyłącznie do stwierdzenia jej nieposiadania. Konieczne jest wyjaśnienie przyczyn takiego stanu rzeczy. Dlatego informacja odmowna powinna wyjaśniać nie tylko to, że organ nie posiada żądanych danych, ale również tego przyczyny, ewentualnie inne informacje, które mogą mieć wpływ na sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Jeżeli powodem braku żądanych dokumentów jest ich archiwizacja to należy wskazać dokładnie podstawę prawną takiego działania, dokumenty zarchiwizowane i dokumenty wskazujące na dokonanie archiwizacji oraz ewentualnie przepis, który nie pozwala z tych dokumentów korzystać, w sytuacji gdy jest taka potrzeba.

6. 2012.09.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 1477/12, LEX nr 1264566

Informacja publiczna przetworzona, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., to taka informacja, na którą

składa się pewna suma informacji tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o wspomnianym wyżej prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią takie informacje proste, informacją przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą istnienia przesłanki interesu. Z kolei pojęcie szczególnie istotnego interesu publicznego jest pojęciem niedookreślonym niemającym zwartej zapisanej formuły na gruncie obowiązującego prawa. Interes publiczny odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako prawnej całości, zwłaszcza, jeżeli związane jest ono z gospodarowaniem mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

7. 2012.09.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 1015/12, LEX nr 1260013

1. Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej nie musi wiedzieć na etapie składania wniosku, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie jest zobligowany do wskazania powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże występowania tej przesłanki.
2. Brak ustawowej przesłanki udzielenia informacji publicznej przetworzonej, tj. istnienia po stronie wnioskodawcy „szczególnie uzasadnionego interesu publicznego”, skutkuje decyzją o odmowie udzielenia tej informacji, opartą na przepisie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

8. 2012.06.27, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 154/12, LEX nr 1265484

1. Każdy przypadek udostępniania danych zawartych we wszelkich dokumentach podatkowych jest ściśle unormowany, tak co do podmiotów, którym można udostępniać te dane, jak i zakresu, w jakim to może nastąpić. Regułą jest wykorzystywanie informacji znajdujących się w posiadaniu organu podatkowego tylko wewnątrz jego struktur organizacyjnych i wyłącznie dla potrzeb podatkowych, natomiast wszelkie wyjątki muszą być *expressis verbis* określone przepisami prawa.
2. Informacje dotyczące spółki - wpłaty podatku od nieruchomości oraz przedmiot wpłaty - stanowią tajemnicę skarbową w rozumieniu art. 293 o.p., a zatem odmowa ujawnienia tych danych znajduje oparcie w przepisach prawa.
3. W trybie przepisów u.d.i.p. mogą być ujawnione jedynie informacje zbiorcze o podatnikach, nie mogą być natomiast udzielane żadne informacje indywidualne. Dane zawarte w rozstrzygnięciu organu podatkowego w sprawie indywidualnego wymiaru podatku przez konkretnego podatnika stanowią tajemnicę skarbową.
4. Jeżeli organ ma wątpliwości co do zakresu żądania wniosku lub formy udzielenia informacji powinien zwrócić się do wnioskodawcy o jego sprecyzowanie lub dookreślenie, albowiem właściwa realizacja wniosku o dostęp do informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji na temat zawartych w nim kwestii. Nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek informacji, ale o przedsta-

wienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania. W przeciwnym wypadku doszłoby do zaprzeczenia idei dostępu do informacji publicznej, której założeniem jest jawność działań władzy publicznej. Natomiast przedstawienie informacji zupełnie innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, co narusza regulację zawartą w art. 13 ust. 1 u.d.i.p.

5. Wnioskodawca nie musi wykazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To na podmiocie zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej ciąży obowiązek wykazania braku u wnioskodawcy przesłanki ustawowej koniecznej dla udzielania informacji przetworzonej.

9. 2012.05.15, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/11/12, OwSS 2013/1/38/38-43

Osoba żądająca informacji publicznej przetworzonej dla jej uzyskania powinna nie tylko wykazać, że informacja taka jest ważna dla dużego kręgu potencjalnych odbiorców, ale również, że jej uzyskanie stwarza realną możliwość wykorzystania uzyskanych danych dla poprawy funkcjonowania na przykład organu administracji publicznej, a przez to poprawy ochrony interesu publicznego. Charakter lub pozycja podmiotu żądającego udzielenia informacji publicznej, a zwłaszcza realna możliwość wykorzystania uzyskanej informacji, mają wpływ na ocenę istnienia szczególnego interesu publicznego. Zamiaru dokonania przez osobę wykonującą prawo do informacji publicznej jego własnej oceny terminowości załatwiania spraw administracyjnych oraz oceny, czy organ administracji publicznej dochowuje w pełni zasady szybkości postępowania, nie można uznać za wystarczającą dla przyjęcia, że działa ona w interesie publicznym, a sprawa, o której chce być poinformowana, jest szczególnie istotna dla interesu publicznego.

10. 2012.04.25, wyrok NSA W-wa, I OSK 202/12, LEX nr 1264654

Informacja publiczna przetworzona, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., to taka informacja, na którą składa się pewna suma informacji tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o wspomnianym wyżej prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią takie informacje proste, informacją przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą istnienia przesłanki interesu publicznego. Z kolei pojęcie szczególnie istotnego interesu publicznego jest pojęciem niedookreślonym nie mającym zwartej zapisanej formuły na gruncie obowiązującego prawa. Interes publiczny odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako prawnej całości, zwłaszcza, jeżeli związane jest ono z gospodarowaniem mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.

11. 2012.04.20, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 483/11, LEX nr 1162641

Fakt, że informacja dotycząca dat publikacji, numerów i pozycji, pod którymi zamieszczono w ogólnie dostępnym publikatorze akty prawa miejscowego, funkcjonuje w obiegu publicznym, nie pozbawia jej przymiotu informacji publicznej. W takiej sytuacji nie ma jedynie podstaw do realizowania wniosku o jej udostępnienia w trybie u.d.i.p.

12. 2012.04.13, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 18/12, LEX nr 1145905

Informacja przetworzona jest jakościową, nową informacją, nieistniejącą dotychczas w przyjętej treści i postaci.

13. 2012.03.22, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 48/12, LEX nr 1138486

Anonimizacja dokumentu, polegająca na wykreśleniu z jego treści różnych elementów, nie jest przetworzeniem informacji.

14. 2012.03.20, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 4/12, LEX nr 1139112

1. W wyroku uwzględniającym skargę na bezczynność sąd nie może określić, w jaki sposób powinna być rozpoznana sprawa, w której organ pozostaje w bezczynności, nie może bowiem nakazywać organowi wydania decyzji, postanowienia lub podjęcia czynności określonej treści.
2. Sporządzenie kopii określonych konkretnych dokumentów ma charakter informacji publicznej i nie powinno być zaliczane do informacji przetworzonej z tego względu, że ich sporządzenie nie prowadzi do powstania nowych informacji, składających się z cząstkowych informacji prostych. Niewątpliwie dziennik budowy jest dokumentem w którego posiadaniu pozostaje inwestor, a jeżeli inwestorem jest jednostka samorządu terytorialnego, czyli podmiot publicznoprawny realizujący zadania publiczne, to i dziennik budowy służy realizowaniu zadań publicznych przez taki podmiot i jego organy. Z tego względu dostęp do tego dokumentu należy traktować jako dostęp do informacji publicznej.

15. 2012.03.15, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 9/12, LEX nr 1139104

Nie mają charakteru informacji publicznej wnioski w sprawie indywidualnej tj. żądanie wyjaśnienia oceny zagrożenia zdrowia oraz życia osób. Tym samym na zasadach określonych w przepisach u.d.i.p. nie można domagać się dokonywania przez organ wykładni prawa czy wytworzenia informacji w sprawie indywidualnej

16. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, VIII SA/Wa 1072/11, LEX nr 1107765

1. Takie czynności organu, jak selekcja dokumentów i protokołów, ich analiza pod względem treści są zwykłymi czynnościami, które nie mają wpływu i nie dają podstaw do zakwalifikowania żądanych dokumentów, jako informacji przetworzonej. W wyniku stosowania takich czynności organu nie powstaje bowiem żadna nowa informacja. O przetworzeniu informacji nie stanowi też sięganie do materiałów archiwalnych czy też źródłowych. Także czasochłonność oraz trudności organizacyjno-techniczne jakie wiążą się z przygotowaniem informacji publicznej, nie mogą zwalniać zobowiązanego podmiotu z tego obowiązku, a tym samym kwestie te nie mogą ograniczać prawa do uzyskania informacji publicznej przewidzianego w art. 3 u.d.i.p., przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 5 tej ustawy.
2. Nie istnieje żaden związek pomiędzy art. 3 ust. 1 pkt 1 a art. 14 ust. 2 u.d.i.p. Dysponent informacji publicznej przetworzonej nie może wykorzystywać unormowania z art. 14 ust. 2 powyższej ustawy do powiadomienia pisemnie wnioskodawcy o braku możliwości udostępnienia żądanej informacji z tego powodu, że ma ona charakter informacji publicznej przetworzonej, i wskazywania, że jej udostępnienie może nastąpić niezwłocznie po wykazaniu powodów, dla których spełnienie żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. Art. 14 ust. 2 u.d.i.p., na podstawie którego

organ wskaże za pomocą pisma informacyjnego inny niż opisany we wniosku sposób lub formę udostępnienia może być interpretowany jako podstawa do udostępnienia informacji wyłącznie z przyczyn technicznych, a nie prawnych.

17. 2012.01.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 184/11, LEX nr 1104373

Wskazanie podmiotowi żądającemu udzielenia informacji publicznej strony BIP jako jej źródła, stanowi prawidłowe załatwienie wniosku tylko i wyłącznie w przypadku, gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio (wprost) i konkretnie do meritum żądania, bezpośrednio zawierają dane istotne z punktu widzenia pytającego, a ich uzyskanie nie wymaga przedsięwzięcia dodatkowych czynności (informacja prosta). Nieprawidłowe jest więc załatwienie wniosku poprzez odesłanie do stron BIP, gdy do uzyskania żądanej informacji konieczne jest zapoznanie się przez stronę z licznymi udostępnionymi na stronie BIP dokumentami źródłowymi, a następnie dokonanie selekcji zawartych w nich danych lub też, gdy uzyskanie informacji polegać ma na interpretacji obszernych danych dostępnych w BIP, a następnie samodzielnym jej „wytworzeniu” na ich podstawie.

18. 2011.12.29, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 357/11, LEX nr 1135003

1. Pozew nie jest zwykłym dokumentem urzędowym, nie jest dokumentem z przebiegu i efektów kontroli albo wystąpieniem, wnioskiem, czy opinią. Pozew nie mieści się w pojęciu „danych publicznych”. Udostępnienie pozwu jest możliwe w trybie uregulowanym w kpc.
2. Niedopuszczalne jest, aby osoby postronne mogły posiadać w zakresie dostępu do dokumentów procesu sądowego prawa szersze lub tożsame co formalni uczestnicy postępowań sądowych.

19. 2011.12.07, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1309/11, LEX nr 1153433

1. Organ jest zobowiązany, na podstawie u.d.i.p., do udostępnienia nie tylko dokumentów przez siebie wytworzonych, ale także tych które są w jego posiadaniu.
2. Oczywistym jest, że w stosunku do właścicieli poszczególnych nieruchomości gmina co roku wydaje decyzje podatkowe, które im doręcza, a zatem twierdzenie, iż nie może udostępnić żądanych informacji dotyczących właścicieli nieruchomości, gdyż nie prowadzi ksiąg wieczystych, zakwalifikować należy jako nieuzasadnioną odmowę, a w konsekwencji próbę obejścia u.d.i.p.

20. 2011.12.07, wyrok NSA W-wa, I OSK 1737/11, LEX nr 1149235

Uzyskanie przetworzonej informacji publicznej wiąże się z poniesieniem określonych środków zwłaszcza finansowych i organizacyjnych, często trudnych do pogodzenia z bieżącymi działaniami organu państwa. W związku z tym udzielanie informacji publicznej przetworzonej podmiotom, które nie zapewniają, iż zostanie ona wykorzystana w celu usprawnienia funkcjonowania organów państwa, przemawia za przyjęciem, iż po stronie nie występuje interes publiczny uzasadniający udzielenie im żądanej informacji.

21. 2011.12.07, wyrok NSA W-wa, I OSK 1505/11, LEX nr 1134288

Przesłankę „szczególnej istotności dla interesu publicznego”, określoną w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p., należy uznać za wypełnioną w takiej sytuacji, w której pozyskanie określonej informacji i jej upublicznienie leży w interesie nie tylko wnioskodawcy, ale także innych obywateli.

22. 2011.11.24, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 667/11, LEX nr 1152612

W razie niewykazania przez wnioskodawcę interesu publicznego przemawiającego za udostępnieniem żądanej

informacji publicznej organ powinien we własnym zakresie zbadać jego istnienie, dopiero w razie ustalenia jego braku na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. wydać decyzję o odmowie udostępnienia żądanej informacji publicznej, a następnie szczegółowo wyjaśnić te kwestię w uzasadnieniu wydanej decyzji.

23. 2011.11.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 1405/11, LEX nr 1149169

Jeżeli organ odpowiada na wniosek o udzielenie informacji publicznej, nie może jednak jej udzielić, bo nie jest w jej posiadaniu, nie można zarzucić mu pozostawania w bezczynności.

24. 2011.11.14, wyrok WSA w Gliwicach, IV SA/GI 1058/11, LEX nr 1154757

Udzielenie informacji zawartych w aktach osobowych sprowadza się do technicznego przeniesienia danych w nich zawartych. Udzielenie żądanej informacji nie jest więc związane z wytworzeniem jakościowo nowej informacji, a zestawieniem danych znajdujących się w posiadaniu organu.

25. 2011.11.07, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1354/11, LEX nr 1152797

1. Tzw. anonimizacja decyzji, polegająca na wykreśleniu z niej niektórych elementów formalnych, dotyczących danych osobowych stron bez naruszenia samego rozstrzygnięcia administracyjnego, nie jest przetworzeniem informacji. Skoro tak, decyzja w ten sposób przygotowana do ujawnienia jest informacją publiczną nieprzetworzoną, która powinna być ujawniona bez żadnych dodatkowych warunków.
2. Sporządzenie kopii dokumentów z postępowań kontrolnych prowadzonych przez organ nie powinno być zaliczane do informacji przetworzonej, a to dlatego, że ich sporządzenie nie prowadzi do powstania nowych informacji, składających się z cząstkowych informacji prostych.
3. Wniosek obejmujący w istocie jeśli nie całość działalności organu administracyjnego, to zdecydowaną większość tejże działalności za okres ostatnich 7 lat - nie jest wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej, ale formą kontroli organu administracyjnego.

26. 2011.10.27, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1492/11, LEX nr 1153486

Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej, na etapie składania wniosku nie musi wiedzieć, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie musi wskazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże istnienia interesu publicznego.

27. 2011.10.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 1199/11, LEX nr 1149133

W pewnych przypadkach suma informacji prostych posiadanych przez adresata wniosku może przekształcić się w informację przetworzoną, jeżeli uwzględnienie wniosku wymaga ich zgromadzenia poprzez przegląd materiałów źródłowych w których są zawarte, a ilość informacji prostych konieczna dla sporządzenia wykazu wskazanego we wniosku jest znaczna i angażuje po stronie wnioskodawcy środki i zasoby konieczne dla jego prawidłowego funkcjonowania.

28. 2011.08.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 792/11, LEX nr 1094536

1. Informacja prosta nie zmienia się w informację przetworzoną poprzez proces anonimizacji, bo czyn-

ność ta polega jedynie na jej przekształceniu, a nie przetworzeniu. Podobnie nie stanowi o przetworzeniu informacji sięganie do materiałów archiwalnych.

2. Informacja przetworzona w chwili złożenia wniosku nie istnieje. Jej wytworzenie wymaga przeprowadzenia przez podmiot zobowiązany pewnych czynności analitycznych, organizacyjnych i intelektualnych w oparciu o posiadane informacje proste.
3. Nawet suma informacji prostych może tworzyć informację przetworzoną.
4. Nie można uznać, iż wykorzystanie informacji we własnej indywidualnej sprawie dotyczącej odmowy udzielenia zezwolenia na budowę spełnia przesłanki interesu publicznego, a zwłaszcza szczególnie istotnego.

29. 2011.08.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 976/11, LEX nr 1068556

Odmowa udostępnienia informacji przetworzonej z uwagi na brak interesu publicznego może nastąpić jedynie w przypadku wykazania przez podmiot zobowiązany do jej udostępnienia, iż uzyskanie takiej informacji nie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego.

30. 2011.08.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 977/11, LEX nr 1068557

Samo zanonimizowanie wnioskowanych do udostępnienia orzeczeń administracyjnych nie stanowi przetworzenia informacji wynikającej z tych orzeczeń, a jedynie jej przekształcenie, dlatego stanowi ona informację prostą. Jeżeli jednak utworzenie zbioru informacji prostych wymaga takiego nakładu środków i zaangażowania pracowników, które negatywnie wpływa na tok realizacji ustawowych zadań nałożonych na zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, a w szczególności gdy wymaga to analizowania całego zasobu posiadanych dokumentów w celu wybrania tylko tych, których oczekuje wnioskodawca, to jest to informacja przetworzona. Zbiór takich informacji nie stanowi informacji przetworzonej tylko wtedy, gdy jego wytworzenie nie wymusza analizowania posiadanego zasobu dokumentów i wyboru tylko niektórych dokumentów z tego zasobu według określonych kryteriów.

31. 2011.08.02, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/12/11, OwSS 2011/4/54/54-60

W przypadku, gdy wnioskodawca domaga się udostępnienia mu treści decyzji administracyjnych, organ nie może żądać wykazania istnienia szczególnego interesu publicznego, ponieważ jest to informacja publiczna nieprzetworzona i nie ma znaczenia, że dla udostępnienia tego rodzaju informacji publicznej konieczne było wyszukanie tej decyzji w dokumentacji posiadanej przez organ i dokonanie jej anonimizacji.

32. 2011.07.18, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 29/11, LEX nr 853002

Informację publiczną stanowią nie tylko dokumenty wytworzone przez podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej, ale także dokumenty wytworzone przez inne podmioty będące w dyspozycji zobowiązanego do udzielenia informacji, nawet wówczas, gdy w stosunku do nich przysługują inne uprawnienia w tym prawa autorskie.

33. 2011.07.07, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 45/11, LEX nr 1153844

Odmowa udzielenia informacji przetworzonej z uwagi na brak interesu publicznego nie oznacza, że w każdym przypadku wyłączona jest tym samym możliwość udostępnienia informacji w ogóle. Jeżeli żądanie wnioskodawcy, w zakresie niewymagającym przetworzenia jest możliwe do samodzielnego uwzględnienia, to odmowa

udzielenia informacji ze względu na brak interesu publicznego może dotyczyć tylko tej części żądania, której spełnienie wymaga przetworzenia.

34. 2011.06.30, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 22/11, LEX nr 1086353

Udostępnienie informacji publicznej może dotyczyć wyłącznie informacji o faktach istniejących, a nie może polegać na przekazaniu informacji, których organ nie posiada. Nie można bowiem żądać ujawnienia treści dokumentów stanowiących informację publiczną, jeżeli nie istnieją one w rzeczywistości.

35. 2011.06.08, wyrok NSA W-wa, I OSK 285/11, LEX nr 1082716

Opinia sporządzona w celu oceny prawidłowości opracowanej dokumentacji projektowej dotyczącej budowy odcinka autostrady jest dokumentem urzędowym zawierającym informację publiczną, w związku z czym powinna być udostępniona w trybie przewidzianym w ustawie u.d.i.p.

36. 2011.06.08, wyrok NSA W-wa, I OSK 402/11, LEX nr 1082749

Nawet w wypadku gdy wnioskodawca nie odpowie na wezwanie do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego przemawiającego za udostępnieniem informacji publicznej przetworzonej, podmiot zobowiązany do jej udzielenia musi zawsze w uzasadnieniu decyzji o odmowie odnieść się do kwestii, czy przesłanka, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. istnieje czy też nie.

37. 2011.06.08, wyrok NSA W-wa, I OSK 426/11, LEX nr 1135982

Przetworzenie informacji w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. to zebranie lub zsumowanie pojedynczych informacji powstałych na podstawie różnych kryteriów, które wymagają odpowiedniego zestawienia, samodzielnego ich zredagowania związanego z koniecznością przeprowadzenia stosownych czynności analitycznych.

38. 2011.06.02, wyrok NSA W-wa, I OSK 279/11, LEX nr 1082713

1. Praca naukowa leży w sferze interesu prywatnego, gdyż ewentualne jej sfinalizowanie w postaci pracy doktorskiej nie oznacza, że praca ta zostanie szerzej opublikowana i co więcej wykorzystana przez właściwe organy.
2. Odmowy udostępnienia informacji publicznej przetworzonej nie można utożsamiać z ograniczeniem wolności badań naukowych, o której mowa w art. 73 Konstytucji. Wolność badań naukowych nie oznacza, że ciężar prowadzonych badań można przerzucić na organy administracji publicznej, domagając się przeprowadzenia przez nie działań badawczych, analitycznych w oparciu o posiadaną informację. Należy tutaj wyraźnie rozróżnić dostęp do informacji publicznej od udostępnienia materiałów źródłowych do badań.

39. 2011.05.26, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 451/11, LEX nr 1132527

Informacje ze sfery działalności organu gminnego w zakresie budownictwa mieszkaniowego są istotne dla interesu publicznego, albowiem będą służyły analizie wpływu postępowań administracyjnych, jako czynnika istotnego w ogólnym procesie zaspokajania potrzeb mieszkaniowych.

40. 2011.05.06, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 345/10, LEX nr 994269

Szczegółowy wykaz wykonanych usług telekomunikacyjnych abonenta zawierający informację o zrealizowanych płatnych połączeniach z podaniem dla każdego połączenia: numeru wywoływanego, daty oraz godziny rozpoczęcia połączenia, czasu jego trwania oraz wysokości opłaty za połączenie z wyszczególnieniem ceny brutto

i netto nie jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej, ponieważ dane te dotyczą spraw publicznych, w szczególności majątku Skarbu Państwa.

41. 2010.06.17, wyrok NSA, I OSK 751/10

Prawo wglądu do dokumentu urzędowego nie jest równoznaczne z obowiązkiem udostępnienia dokumentu w całości, gdyż jeżeli zawiera on dane chronione innymi ustawami, to udostępnienie powinno nastąpić w takiej formie, aby uniemożliwić zapoznanie się z tymi danymi. Jednakże w odniesieniu do tych dokumentów urzędowych można czynić rozważania dotyczące potrzeby ich anonimizacji.

42. 2009.06.16, wyrok NSA, I OSK 57/09

Za sprawę szczególnie istotną dla interesu publicznego należy zatem uznać taką, która - ze względu na rodzaj, czas, miejsce, sposób, okoliczności rozstrzygnięcia i późniejszej realizacji - w istotnym zakresie wpływa lub może wpływać na wykonywanie przez podmioty władzy publicznej (w tym także inne osoby i jednostki organizacyjne w zakresie, w jakim współuczestniczą w procesie wykonywania władzy publicznej gospodarując majątkiem Skarbu Państwa) ich uprawnień i obowiązków. W zakresie prawa dostępu do informacji oznacza to, że interes publiczny istnieje wówczas, gdy uzyskanie określonych informacji mogłoby mieć znaczenie z punktu widzenia funkcjonowania państwa np. w konsekwencji usprawniałoby działanie jego organów. Podstawowym elementem pozwalającym na właściwe uzasadnienie szczególnego interesu publicznego jest więc wykazanie, że działanie organów i innych podmiotów realizujących zadania publiczne wywołało lub będzie wywoływało skutki dla potencjalnie dużego kręgu adresatów. Wnioskodawca musi więc wykazać, zgodnie z regułą koniecznego współdziałania organu i podmiotu ubiegającego się o załatwienie określonej sprawy w określony sposób, że informacje, które zamierza uzyskać, nie dotyczą wyłącznie jego interesu, jak również nakreślenia okoliczności i faktów, które zostaną uznane za wystarczające dla przyjęcia, że działa on w interesie publicznym, a sprawa o której chce zostać poinformowany ma szczególne znaczenie.

43. 2009.05.12, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 119/09

Informowanie o działalności organów władzy publicznej nie ma charakteru bezwzględnie albo w art. 61 ust. 3 Konstytucji dopuszcza w sytuacjach wyjątkowych jego ograniczenie w drodze ustawy (por. np. wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 07.11.2007 roku). Takie ograniczenie wprowadza właśnie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, z którego wynika, iż informację przetworzoną można uzyskać tylko w takim zakresie, w jakim jest to szczególnie istotne dla interesu publicznego. W art. 2 u.d.i.p. ustawodawca sformułował jedną z zasad tej ustawy, że dostęp do informacji publicznej nie jest uzależniony od wykazania interesu prawnego lub faktycznego. Natomiast postanowienie art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy jest wyjątkiem od tej zasady przewidującym wykazanie przez zainteresowanego uzyskaniem przetworzonej informacji publicznej, że uzyskanie takiej informacji jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. Na takie rozumienie postanowień tych przepisów wskazuje dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych.

44. 2009.10.12, wyrok WSA w Opolu, II SA/Op 216/09

Statut gminy nie może obejmować materialnych aspektów obywatelskiego prawa do informacji publicznej. Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p., ustawodawca inaczej traktuje dostęp do posiedzeń kolegialnych organów władzy pochodzących z powszechnych wyborów. Dostępu tego ustawodawca nie ogranicza - w art. 7 ust. 1 pkt

3 czy też w art. 19 - różnymi uwarunkowaniami, jak to czyni w przypadku informacji publicznej, o której mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 10 i 11 tej ustawy. W związku z powyższym należy stwierdzić, że skoro istnieje bezpośredni dostęp do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów (w postaci wstępu na nie), to brak podstaw, aby nie udostępniać niezwłocznie materiałów dokumentujących te posiedzenia, w tym dokonywanych nagrań.

45. 2009.09.23, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 978/09

Podstawową cechą różniącą informację publiczną przetworzoną od informacji publicznej jest to, że informacji tej wprost organ nie posiada i dla jej wytworzenia niezbędne jest przeprowadzenie pewnych działań na posiadanych przez dany podmiot informacjach, w wyniku których to działań powstanie nowo jakościowo informacja. Taka nowo jakościowo informacja nie jest jedynie innym technicznie zestawieniem posiadanych informacji - innym sposobem uszeregowania posiadanych dotąd informacji, ale inną, jakościowo nową informacją, prowadzącą zazwyczaj do określonej oceny danego zjawiska, czy określonej interpretacji, znalezienia różnic albo podobieństw. Aby wytworzyć informację przetworzoną niezbędne jest poddanie posiadanych informacji analizie albo syntezie i wytworzenie w taki właśnie sposób nowej jakościowo informacji, która nie wynika z treści żadnej jednostkowej informacji, które podlegały procesowi przetwarzania, ale wynika z ich całościowego przetworzenia w określony sposób - w uogólnieniu, wynika z sumy (zbioru) jednostkowych informacji podlegających przetworzeniu. Zatem informacją przetworzoną nie jest inne uszeregowanie posiadanych informacji, ale nowa jakość tkwiąca immanentnie w uzyskanej w wyniku przetworzenia nowej informacji. Samo zestawienie, uszeregowanie orzeczeń według określonego kryterium nie jest cechą informacji przetworzonej, ale cechą informacji pracochłonnej, a wytworzenie takiej informacji może jedynie stanowić o kosztach jej wytworzenia. Czasochłonność, kosztowność oraz trudności organizacyjno - techniczne lub biurowe, jakie wiążą się z przygotowaniem danej informacji publicznej, nie mogą zwalniać z obowiązku udostępnienia informacji. Przeprowadzenie niezbędnych czynności anonimizacji wybranych w powyższy sposób orzeczeń sądowych nie stanowi o wytworzeniu informacji przetworzonej, gdyż anonimizacja to wyłącznie czynność techniczna, w wyniku której nie powstaje żadna nowa informacja

46. 2009.09.03, WSA w Gliwicach, IV SA/GI 427/09

Przetworzenie informacji polega na dokonaniu zmian w jej treści, a nie na odjęciu z jakiegoś dokumentu elementów niezwiązanych z jego treścią. Tzw. anonimizacja decyzji, polegająca na wykreśleniu z niej niektórych elementów formalnych, dotyczących danych osobowych stron bez naruszenia samego rozstrzygnięcia administracyjnego, nie jest przetworzeniem informacji.

47. 2009.05.06, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 4/09

Protokoły posiedzeń władz kolegialnych uczelni są dokumentami wytworzonymi przez szeroko rozumiane władze publiczne. A zatem jako odnoszące się do działania podmiotów publicznych stanowią informację publiczną w rozumieniu ustawy. Informacją jest nie tylko prawo do informacji przetworzonej, ale też prawo wglądu do dokumentów /akt, materiałów/ będących w posiadaniu tego organu.

48. 2009.03.18, wyrok NSA, I OSK 1419/08

W myśl przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. uzyskanie tego typu informacji możliwe jest w zakresie, w jakim

jest to szczególnie uzasadnione ze względu na interes publiczny. Pojęcie „interesu publicznego” jest pojęciem niedookreślonym, nieposiadającym zwartej, zapisanej formuły na gruncie obowiązującego prawa. Jego ustalenie następuje w kontekście różnego rodzaju zdarzeń społecznych, politycznych, gospodarczych. Za sprawę szczególnie istotną dla interesu publicznego uznaje się taką, która - ze względu na rodzaj, czas, miejsce, sposób oraz okoliczności rozstrzygnięcia i realizacji - w istotnym zakresie wpływa lub może wpływać na wykonywanie przez podmioty władzy publicznej ich uprawnień i obowiązków. W zakresie prawa dostępu do informacji oznacza to, że interes publiczny istnieje wówczas, gdy uzyskanie określonych informacji mogłoby mieć znaczenie z punktu widzenia funkcjonowania państwa, np. w konsekwencji usprawniałoby działanie jego organów. Dla uzasadnienia szczególnego interesu publicznego niezbędne jest więc wykazanie, że działanie organów i innych podmiotów realizujących zadania publiczne wywołało lub będzie wywoływać skutki potencjalnie wobec dużego kręgu adresatów.

49. 2009.03.16, wyrok NSA, I OSK 1261/08

Dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych. Oznacza to, że skarżąca, zainteresowana uzyskaniem potwierdzonej kserokopii wykazu zrealizowanej infrastruktury na terenie działki nr [...] i rozliczenia kwoty wydatkowanej w trakcie realizacji inwestycji związanej z infrastrukturą przy budynku (...), ma prawo wglądu do interesujących ją dokumentów, może także domagać się udostępnienia ich kserokopii.

50. 2009.01.30, wyrok WSA w Krakowie, II SA.Kr 1258/08

Informacja przetworzona to taka informacja, która została przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów”.

51. 2008.07.09, wyrok WSA w Łodzi, II SA/Łd 376/08

Pojęcie „wstępu na sesję rady gminy i posiedzenia jej komisji” użyte w art. 11b ust. 2 u.s.g, podobnie jak i pojęcie „dostępu do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej”, użyte w art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p. należy interpretować szeroko, a więc nie tylko jako możliwość „bycia obecnym” podczas obrad rady/sejmiku, czy też posiedzeń ich komisji, ale także w kontekście art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, jako prawo obywatela do rejestracji dźwięku lub obrazu z obrad rady/sejmiku i posiedzeń ich komisji.

52. 2008.05.27, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/6/08, OwSS 2008/3/64/64

Przepisy u.d.i.p. (art. 2) otwierają jednakowo szeroki dostęp do informacji dla wszystkich zainteresowanych, bez wyodrębnienia szczególnych uprawnień dla radnych. W związku z tym, o ile żądana informacja ma charakter informacji przetworzonej (art. 3 ust. 1 ustawy), niezbędne jest występowanie szczególnie istotnego interesu publicznego.

53. 2008.04.11, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 146/08

Ustawa nie określa definicji informacji przetworzonej, jednak należy przyjąć, iż informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma informacji publicznej prostej. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią zatem takie informacje proste, informacją przetworzoną.

54. 2006.10.17, wyrok NSA, I OSK 1347/05

Pojęcie „interesu publicznego” jest pojęciem niedookreślonym, nieposiadającym zwartej, zapisanej formuły na gruncie obowiązującego prawa. Interes publiczny odnosi się w swej istocie do spraw związanych z funkcjonowaniem państwa oraz innych ciał publicznych jako pewnej całości, szczególnie z funkcjonowaniem podstawowej struktury państwa. Skuteczne działanie w ramach interesu publicznego wiąże się z możliwością realnego wpływania na funkcjonowanie określonych instytucji państwa w szerokim tego słowa znaczeniu. Zatem, w kwestii udzielania przez organy państwa informacji publicznej interes publiczny istnieje wówczas, gdy uzyskanie określonych informacji mogłoby mieć znaczenie z punktu widzenia funkcjonowania państwa, np. usprawniałoby działanie jego organów.

55. 2006.10.17.10, wyrok NSA, I OSK 1347/05

Informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma tak zwanej informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Takie zabiegi czynią informacje proste, informacją przetworzoną, której udzielenie skorelowane jest z potrzebą wykazania przesłanki interesu publicznego.

56. 2006.02.22, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1720/05, ONSAiWSA 2007/6/139

Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej na etapie składania wniosku nie musi wiedzieć, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie musi wskazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym.

57. 2005.12.19, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 47/05, niepubl.

Proces przetworzenia, którego istotnym elementem jest włożenie wysiłku intelektualnego w przygotowywanie informacji, musi prowadzić do uzyskania jakościowo nowej informacji. Mamy zatem do czynienia z opracowaniem informacji jednostkowych i wykreowaniem nowego typu informacji.

58. 2005.05.20, wyrok ZAUZP, UZP/ZO/0-1053/05, LEX nr 1099397

1. Wystawiony przez Federację Izb Handlowych dokument nie spełnia warunków § 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie rodzajów dokumentów potwierdzających spełnienie warunków udziału w postępowaniu (Dz. U. Nr 71, poz. 645), bowiem Federacja stanowi organizację o charakterze biznesowym koncentrującą się na nawiązywaniu kontaktów gospodarczych. Nie można uznać, iż posiada cechy organu, który urzędowo może stwierdzić okoliczności spełniania warunków udziału w postępowaniu.
2. Oświadczenie złożone przed adwokatem, a nie notariuszem nie spełnia wymogów § 2 pkt 2 powołanego rozporządzenia.
3. Do składania ofert może zostać zaproszona mniejsza liczba wykonawców niż podana w ogłoszeniu,

ponieważ decydujące znaczenie ma liczba złożonych wniosków i liczba wykonawców spełniających warunki

4. P.z.p. jest przepisem szczególnym względem u.d.i.p. i jako taka ma pierwszeństwo w stosowaniu, a wnioski przedsiębiorców o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu nie stanowią informacji publicznej.

59. 2004.01.16, wyrok WSA w Warszawie, II SAB 364/03

Ponieważ zgodnie z art. 61 ust. 2 Konstytucji RP prawo do informacji obejmuje też dostęp do dokumentów, a Konstytucja na podstawie jej art. 8 jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej i jej przepisy stosuje się bezpośrednio, zatem nie można dokonywać takiej interpretacji art. 6 u.d.i.p., która ograniczałaby wspomniane prawo wbrew wyraźnej regulacji art. 61 Konstytucji.

60. 2003.11.20, wyrok NSA, II SAB 372/03

Obowiązek udostępnienia informacji publicznej przez władze publiczne i inne podmioty wykonujące zadania publiczne nie dotyczy informacji ogólnodostępnej bądź informacji będącej już w posiadaniu wnioskującego o jej udostępnienie.

Art. 4. 1. Obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności:

- 1) organy władzy publicznej,
 - 2) organy samorządów gospodarczych i zawodowych,
 - 3) podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa,
 - 4) podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego,
 - 5) podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.
2. Obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są organizacje związkowe i pracodawców reprezentatywne, w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, ze zm.), oraz partie polityczne.
3. Obowiązane do udostępniania informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust. 1 i 2, będące w posiadaniu takich informacji.

1. 2013.04.04, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 7/13, LEX nr 1298170

1. Akta postępowania przygotowawczego spełniają, w rozumieniu u.d.i.p., zarówno warunki przedmiotowe, jak i podmiotowe. Stanowią informację o działalności organu publicznego, jakim bez wątpienia jest Prokuratura i znajdują się w jej dyspozycji.
2. O ile wgląd do akt sprawy w toku postępowania przygotowawczego podlegać będzie rygorom art.

- 156 § 4 kpk, to już akta zakończonego postępowania przygotowawczego i to niezależnie od tego, w jaki sposób zostało ono zakończone – rygorom u.d.i.p.
3. Akta zakończonego postępowania przygotowawczego, w tym także ich okładki, stanowią informację publiczną podlegającą udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.
 2. **2013.03.06, wyrok WSA w Poznaniu, IV SAB/Po 99/12, LEX nr 1291764**
 1. Do udzielenia informacji publicznej są zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. nie tylko szeroko rozumiane organy administracji publicznej, publiczne osoby prawne lub jednostki organizacyjne albo podmioty je reprezentujące, lecz także inne podmioty lub jednostki organizacyjne, jeżeli wykonują one w szczególności zadania publiczne. Zakres nazwy „zadania publiczne” jest szerszy od zakresu nazwy „zadania władzy publicznej”. Pierwsze z tych wyrażeń abstrahuje od elementu podmiotowego, a zatem zadania publiczne mogą być wykonywane także przez podmioty niemające statusu władzy publicznej. Zadania publiczne są przy tym realizowane powszechnie i użyteczne dla ogółu, służąc zarazem osiągnięciu celów wskazanych w Konstytucji RP i ustawach.
 2. Użycie w zdaniu drugim art. 149 § 1 p.p.s.a. wyrazu „jednocześnie” nie oznacza, że ta część przepisu ma zastosowanie tylko wówczas, gdy sąd zobowiązuje organ do wydania aktu w określonym terminie. Z analizy tego przepisu, w kontekście przepisu art. 417[1]§ 3 k.c., wynika, że uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania administracyjnego może polegać na stwierdzeniu, że bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa albo że naruszenie prawa nie było rażące, mimo że są podstawy do umorzenia postępowania sądowego w zakresie dotyczącym zobowiązania organu do wydania aktu, z uwagi na to, że akt taki został wydany przez organ po wniesieniu skargi do sądu. Udostępnienie informacji publicznej przez podmiot do tego zobowiązany po wniesieniu do sądu skargi na bezczynność, nie powoduje, stosownie do art. 149 § 1 p.p.s.a., że w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o tym, czy bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa, postępowanie sądowe stało się bezprzedmiotowe i podlega umorzeniu na podstawie art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a.
 3. **2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684**
 1. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.
 2. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
 3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, jako centralny organ administracji rządowej - art.

18 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji, mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.

4. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych.
5. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.
4. **2012.12.06, postanow. NSA W-wa, I OSK 2843/12, LEX nr 1239450**

Katalog podmiotów zobowiązanych do udzielenia informacji publicznej został zawarty w art. 4 u.d.i.p. i jest on katalogiem otwartym. Przykładowe wyliczenie podmiotów zobowiązanych w art. 4 ust. 1 pkt 1-5 ustawy poprzedzone jest ogólnym określeniem, że są to „władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne”, do których poseł na Sejm RP jako indywidualna osoba się nie zalicza.

5. **2012.11.22, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 122/12, LEX nr 1229952**
1. Badanie przez sąd administracyjny bezczynności organów na gruncie u.d.i.p. poprzedzone być musi oceną, czy żądanie domagającego się udzielenia informacji podmiotu mieści się w jej obszarze. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, a więc że skarga jest dopuszczalna, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu kontroli - to jest do rozstrzygnięcia czy w sprawie występuje bezczynność. W tym zakresie sąd administracyjny ocenia czy organ podjął jakiegokolwiek działanie, czy dokonał tego w prawem wymaganej formie, a jeśli udzielił żądanej informacji, czy została ona udzielona w pełni, a więc, czy wykonany został obowiązek działań wymaganych w u.d.i.p.
2. Jednoosobowa spółka Skarbu Państwa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego na podstawie przepisów ustawy z 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji jest państwową osobą prawną. Po myśli art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p., jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej uwzględnieniem zapisów tej ustawy.
3. Zapytanie, na jakich zasadach zatrudniani są w autobusach komunikacji wykonywanej przez państwową osobę prawną kontrolerzy biletów, jaka jest nazwa i adres dokonującej tego firmy zewnętrznej, do kiedy obowiązuje umowa z tą firmą i jakie są kwoty i zasady wynagradzania za usługi kontroli biletów oraz jaka obecnie ilość osób kontroluje bilety w komunikacji zbiorowej obejmuje zagadnienia z zakresu organizacji podmiotu i wydatkowania przez niego majątku. Jeśli jest to podmiot dysponujący majątkiem państwowym, jest on zobowiązany do przekazania takich informacji.
4. Informację publiczną może stanowić także treść umów cywilnoprawnych dotyczących wykonywania władztwa nad majątkiem państwowej osoby prawnej.
5. Informacją publiczną jest informacja o faktach, których dotyczy złożony po myśli art. 10 ust. 1 in

fine u.d.i.p. wniosek. Adresat tego wniosku nie jest uprawniony do dowolnego doboru informacji przekazywanych wnioskodawcy lecz zobligowany jest do ustosunkowania się do konkretnych żądań wnioskodawcy. Skoro sprawa w tym zakresie nie zostanie załatwiona, zachodzi beczynność po stronie adresata wniosku.

6. 2012.10.16, postanow. NSA W-wa, I OZ 309/12, LEX nr 1265006

W przypadku ustalenia, że wskazany przez stronę skarżącą podmiot nie mieści się w kręgu zobowiązanych do udzielenia informacji publicznej, uznać należy, iż nie jest on organem o którym mowa w art. 54 § 2 p.p.s.a. zobowiązanym do przekazania sądowi skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę, w terminie o którym mowa w art. 21 pkt 1 u.d.i.p. i nie może być w stosunku do niego kierowany wniosek o ukaranie grzywną za niewykonanie wyżej wymienionych obowiązków (art. 55 § 1 p.p.s.a.). Jako niedopuszczalny podlega on odrzuceniu.

7. 2012.10.09, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 77/12, LEX nr 1229772

1. W sytuacji gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, lub takich informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ zawiadamia jedynie, iż żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym u.d.i.p., nie ma natomiast obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji.
2. Rektor kierujący uczelnią publiczną oraz wydający decyzje administracyjne i dysponujący majątkiem publicznym jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w myśl art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.
3. Żądanie udostępnienia wniosku dyscyplinarnego dotyczącego ukarania i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest żądaniem udostępnienia informacji publicznej w zakresie wykonywania zadań publicznych przez Rektora Uniwersytetu.
4. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez osoby prowadzące postępowanie dyscyplinarne toczące się w stosunku do nauczyciela akademickiego, jak wniosek dyscyplinarny i orzeczenie dyscyplinarne, ale także opinia biegłej i odwołanie, które organ wykorzystał do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.

8. 2012.09.26, postanow. SN, II CSK 722/11, LEX nr 1224687

Okoliczność, że w przepisach art. 4 i 22 u.d.i.p. określony został podmiot uprawniony do wytoczenia powództwa oraz podmioty obowiązane do udostępnienia informacji publicznej nie przesądza, że dziekan wydziału szkoły wyższej - podobnie jak rektor wyższej uczelni publicznej - który odmówił, na podstawie decyzji administracyjnej, udostępnienia określonej informacji publicznej, ma w postępowaniu przed sądem powszechnym, wywołanym powództwem przewidzianym w art. 22 u.d.i.p., zdolność sądową.

9. 2012.09.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 1274/12, LEX nr 1260075

1. Organ zobowiązany jest udostępnić informację publiczną będącą w jego posiadaniu, o czym stanowi art. 4 ust. 3 u.d.i.p.
2. Organ nie dysponując daną informacją publiczną nie może jej udostępnić, a więc nie jest beczynny w tej kwestii.

10. 2012.08.08, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 26/12, LEX nr 1224067

Okręgowa Izba Lekarska wykonuje zadania publiczne a więc jest podmiotem zobowiązanym do rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej dotyczącej jej działalności (art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. d i e u.d.i.p.), w tym w zakresie udostępnienia protokołu z jej obrad - co wynika z art. 19 w zw. z art. 18 ust. 2 u.d.i.p.

11. 2012.08.01, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 42/12, LEX nr 1224064

Wykorzystywanie przez uczelnię środków finansowych pochodzących z dotacji z budżetu państwa, jako majątku publicznego, powoduje, iż w tym zakresie uczelnia ta mieści się w katalogu podmiotów wykonujących zadania publiczne i dysponujących majątkiem publicznym, zaś dane pozostające w tym zakresie w jej dyspozycji stanowią informację publiczną, do której udostępnienia uczelnia jest zobowiązana na każdorazowy wniosek obywatela.

12. 2012.07.23, wyrok NSA W-wa, I OSK 896/12, LEX nr 1222996

Nie znajduje uzasadnienia stanowisko, że Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa nie jest podmiotem zobowiązanym do udzielania informacji publicznej, ponieważ pełni wyłącznie rolę pełnomocnika procesowego Skarbu Państwa. Ze względu jednak na szczególny cel, jaki stanowi działalność Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, a polegający na wykonywaniu zadań pełnomocnika procesowego Skarbu Państwa w sprawach, w których Skarb Państwa jest lub powinien być stroną powodową lub pozwaną albo też uczestnikiem postępowania przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym należy stwierdzić, że żądanie udostępnienia od tego podmiotu pism procesowych, wystosowanych w konkretnych sprawach, nie znajduje oparcia w przepisach u.d.i.p.

13. 2012.06.13, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 51/12, LEX nr 1212292

1. Szpital jako Publiczny Samodzielny Zakład Opieki Zdrowotnej w zakresie, w jakim korzysta ze środków publicznych, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji stanowiących informację publiczną.
2. Strona ma prawo kwestionowania bezczynności organu w przypadku, gdy uznaje, iż żądane informacje są informacjami publicznymi i powinny być udzielone w trybie wnioskowym na podstawie u.d.i.p.

14. 2012.05.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 356/12, LEX nr 1264781

Nie można przyjąć, że informacja dotycząca obrad Krajowego Zjazdu Rzeczników Patentowych powinna być udostępniona na nośniku z uwagi na fakt, że odnosi się ona do działania organu samorządu zawodowego, a więc podmiotu zobligowanego do udostępniania informacji publicznej. Podmiot ten nie został bowiem zobowiązany do udostępnienia materiałów audiowizualnych i teleinformatycznych na gruncie u.d.i.p.

15. 2012.05.09, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 36/12, LEX nr 1166256

Podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej który jest kompetentny do posiadania takiej informacji z tego tytułu, że bądź ją wytworzył, bądź obowiązany jest ją posiadać lub przechowywać, nie może odmawiać udzielenia tej informacji, zaslaniając się faktem chwilowego jej nieposiadania. Jeżeli jest bowiem rzeczowo właściwy, by daną informację posiadać, osoba żądająca udostępnienia tej informacji właśnie do tego podmiotu powinna skierować stosowne zapytanie, a nie poszukiwać podmiotu, który aktualnie czy chwilowo jest w posiadaniu tej informacji.

16. 2012.05.08, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 3/12, LEX nr 1166258

1. W przypadku udzielenia informacji publicznej przewlekłość postępowania może wystąpić jedynie wówczas, gdy informacja wskazana we wniosku o jej udostępnienie jest informacją publiczną i jednocześnie żądanie jej udzielenia skierowane jest do podmiotu zobowiązanego do jej udostępnienia. Zarówno zakres podmiotowy jak i przedmiotowy, a także procedurę oraz tryb udostępniania informacji publicznej, reguluje u.d.i.p. Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy powiatowy inspektor sanitarny, jako organ administracji publicznej jest objęty ustawą, a więc zobowiązany do podejmowania na jej podstawie działań w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.
2. O przewlekłości postępowania w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej można mówić w sytuacji, gdy zobowiązany do udzielenia tej informacji podmiot, w przypadku braku jakichkolwiek niezależnych od niego przeszkód, nie podejmuje w terminie - wskazanym w art. 13 u.d.i.p. - odpowiednich czynności. Obowiązek udzielenia informacji, bądź wydania decyzji odmownej, będzie istniał jedynie w stosunku do informacji podlegających udostępnieniu w trybie ustawy, a więc informacji mających charakter publiczny.

17. 2012.04.25, wyrok NSA W-wa, I OSK 248/12, LEX nr 1264738

Dyrektor szkoły publicznej jest organem władzy publicznej, bowiem realizuje zadania publiczne związane z realizacją prawa każdego obywatela do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju, a nadto uprawniony jest do działania w formie władczej w stosunku do uczniów np. poprzez wydawanie decyzji administracyjnych w przedmiocie skreślenia ucznia z listy uczniów. Stąd nie znajduje zastosowania wobec tego organu art. 17 ust. 2 u.d.i.p.

18. 2012.04.18, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 22/12, LEX nr 1220590

1. Informacją publiczną w rozumieniu u.d.i.p. jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Ponadto informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej, związanych z nimi bądź w jakikolwiek sposób dotyczących ich, i są nimi zarówno treść dokumentów bezpośrednio przez nie wytworzonych, jak i te, których używają przy realizacji przewidzianych prawem zadań, nawet jeżeli nie pochodzą wprost od nich. Niezależnie od powyższego, aby konkretna informacja posiadała walor informacji publicznej, to musi się odnosić do sfery faktów.
2. Jeśli podmiot realizuje zadania publiczne, to bez względu na zakres tych zadań w stosunku do poszczególnych osób i ewentualnych ograniczeń kompetencyjnych poszczególnych pracowników w tym zakresie, podmiot jest zobowiązany do udzielenia informacji publicznej.
3. Informacja o numerach telefonów służbowych oraz adresach poczty elektronicznej wraz z przy-

pisaniem ich do poszczególnych komórek organizacyjnych oraz do stanowisk stanowi informację publiczną.

19. 2012.03.28, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 493/11, LEX nr 1139145

Generalnie Krajowa Rada Biegłych Rewidentów, jako organ samorządu biegłych rewidentów – Izba Biegłych Rewidentów (art. 13 ust. 1 ustawy z 2009 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym) może być podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej, ale dotyczy to takich aspektów jej działalności jak podejmowanie w drodze statutowych uchwał wszelkiego rodzaju apeli, czy zapytań, albo wyjaśnień skierowanych do organów władzy państwowej, a zatem szeroko pojmowanych działań zakreślonych w art. 6 u.d.i.p. W żaden sposób w zakresie przedmiotowy tego przepisu nie mogą wchodzić zagadnienia dotyczące obowiązku opracowywania materiałów szkoleniowych i prowadzenia działalności wydawniczej, wymienionych w art. 16 pkt 5 i w art. 16 pkt 6 cytowanej ustawy.

20. 2012.03.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 32/12, LEX nr 1133382

Organ nie pozostaje w bezczynności w sytuacji, gdy poinformuje wnioskodawcę, iż nie dysponuje żądaną informacją publiczną.

21. 2012.03.21, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 10/12, LEX nr 1139129

1. Udzielenie informacji to nie tylko dostarczenie informacji, lecz umożliwienie dostępu do informacji będących w posiadaniu danego podmiotu. Oznacza to, że organ może być zobowiązany nie tylko do poinformowania o swojej działalności, ale także do udostępnienia źródeł tej informacji. Zatem informacją może być również udostępnienie dokumentu, aktu i materiałów, które świadczą lub mogą świadczyć o działalności organu władzy publicznej i innych podmiotów zobowiązanych na gruncie u.d.i.p. Tym samym przedmiotowy walor mają dokumenty, akta i inne materiały, wytworzone przez wskazane organy i podmioty, jak też inne dokumenty, akta i materiały, które wprowadzić nie zostały przez nie wytworzone, ale są w ich posiadaniu, gdyż związane są z realizacją przez nie prawem przewidzianych zadań. Stąd również dokumenty wewnętrzne, wytworzone w zakresie działania danego podmiotu i wyrażające opinię w sprawach szczegółowych, poglądy przedstawione w toku narad albo dyskusji, a także porady udzielone w ramach konsultacji podlegają udostępnieniu w trybie u.d.i.p.
2. Przepis art. 4 ust. 1 u.d.i.p. stanowi, że obowiązane do udostępniania informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności organy władzy publicznej. Obowiązek informacyjny nie musi być przy tym adekwatny do ustalonego zakresu działania danego podmiotu. Obowiązuje tutaj ogólna zasada wynikająca z art. 4 ust. 3 u.d.i.p., iż do udzielenia informacji zobowiązane są podmioty będące w posiadaniu takiej informacji. Obowiązek udzielenia informacji publicznej jest zatem tylko i wyłącznie konsekwencją faktu dysponowania przez określony podmiot informacją o takim charakterze.

22. 2012.03.05, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 185/11, LEX nr 1139108

Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Wniosek zainteresowanego rodzi po stronie dysponenta

informacji obowiązek jej udostępnienia w sytuacji, gdy owa informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu. W sytuacji, gdy organ nie posiada żądanej informacji, nie można zobowiązać go do jej udzielenia.

23. 2012.03.01, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 9/12, LEX nr 1121633

1. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne, w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej.
2. Wykonywanie zadań publicznych, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p. dotyczy także zadań o charakterze niewładczym i nie łączy się z koniecznością dysponowania majątkiem publicznym.

24. 2012.02.22, wyrok NSA W-wa, I OSK 2291/11, LEX nr 1122884

Szkołę publiczną należy zaliczyć do podmiotów, które obowiązane są do udostępnienia informacji publicznej.

25. 2012.02.21, wyrok wsa w Gliwicach, IV SAB/Gl 72/11, LEX nr 1139702

1. Udostępnienie informacji publicznej w BIP ma charakter generalny i nie wymaga wniosku żadnego podmiotu. Następuje ono ex lege, w wyniku realizacji obowiązku określonego w art. 8 ust. 3 u.d.i.p. i obejmuje całodobowy i nieprzerwany dostęp do informacji publicznych, spełniających warunki określone w art. 8 ustawy oraz do dodatkowych informacji odpowiadających wymogom sformułowanym w art. 8 ust. 6 u.d.i.p.
2. Udostępnienie informacji na wniosek każdego zainteresowanego podmiotu jest sposobem uzupełniającym, ale nie fakultatywnym w stosunku do sposobu określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Bez znaczenia bowiem jest, czy informacja udostępniona za pomocą Biuletynu należy do kategorii obowiązkowo udostępnianych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, czy też została tak udostępniona z woli podmiotu zobowiązanego.
3. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie jako organ władzy publicznej wykonujący zadania określone w ustawie z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest zobowiązany do udostępniania posiadanych informacji, mających charakter informacji publicznych.

26. 2012.02.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 399/11, LEX nr 1139139

Podmioty, o których mowa w art. 4 u.d.i.p., to władze publiczne, podmioty wykonujące zadania publiczne, organizacje związkowe i pracodawców oraz partie polityczne. W przypadku osób prawnych niereprezentujących Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego, państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych lub innych jednostek organizacyjnych wykonujących zadania publiczne, ustawa ograniczyła obowiązek udostępnienia informacji do tych, w których Skarb Państwa posiada pozycję dominującą. Przepis ten nie podlega wykładni rozszerzającej.

27. 2012.02.08, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 387/11, LEX nr 1121638

Krajowa Rada Biegłych Rewidentów, jako organ samorządu zawodowego, jest podmiotem zobowiązanym na gruncie u.d.i.p. do udzielenia informacji, mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.

28. 2012.02.01, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 58/11, LEX nr 1110830

Sposób załatwienia sprawy o udzielenie dostępu do informacji publicznej polegający na poinformowaniu zainte-

resowanego przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, że akta sprawy administracyjnej nie stanowią informacji publicznej i nie znajdują zastosowania przepisy u.d.i.p. narusza art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5, art. 14 i art. 16 u.d.i.p. Akta administracyjne, mogą zawierać informacje publiczne, a tym samym brak dostępu do nich lub brak decyzji odmawiającej dostępu, stanowi o bezczynności organu.

29. 2012.01.12, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 316/11, LEX nr 1109071

Wojewódzki inspektor nadzoru budowlanego jest podmiotem zobowiązanym na gruncie u.d.i.p. do udostępnienia informacji, mających charakter informacji publicznej będącej w jego posiadaniu

30. 2012.01.03, wyrok NSA W-wa, I OSK 2157/11, LEX nr 1107474

Pojęcie informacji publicznej ma szeroki charakter i odnosi się do wszelkich spraw publicznych również wówczas, gdy wiadomość nie została wytworzona przez podmioty publiczne, a jedynie odnosi się do nich.

31. 2011.12.20, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 61/11, LEX nr 1153835

Komornik sądowy, jako funkcjonariusz publiczny jest podmiotem zobowiązanym na gruncie u.d.i.p. do udostępnienia informacji mających charakter informacji publicznej będącej w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 tej ustawy). Dotyczy to tylko wykazania spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Skoro treść umowy ubezpieczenia nie stanowi informacji publicznej, Komornik nie jest zobowiązany do jej udostępnienia w trybie u.d.i.p., zatem nie pozostaje w bezczynności.

32. 2011.12.20, wyrok NSA W-wa, I OSK 2026/11, LEX nr 1149289

Prezes Polskiej Izby Rzeczników Patentowych jest organem samorządu, zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej o działaniach tego samorządu.

33. 2011.12.14, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 141/11, LEX nr 1153843

1. Udzielanie informacji publicznej nie wymaga wydania decyzji, a jest czynnością materialno-techniczną.
2. Z faktu, że Komornik Sądowy działa przy Sądzie Rejonowym i spełnia w imieniu Państwa ważną funkcję jaką jest wykonywanie orzeczeń sądowych wynika z jednej strony szczególna ochrona komornika jako funkcjonariusza publicznego, a z drugiej strony jego usytuowanie w gronie podmiotów wykonujących zadania publiczne w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.d.i.p., co statuuje komornika sądowego w kręgu podmiotów zobowiązanych u.d.i.p.

34. 2011.12.01, wyrok NSA W-wa, I OSK 1630/11, LEX nr 1109517

1. Oświatę oraz kształcenie należy zaliczyć do zadań publicznych nawet wtedy, gdy są one wykonywane przez szkoły niepubliczne.
2. Podmioty reprezentujące szkoły niepubliczne o uprawnieniach szkoły publicznej są obowiązane do udostępniania informacji publicznych w zakresie dotyczącym wykonywania przez te szkoły zadań publicznych.

35. 2008.03.06, wyrok NSA, I OSK 1918/07

Ustawodawca w art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. expressis verbis nie wymienił żadnych organów władzy publicznej. Niewątpliwie w pkt 1 ustawodawca utożsamia z pojęciem organów władzy publicznej wszystkie organy administracyjne funkcjonujące w istniejącym aparacie władzy, a także te podmioty, których w sensie organizacyjnym

nie zalicza się do administracji, a które są powołane w drodze ustawy do organizacji i realizacji zadań publicznych..

36. 2009.06.19, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 30/09

Do udostępnienia informacji publicznej są zobowiązane podmioty, które są w faktycznym ich posiadaniu. Posiadanie należy bowiem identyfikować z istnieniem określonego stanu faktycznego, w którym w dyspozycji konkretnego podmiotu znajduje się informacja, o jaką występuje zainteresowany. Oznacza to, wbrew stanowisku organu, że zobowiązane do udostępniania informacji publicznych są nie tylko podmioty, które informacje te same wytworzyły ale również te podmioty, które informacje te uzyskały od innych podmiotów w związku z realizacją ich zadań przewidzianych prawem i są w ich faktycznym posiadaniu.

37. 2005.05.20, wyrok ZAUZP, UZP/ZO/0-1053/05, LEX nr 1099397

1. Wystawiony przez Federację Izb Handlowych dokument nie spełnia warunków § 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie rodzajów dokumentów potwierdzających spełnienie warunków udziału w postępowaniu (Dz. U. Nr 71, poz. 645), bowiem Federacja stanowi organizację o charakterze biznesowym koncentrującą się na nawiązywaniu kontaktów gospodarczych. Nie można uznać, iż posiada cechy organu, który urzędowo może stwierdzić okoliczności spełniania warunków udziału w postępowaniu.(...)
2. Pz.p. jest przepisem szczególnym względem u.d.i.p. i jako taka ma pierwszeństwo w stosowaniu, a wnioski przedsiębiorców o dopuszczenie ich do udziału w postępowaniu nie stanowią informacji publicznej.

38. 2004.08.19, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/18/04, OwSS 2005/1/3/3

Obowiązująca od dnia 1 stycznia 2002 r. u.d.i.p. nie ogranicza prawa do informacji wytworzonych po jej wejściu w życie. Prawo do informacji publicznej dotyczy wszystkich informacji publicznych znajdujących się w posiadaniu podmiotów wymienionych w art. 4 tej ustawy.

39. 2002.09.12, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/3/02, OwSS 2002/4/98/98

1. Niedopuszczalne jest nakazywanie organowi administracji, przez inny organ (w tym wyższego stopnia w postępowaniu administracyjnym), udzielenia informacji znajdującej się - zgodnie z prawem - w jego posiadaniu. Zobowiązanie podmiotów będących w posiadaniu informacji publicznej do jej udostępnienia wynika z art. 4 ust. 3 u.d.i.p.

Art. 5. 1. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych.

2. Prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu ze względu na prywatność osoby fizycznej lub tajemnicę przedsiębiorcy. Ograniczenie to nie dotyczy informacji o osobach pełniących funkcje publiczne, mających związek z pełnieniem tych funkcji, w tym o warunkach powierzenia i wykonywania funkcji, oraz przypadku, gdy osoba fizyczna lub przedsiębiorca rezygnują z przysługującego im prawa.

3. Nie można, z zastrzeżeniem ust. 1 i 2, ograniczać dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych w postępowaniu przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, karnym lub cywilnym, ze względu na ochronę interesu strony, jeżeli postępowanie dotyczy władz publicznych lub

innych podmiotów wykonujących zadania publiczne albo osób pełniących funkcje publiczne - w zakresie tych zadań lub funkcji.

4. Ograniczenia dostępu do informacji w sprawach, o których mowa w ust. 3, nie naruszają prawa do informacji o organizacji i pracy organów prowadzących postępowania, w szczególności o czasie, trybie i miejscu oraz kolejności rozpatrywania spraw.

1. 2013.07.10, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 620/13, Rzeczposp. PCD 2013/160/1

Zgodnie z art. 22 ust. 1 ustawy o RM jej posiedzenia są niejawne. Tajemnicą ustawowo chronioną są więc również protokoły z przebiegu obrad. Zgodnie z art. 5 ust. 1 u.d.i.p. prawo do takiej informacji podlega ograniczeniu na mocy przepisów o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Art. 6 o działalności lobbingsowej nie może być podstawą do udostępnienia materiałów niejawnych.

2. 2013.05.23, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 612/13, G. Prawna 2013/133/7

Tajemnice te to tajemnice zawarte w ustawach, które ze względu na wagę przedmiotu regulacji mają unormowania ograniczające dostęp do pewnych danych. Przykładowo można tu wymienić tajemnicę skarbową, bankową, telekomunikacyjną, lekarską. Takiego rodzaju unormowań nie zawiera ustawa o rachunkowości.

3. 2013.04.23, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 85/13, LEX nr 1313732

1. Skarga na bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej jest dopuszczalna bez wzywania do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 52 § 3 p.p.s.a.
2. Decyzje administracyjne, stanowiące podstawę do lokalizacji przez przedsiębiorstwo sieci energetycznej na nieruchomościach innych podmiotów ze swej istoty stanowią przedmiot informacji publicznej.
3. Jeżeli konkretny dokument ma charakter informacji publicznej, to nie może być on tej cechy pozbawiony wówczas, gdy jego udostępnienie mogłoby mieć negatywne konsekwencje dla tego podmiotu w ewentualnym przyszłym procesie cywilnym.
4. Dokonując wykładni zawartego w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. terminu „tajemnica przedsiębiorcy” należy posiłkowo odwołać się do rozumienia „tajemnicy przedsiębiorstwa” na gruncie u.z.n.k.
5. Dla uznania określonej informacji za tajemnicę przedsiębiorcy, o jakiej mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p., należy wykazać, że przedsiębiorca podjął niezbędne kroki mające na celu zachowanie jej w poufności.

4. 2013.03.07, wyrok WSA w Poznaniu, II SA/Po 47/13, LEX nr 1293515

1. W sytuacji gdy w treści informacji publicznej zawarte są dane osobowe, prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu. Ustawa z 1997 r. o ochronie danych osobowych stanowi *lex specialis* w stosunku do u.d.i.p., przesądzając, że imię i nazwisko osoby fizycznej (jako sfera prywatności człowieka) podlega ochronie danych osobowych. Tym samym organ nie może udostępnić danych, które umożliwiałyby zidentyfikowanie osoby fizycznej (art. 6 ust. 1 ustawy z 1997 r. o ochronie danych osobowych). Konieczność ochrony danych osobowych nie zwalnia organu z udostępniania informacji publicznej. Organ winien wyłącznie ograniczyć dostęp do informacji umożliwiających identyfikację osób fizycznych, co w praktyce oznacza udostępnienie dokumentów odpowiednio zano-

- nimizowanych (po zanonimizowaniu danych dotyczących i odnoszących się do osób prywatnych). Konieczność dokonania anonimizacji nie może być utożsamiana z odmową udzielenia informacji publicznej z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych.
2. Przewidziane w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. ograniczenie prawa do informacji publicznej nie oznacza bezwzględnego zakazu udostępnienia informacji zawierających tzw. dane wrażliwe. Nawet w sytuacji, gdy decyzje administracyjne zawierające takie właśnie dane mogą zostać udostępnione w kserokopii, z której usuwa się takie elementy. Wyłączenie pewnych danych ze względu na ochronę informacji niejawnych, ochronę innych tajemnic ustawowo chronionych, prywatność osoby fizycznej czy też tajemnic przedsiębiorcy z treści udostępnianej informacji publicznej nie powoduje przy tym nadania tej informacji charakteru informacji przetworzonej.
- 5. 2013.02.20, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 466/12, LEX nr 1292294**
1. Umowy podpisane z członkami zarządu, w tym również ich wynagrodzenie, obrazują zasady funkcjonowania Spółki, w szczególności tryb działania w zakresie wykonywanych zadań publicznych i działalności w ramach wydatkowania środków publicznych, który winien być transparentny i poddany kontroli społecznej. Nie można zgodzić się, że udostępnieniu w trybie u.d.i.p. podlegają tylko dokumenty urzędowe. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu tej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji. Informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów. Stąd też informacją publiczną będą nie tylko dokumenty zredagowane i wytworzone przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji, ale także te dokumenty, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.
 2. Punktem odniesienia oceny wyznaczającej granice dopuszczalnej ingerencji w sferę życia prywatnego (w świetle art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 Konstytucji) jest taka treść konstytucyjnego prawa do informacji, które zgodnie z przyjmowanymi standardami rozumiane jest szerzej - jako odnoszące się również do informacji ze sfery życia prywatnego osób pełniących funkcje publiczne, o ile mają one związek z działalnością publiczną.
- 6. 2013.01.17, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 48/12, LEX nr 1285163**
1. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do szeroko rozumianych władz publicznych oraz wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.
 2. Wydawane przez organ architektoniczno-budowlany decyzje o pozwoleniu na budowę stanowią informację publiczną. Informacja o rozstrzygniętych przez organy administracji publicznej sprawach administracyjnych jest informacją o działalności organów publicznych. Prawo dostępu do informacji o sprawach rozstrzygniętych przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, potwierdza przepis art. 5 ust. 3 u.d.i.p. Decyzje rozstrzygają sprawy administracyjne

i jako akty administracyjne indywidualne stanowią dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 6 pkt 4 lit. a u.d.i.p.

3. Projekt budowlany podlegający zatwierdzeniu w drodze decyzji organu budowlanego stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p.
4. Przymiot informacji publicznej posiadają także te dokumenty, których organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet gdy prawa autorskie do tych dokumentów należą do innego podmiotu.
7. **2013.01.09, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1929/12, LEX nr 1292141**
 1. Informacja w zakresie przekazania danych obejmujących imiona i nazwiska sędziów, których dotyczyło postępowanie przed sądem dyscyplinarnym powinna zostać udostępniona na wniosek, bez względu na treść wydanego orzeczenia. Udostępnione dane nie wykraczają poza wiadomości mające związek z pełnieniem przez sędziego funkcji publicznych. Nie można zgodzić się, że ujawnienie danych sędziego w sprawach, w których zarzuty nie znalazły potwierdzenia w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego, byłoby niezgodne z interesem publicznym i stanowiłoby dodatkową karę dla sędziego. Udostępnienie orzeczenia z danymi sędziego nie oznacza jego upublicznienia, prowadzącego do podania wyroku do publicznej wiadomości. Brak jest racjonalnego uzasadnienia dla odmowy udostępnienia orzeczeń, w których zarzuty nie potwierdziły się.
 2. Orzeczenie dyscyplinarne dotyczące sędziego w stanie spoczynku jest informacją o osobie publicznej w stanie spoczynku i nie podlega ograniczeniu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3 u.d.i.p.
8. **2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684**
 1. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.
 2. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
 3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, jako centralny organ administracji rządowej - art. 18 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji, mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.
 4. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych.

5. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.

9. 2012.12.05, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 79/12, LEX nr 1234516

1. Definicja prasy obejmuje poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską, jak i zespoły ludzi, które nie posiadają osobowości prawnej. Tak rozumianej prasie ustawodawca nadał istotne uprawnienia, stwierdzając w art. 1 ust. 1 ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe, że prasa korzysta z wolności wypowiedzi i urzeczywistnia prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej, odsyłając w art. 3a tej ustawy do u.d.i.p. w zakresie prawa do informacji publicznej. Prasa ma zdolność sądową przed sądem administracyjnym nawet wtedy, gdy w konkretnej sprawie jest to jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej.
2. Podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej może odmówić udzielenia tej informacji z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Jednakże, jeśli odmawia, to ma tego dokonać w procesowej formie decyzji administracyjnej.

10. 2012.11.14, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 545/12, LEX nr 1228223

1. Informacja dotycząca kosztów poniesionych przez gminę w związku z zatrudnieniem sekretarza gminy, a więc faktycznie informacja dotycząca władz publicznych i przez te władze wytworzona, stanowi informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 u.d.i.p.
2. Sekretarz gminy, będący de facto pracownikiem samorządowym, któremu wójt może powierzyć, zgodnie z art. 33 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym, prowadzenie spraw gminy, jest osobą pełniącą funkcje publiczne, a dostęp do informacji dotyczących jego zatrudnienia w urzędzie gminy, w tym o kosztach poniesionych przez gminę w związku z jego zatrudnieniem, a więc faktycznie dostęp do informacji o wysokości środków pieniężnych wypłacanych z zasobów publicznych na rzecz osoby pełniącej funkcję publiczną, nie może zostać ograniczony na podstawie art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

11. 2012.11.08, wyrok SN, I CSK 190/12, OSNC 2013/5/67

Ujawnienie przez jednostkę samorządu terytorialnego imienia i nazwiska osoby, która zawarła z nią umowę cywilnoprawną, nie narusza prawa do prywatności tej osoby, o którym mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

12. 2012.11.08, wyrok SN, I CSK 190/12, LEX nr 1286307

1. Do prywatnej sfery życia zalicza się przede wszystkim zdarzenia i okoliczności tworzące sferę życia osobistego i rodzinnego. Szczególny charakter tej dziedziny życia człowieka uzasadnia udzielenie jej silnej ochrony prawnej. Nie znaczy to, by każda informacja dotycząca określonej osoby była informacją z dziedziny jej życia osobistego. Reżim ochrony prawa do prywatności i reżim ochrony danych osobowych są wobec siebie niezależne. Dochodzi przy tym do wzajemnych relacji i oddziaływania tych reżimów, bowiem w określonych sytuacjach faktycznych przetworzenie danych osobowych może spowodować naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do prywatności, bądź ochro-

na prawa do prywatności będzie wymagała sprzeciwienia się wykorzystaniu danych osobowych.

2. Ujawnienie imion i nazwisk osób zawierających umowy cywilnoprawne z jednostką samorządu terytorialnego nie narusza prawa do prywatności tych osób, o którym mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

13. 2012.10.31, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1192/12, LEX nr 1234311

1. Informacja publiczna odnosi się do sfery faktów, które to pojęcie należy rozumieć szeroko. Analiza art. 6 u.d.i.p. wykazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte pytanie o określone fakty lub o stan określonych zjawisk. Faktem jest każdą czynność i każde zachowanie organu wykonującego zadania publiczne podjęte w zakresie wykonywania takiego zadania.
2. Przez udostępnienie informacji należy rozumieć prawną możliwość zapoznania się z taką informacją. Podobna w pewnym zakresie do powyższej sytuacja ma miejsce również wtedy, gdy wprowadzie informacja nie została podana do publicznej wiadomości ze względu na ograniczenia prawne, jednakże została wcześniej udostępniona konkretnemu wnioskodawcy jako uczestnikowi postępowania konkursowego. Ewentualna praktyka nie udostępniania takich informacji w toku jawnej części postępowania konkursowego nie znajduje oparcia w obowiązujących normach prawnych.

14. 2012.10.25, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 122/12, LEX nr 1234521

Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana jedynie dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 u.d.i.p.

15. 2012.10.11, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 28/12, LEX nr 1234520

Informacja o wysokości wydatków na wynagrodzenia osób pełniących funkcje publiczne stanowi informację o majątku publicznym, której udostępnienia można się domagać na zasadach określonych w u.d.i.p.

16. 2012.07.20, wyrok NSA W-wa, I OSK 676/12, LEX nr 1264902

Wyrok sądu w sprawie karnej, wyłożony w sekretariacie sądu na okres 7 dni zgodnie z art. 418a kpk, jest informacją publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p., a przepis art. 418a kpk nie określa, w rozumieniu art. 1 ust. 2 u.d.i.p., odmiennych zasad i trybu dostępu do informacji publicznej, jaką jest wyrok sądu w sprawie karnej. Adresat wniosku o udostępnienie wyroku sądu winien rozważyć indywidualnie w każdej sprawie, czy charakter przypisanego skazanemu czynu, okoliczności i czas jego popełnienia, nawet po usunięciu imienia i nazwiska osoby skazanej, nie pozwalają na identyfikację. Podmiot obowiązany winien wówczas w oparciu o art. 16 ust. 1 u.d.i.p., wydać decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej, powołując się na ograniczenie zawarte w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.

17. 2012.06.27, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 154/12, LEX nr 1265484

1. Każdy przypadek udostępniania danych zawartych we wszelkich dokumentach podatkowych jest ściśle unormowany, tak co do podmiotów, którym można udostępniać te dane, jak i zakresu, w jakim to może nastąpić. Regułą jest wykorzystywanie informacji znajdujących się w posiadaniu organu podatkowego tylko wewnątrz jego struktur organizacyjnych i wyłącznie dla potrzeb podatkowych, natomiast wszelkie wyjątki muszą być *expressis verbis* określone przepisami prawa.
2. Informacje dotyczące spółki - wpłaty podatku od nieruchomości oraz przedmiot wpłaty - stanowią

- tajemnicę skarbową w rozumieniu art. 293 o.p., a zatem odmowa ujawnienia tych danych znajduje oparcie w przepisach prawa.
3. W trybie przepisów u.d.i.p. mogą być ujawnione jedynie informacje zbiorcze o podatnikach, nie mogą być natomiast udzielane żadne informacje indywidualne. Dane zawarte w rozstrzygnięciu organu podatkowego w sprawie indywidualnego wymiaru podatku przez konkretnego podatnika stanowią tajemnicę skarbową.
 4. Jeżeli organ ma wątpliwości co do zakresu żądania wniosku lub formy udzielenia informacji powinien zwrócić się do wnioskodawcy o jego sprecyzowanie lub dookreślenie, albowiem właściwa realizacja wniosku o dostęp do informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji na temat zawartych w nim kwestii. Nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek informacji, ale o przedstawienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania. W przeciwnym wypadku doszłoby do zaprzeczenia idei dostępu do informacji publicznej, której założeniem jest jawność działań władzy publicznej. Natomiast przedstawienie informacji zupełnie innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, co narusza regulację zawartą w art. 13 ust. 1 u.d.i.p.
 5. Wnioskodawca nie musi wykazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To na podmiocie zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej ciąży obowiązek wykazania braku u wnioskodawcy przesłanki ustawowej koniecznej dla udzielania informacji przetworzonej.

18. 2012.06.06, wyrok KIO, LEX nr 1170726

Zestawienie szczegółowe do formularza ofertowego może potencjalnie być objęte tajemnicą przedsiębiorstwa. Mimo, iż zgodnie z art. 139 ust. 3 p.z.p. umowy są jawne, to jednak ich ujawnianie podlega ograniczeniu, zgodnie z art. 5 ust. 2 u.d.i.p., ze względu na tajemnicę przedsiębiorcy.

19. 2012.05.23, wyrok WSA w Warszawie, VIII SA/Wa 160/12, LEX nr 1276055

Orzeczenia dyscyplinarne dotyczące członków korpusu służby cywilnej dotyczące przewinień związanych z wykonywaniem ich funkcji są informacjami publicznymi nie podlegającymi ograniczeniu co do dostępu.

20. 2012.05.17, wyrok WSA w Gliwicach, II SAB/GI 46/12, Wspólnota 2012/25-26/47

Wniosek o udostępnienie informacji o wysokości średnich zarobków urzędników nie dotyczy danych osobistych pracownika, lecz jest pytaniem o dysponowanie publicznymi środkami, a to podlega udostępnieniu zgodnie z zasadą jawności finansów sektora publicznego.

21. 2012.05.15, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 103/12, LEX nr 1213331

Decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja ta co prawda istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej określonych w art. 5 u.d.i.p. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie, wskazując - jeśli posiada taką wiedzę - gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać.

Również w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz jedynie zawiadamia wnoszącego, że żądane dane podlegają udostępnieniu w odrębnym trybie.

22. 2012.04.30, wyrok WSA w Olsztynie, II SA/OI 194/12, LEX nr 1285164

1. Listy obecności mieszkańców wsi na zebraniach wiejskich dotyczących funduszu sołeckiego, kwestie związane ze zwołaniem i przebiegiem zebrań wiejskich stanowią informację publiczną.
2. U.d.i.p. nie może naruszać przepisów innych ustaw odrębnie regulujących zasady ich udostępniania. Taką szczególną regulacją jest ustawa z 1997 r. o ochronie danych osobowych, która jako *lex specialis*, winna znaleźć pierwszeństwo w zastosowaniu.
3. Udostępnienie danych w postaci imienia i nazwiska w zestawieniu z nazwą sołectwa, stanowią dane, o jakich mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z 1997 r. o ochronie danych osobowych i umożliwiają identyfikację osób, biorących udział w zebraniach wiejskich. Kontrola ważności podejmowanych uchwał przez zebranie wiejskie, czy też prawidłowość zwołania takiego zebrania, może się odbyć bez posiadania danych osobowych uczestników zebrania. Dla ważności zebrania istotną jest informacja o ogólnej liczbie osób biorących udział w zebraniu, a nie ich liczba z imiennym wyszczególnieniem.

23. 2012.03.07, wyrok WSA w Poznaniu, II SA/Po 1230/11, LEX nr 1271526

1. Tryb dostępu do informacji publicznej nie jest trybem służącym udzielaniu informacji przez organ innemu organowi.
2. Prawo dostępu do informacji publicznej, zgodnie z art. 6 u.d.i.p., obejmuje prawo do zaznajomienia się ze wszystkimi informacjami mającymi charakter publiczny. Treść powołanego przepisu wskazuje, że wyliczenie informacji publicznych podlegających udostępnieniu ma jedynie charakter przykładowy, na co wskazuje zwrot „w szczególności”. Pozwala jedynie zorientować się, do jakiego typu stanów faktycznych odnosi się dane pojęcie.
3. Przy ustaleniu czy żądana informacja mieści się w przedmiocie uregulowanym u.d.i.p. należy, respektując zasadę powszechnego dostępu, interpretować przepisy na korzyść wykonującego prawo do takiej informacji.
4. W trybie u.d.i.p. mogą być udzielane jedynie informacje zbiorcze o podatkach, nie mogą być natomiast udzielane żadne informacje indywidualne.

24. 2012.02.29, wyrok NSA W-wa, I OSK 2215/11, LEX nr 1122883

1. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu u.d.i.p. decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji. Informacja publiczna obejmuje bowiem swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów.
2. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez organy administracji publicznej, ale także te dokumenty, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.
3. Pojęcie dokumentu urzędowego różni się od dokumentu zawierającego informację publiczną. Istot-

ne znaczenie ma zatem nie to, czy dokument został sporządzony przez funkcjonariusza publicznego w znaczeniu przepisów k.k., lecz przede wszystkim to, czy zawiera on informację publiczną.

4. Do spraw wszczętych w trybie u.d.i.p. podmiot zobowiązany do jej udzielenia stosuje przepisy tej ustawy przy uwzględnieniu szczególnych unormowań p.z.p. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest zatem dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.

25. 2012.02.01, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 58/11, LEX nr 1110830

Sposób załatwienia sprawy o udzielenie dostępu do informacji publicznej polegający na poinformowaniu zainteresowanego przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, że akta sprawy administracyjnej nie stanowią informacji publicznej i nie znajdują zastosowania przepisy u.d.i.p. narusza art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5, art. 14 i art. 16 u.d.i.p. Akta administracyjne, mogą zawierać informacje publiczne, a tym samym brak dostępu do nich lub brak decyzji odmawiającej dostępu, stanowi o bezczynności organu.

26. 2012.01.24, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 67/11, LEX nr 1107954

Akta sprawy administracyjnej jako odnoszące się do działania organów administracji publicznej, stanowią również informację publiczną i zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p. podlegają udostępnieniu. Kwestia ich udostępnienia czy zakazu udostępnienia będzie uzależniona od faktu, czy ich udostępnienie podlega wyłączeniom wynikającym z ochrony prywatności, tajemnicy przedsiębiorcy, tajemnic ustawowo chronionych i tym podobnych. Nie jest jednakże dopuszczalna sytuacja uznania akt w całości za nie podlegające udostępnieniu bez żadnych ustaleń, to znaczy bez nadania im charakteru tajemnicy służbowej i nie opatrzeniu, zgodnie z ustawą z 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, klauzulą poufną, bądź też wykazania, że dotyczą one prawnie chronionej tajemnicy, prawa prywatności itp.

27. 2012.01.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 353/11, LEX nr 1114128

1. Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie wskazując, jeśli posiada taką wiedzę, gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać. Organ nie ma obowiązku wydawania w takiej sytuacji decyzji administracyjnej. Również w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz jedynie zawiadomienia wnoszącego, że żądane dane podlegają udostępnieniu w odrębnym trybie.
2. Zagadnienia dotyczące udostępniania informacji zawartych w operacie ewidencyjnym zostały w sposób kompleksowy unormowane w p.g.k. Wniosek o udostępnienie informacji zawartych w zasobie geodezyjno-kartograficznym winien być przez organy rozpatrywany w trybie p.g.k.

28. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, VIII SA/Wa 1072/11, LEX nr 1107765

1. Takie czynności organu, jak selekcja dokumentów i protokołów, ich analiza pod względem treści są zwykłymi czynnościami, które nie mają wpływu i nie dają podstaw do zakwalifikowania żądanych dokumentów, jako informacji przetworzonej. W wyniku stosowania takich czynności organu nie powstaje bowiem żadna nowa informacja. O przetworzeniu informacji nie stanowi też sięganie do materiałów archiwalnych czy też źródłowych. Także czasochłonność oraz trudności organizacyjno-techniczne jakie wiążą się z przygotowaniem informacji publicznej, nie mogą zwalniać zobowiązanego podmiotu z tego obowiązku, a tym samym kwestie te nie mogą ograniczać prawa do uzyskania informacji publicznej przewidzianego w art. 3 u.d.i.p., przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 5 tej ustawy.
 2. Nie istnieje żaden związek pomiędzy art. 3 ust. 1 pkt 1 a art. 14 ust. 2 u.d.i.p. Dysponent informacji publicznej przetworzonej nie może wykorzystywać unormowania z art. 14 ust. 2 powyższej ustawy do powiadomienia pisemnie wnioskodawcy o braku możliwości udostępnienia żądanej informacji z tego powodu, że ma ona charakter informacji publicznej przetworzonej, i wskazywania, że jej udostępnienie może nastąpić niezwłocznie po wykazaniu powodów, dla których spełnienie żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. Art. 14 ust. 2 u.d.i.p., na podstawie którego organ wskaże za pomocą pisma informacyjnego inny niż opisany we wniosku sposób lub formę udostępnienia może być interpretowany jako podstawa do udostępnienia informacji wyłącznie z przyczyn technicznych, a nie prawnych.
- 29. 2012.01.10, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 69/11, LEX nr 1101381**
1. Sądy i trybunały podlegają regułom i procedurom u.d.i.p., o ile inne ustawy (a nie aktów podstawowych) zawierające przepisy proceduralne nie będą przewidywały procedur szczególnych. Regulacja zasad i trybu udostępniania akt zamieszczona w rozporządzeniu z dnia 23 lutego 2007r. - Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249) nie zawiera i nie może zawierać jako akt podstawowy „przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi”, o których mowa w art. 1 ust. 2 u.d.i.p.
 2. W przypadku, gdy informacja publiczna zawiera dane, o których mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. zd. pierwsze i nie zachodzą przesłanki wymienione w jego zdaniu drugim, pierwszeństwo w ochronie mają dane osobowe, czyli dane o przedsiębiorcy objęte tajemnicą, a tym samym wykonanie obowiązku informacyjnego nie stanowi przesłanki legalizującej ich udostępnienie.
- 30. 2011.11.24, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1828/11, LEX nr 1153548**
1. Ujawnienie danych personalnych osoby, która złożyła skargę na działalność wójta i zainicjowała tym samym wydanie uchwały przez radę gminy, nie jest niezbędne dla zapewnienia zrozumiałości i czytelności danej uchwały.
 2. Udostępnienie przez wójta na stronie internetowej BIP urzędu gminy imienia i nazwiska osoby, która wywołała postępowanie zakończone wydaniem uchwały przez radę gminy, stanowi przetwarzanie danych osobowych.
- 31. 2011.11.09, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 227/11, LEX nr 1153856**

Jawność umów i protokołów w sprawach zamówień publicznych wyłącza na gruncie u.d.i.p. możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na jakąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Innymi słowy, w trybie u.d.i.p. nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów i protokołów w sprawach zamówień publicznych, gdyż te są jawne. Nie oznacza to jednak, że p.z.p. przez tego rodzaju zawarte w niej regulacje, odbiera przymiot informacji publicznej innym niż umowy dokumentom posiadającym taki walor, a dotyczącym postępowań przetargowych i szeroko pojętej realizacji zamówień. P.z.p. zawiera uregulowania szczególne, które należy uwzględniać przy stosowaniu trybu dostępu do informacji publicznej.

32. 2011.10.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 1510/11, LEX nr 964681

Jeżeli żądane przez skarżącego informacje zawierałyby dane osobowe podlegające szczególnej ochronie na podstawie art. 5 ust. 2 u.d.i.p., to prawo skarżącego do informacji publicznej podlega ograniczeniu, zaś organ zobowiązany jest w takiej sytuacji do wydania decyzji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. Wydanie przez sąd rozpoznający skargę na bezczynność organu nakazu udostępnienia żądanych we wniosku informacji w trybie przepisów u.d.i.p. jest więc działaniem sprzecznym z przepisami wyżej wymienionej ustawy, a zwłaszcza art. 5 w zw. z art. 22.

33. 2011.09.15, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 660/11, LEX nr 966656

Wszelkie wyłączenia umożliwiające zachowanie informacji publicznych w tajemnicy potraktowane zostały przez ustawodawcę jako wyjątek od ogólnej reguły, jaką jest jawność życia publicznego.

34. 2011.09.14, wyrok WSA w Warszawie, VIII SAB/Wa 30/11, LEX nr 965825

Będące w posiadaniu organu protokoły z posiedzeń rad pedagogicznych oraz dokumenty z przeprowadzonych postępowań i czynności kontrolnych i nadzorczych wobec szkoły publicznej, niewątpliwie są danymi publicznymi, które podlegają udostępnieniu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. Jako takie winny zostać udostępnione na żądanie, chyba że zachodzą podstawy z art. 5 ww. ustawy.

35. 2011.07.26, wyrok WSA w Warszawie, VIII SAB/Wa 22/11, LEX nr 1088977

Protokoły z rad pedagogicznych są danymi publicznymi stanowiącymi informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. Jako takie winny więc zostać udostępnione na żądanie, chyba że zachodzą podstawy z art. 5 u.d.i.p., a stanowisko organu powinno przybrać postać decyzji odmawiającej dostępu do informacji publicznej.

36. 2011.02.03, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/2/11, OwSS 2011/2/36/36-40

Ujawnienie wysokości przyznanego dodatku motywacyjnego będącego składnikiem wynagrodzenia dyrektora szkoły nie podlega ochronie ze względu na prywatność, o której mowa w art. 5 ust. 2 u.d.i.p.

37. 2010.10.14, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/10/10, OwSS 2011/1/26/26-30

Aby uznać daną informację za tajemnicę przedsiębiorcy (art. 5 ust. 2 u.d.i.p.), należy wykazać, że przedsiębiorca podjął kroki mające na celu zachowanie jej w poufności.

38. 2003.10.30, wyrok NSA, II SA 1956/02

Jeżeli dane objęte tajemnicą prawnie chronioną znajdują się w aktach postępowania, można je „zabialkować”, co uniemożliwi ich poznanie przez osoby nieupoważnione, jednocześnie nie utajni całości akt, które są informacjami publicznymi.

39. 2003.03.07, wyrok NSA, II SA 3572/02

Nie jest dopuszczalna odmowa udostępnienia informacji, z powołaniem się na fakt, iż wnioskodawca żądał dostępu do całości akt, a jakiś jej fragment jest z udostępnienia wyłączony.

Rozdział 2

Dostęp do informacji publicznej

Art. 6. 1. Udostępnieniu podlega informacja publiczna, w szczególności o:

- 1) polityce wewnętrznej i zagranicznej, w tym o:
 - a) zamierzeniach działań władzy ustawodawczej oraz wykonawczej,
 - b) projektowaniu aktów normatywnych,
 - c) programach w zakresie realizacji zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań,
- 2) podmiotach, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o:
 - a) statusie prawnym lub formie prawnej,
 - b) organizacji,
 - c) przedmiocie działalności i kompetencjach,
 - d) organach i osobach sprawujących w nich funkcje i ich kompetencjach,
 - e) strukturze własnościowej podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3-5,
 - f) majątku, którym dysponują,
- 3) zasadach funkcjonowania podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1, w tym o:
 - a) trybie działania władz publicznych i ich jednostek organizacyjnych,
 - b) trybie działania państwowych osób prawnych i osób prawnych samorządu terytorialnego w zakresie wykonywania zadań publicznych i ich działalności w ramach gospodarki budżetowej i pozabudżetowej,
 - c) sposobach stanowienia aktów publicznoprawnych,
 - d) sposobach przyjmowania i załatwiania spraw,
 - e) stanie przyjmowanych spraw, kolejności ich załatwiania lub rozstrzygania,
 - f) prowadzonych rejestrach, ewidencjach i archiwach oraz o sposobach i zasadach udostępniania danych w nich zawartych,
 - g) naborze kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,
 - h) konkursie na wyższe stanowisko w służbie cywilnej, w zakresie określonym w przepisach odrębnych,
- 4) danych publicznych, w tym:
 - a) treść i postać dokumentów urzędowych, w szczególności:
 - treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć,
 - dokumentacja przebiegu i efektów kontroli oraz wystąpienia, stanowiska, wnioski i opinie podmiotów ją przeprowadzających,

- b) stanowiska w sprawach publicznych zajęte przez organy władzy publicznej i przez funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego,
 - c) treść innych wystąpień i ocen dokonywanych przez organy władzy publicznej,
 - d) informacja o stanie państwa, samorządów i ich jednostek organizacyjnych,
- 5) majątku publicznym, w tym o:
- a) majątku Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych,
 - b) innych prawach majątkowych przysługujących państwu i jego długach,
 - c) majątku jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządów zawodowych i gospodarczych oraz majątku osób prawnych samorządu terytorialnego, a także kas chorych,
 - d) majątku podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 5, pochodzącym z zadysponowania majątkiem, o którym mowa w lit. a)-c), oraz pożytkach z tego majątku i jego obciążeniach,
 - e) dochodach i stratach spółek handlowych, w których podmioty, o których mowa w lit. a)-c), mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów Kodeksu spółek handlowych, oraz dysponowaniu tymi dochodami i sposobie pokrywania strat,
 - f) długu publicznym,
 - g) pomocy publicznej,
 - h) ciężarach publicznych.

2. Dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy.

1. 2013.06.05, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 185/13, LEX nr 1330731

1. Wszystkie orzeczenia sądów powszechnych wydawane w sprawach toczących się przed tymi sądami, w tym również orzeczenia sądów dotyczące wyłączenia sędziego, stanowią dokument urzędowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Stanowią zatem informację publiczną. Również oświadczenie sędziego składane do akt sprawy w przedmiocie wyłączenia jest dokumentem urzędowym zdefiniowanym w art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Informacją tą jest również wynikająca z tych dokumentów podstawa prawna wyłączenia oraz częstotliwość wyłączeń.
2. Informacja o treści orzeczenia sądu jest, dla osoby niewystępującej jako strona postępowania, informacją publiczną.
3. Decyzja o odmowie udzielenia informacji publicznej jest to decyzja charakterystyczna dla postępowania, którego przedmiotem jest informacja stanowiąca informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. W przypadku gdy żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ odmawia jej udostępnienia zwykłym pismem, sporządzonym z zachowaniem przewidzianych terminów.

2. 2013.06.05, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 185/13, G. Prawna 2013/131/8

Orzeczenia sądów dotyczące wyłączenia sędziego stanowią ponad wszelką wątpliwość dokument urzędowy, więc publiczny. Również oświadczenie sędziego składane do akt sprawy w sprawie wyłączenia jest dokumentem urzędowym. Informacją publiczną jest także ta dotycząca podstaw prawnych wyłączenia oraz ich częstotliwości.

3. 2013.05.31, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 33/13, LEX nr 1335388

Informacja o wydatkach RIO, w tym wysokości wydatków na wynagrodzenia pracowników jest informacją o majątku publicznym. Informacją publiczną jest również informacja o wysokości środków finansowych przeznaczonych na nagrody, w tym również o charakterze uznaniowym.

4. 2013.05.29, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 183/13, LEX nr 1321102

1. „Sprawą publiczną”, o której mowa w art. 1 ust. 1 u.d.i.p., będzie działalność organów władzy publicznej (samorządów, osób i jednostek organizacyjnych) w zakresie wykonywania zadań władzy publicznej oraz gospodarowania mieniem publicznym, a więc mieniem komunalnym lub Skarbu Państwa.
2. Informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organów władzy publicznej, związanych z organem bądź w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem.
3. Charakteru informacji publicznej nie mają wnioski w sprawach indywidualnych, wnioski będące postulatem wszczęcia postępowania w innej sprawie, wnioski dotyczące przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych, wnioski stanowiące ingerencję w działalność sądów, a także wnioski dotyczące dokumentów prywatnych. Informacja publiczna powinna mieć swój materialny odpowiednik, nie można bowiem zobowiązać do udzielenia informacji, która nie istnieje.

5. 2013.04.18, wyrok NSA W-wa, II SAB/OI 22/13, LEX nr 1313643

1. Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ zobligowany jest udzielić informacji publicznej, a jej nie udziela i nie wydaje stosownej decyzji o odmowie udostępnienia takiej informacji. W przypadku zaś, gdy informacja o jaką ubiega się zainteresowany nie ma charakteru informacji publicznej, organ nie pozostaje w zwłoce w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Aby można było mówić o beczynności podmiotu zobowiązanego należy przede wszystkim stwierdzić, iż ciąży na nim wynikający z przepisów prawa obowiązek wszczęcia postępowania i podjęcia w nim stosownego rozstrzygnięcia (stosownej czynności), a dopiero później, iż obowiązku tego, w nakazanym prawem terminie, nie wypełnił. W przypadku, gdy podmiot wezwany uznaje, że żądana informacja nie stanowi w istocie informacji publicznej, Sąd zobligowany jest do rozpoznania wniesionej skargi i rozstrzygnięcia, czy rzeczywiście wnioskodawca może domagać się udostępnienia interesujących go danych.
2. Protokoły z posiedzeń niejawnych Samorządowego Kolegium Odwoławczego stanowią informację publiczną.

6. 2013.04.18, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/OI 22/13, LEX nr 1312517

Jeżeli zostanie sporządzony protokół z posiedzenia niejawnego kolegium, to stanowi on dokument urzędowy podlegający włączeniu do akt postępowania. Treść protokołu posiedzenia niejawnego kolegium stanowi informację o sprawie publicznej, podlega więc udostępnieniu.

7. 2013.04.04, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 7/13, LEX nr 1298170

1. Akta postępowania przygotowawczego spełniają, w rozumieniu u.d.i.p., zarówno warunki przed-

- miotowe, jak i podmiotowe. Stanowią informację o działalności organu publicznego, jakim bez wątpienia jest Prokuratura i znajdują się w jej dyspozycji.
2. O ile wgląd do akt sprawy w toku postępowania przygotowawczego podlegać będzie rygorom art. 156 § 4 kpk, to już akta zakończonego postępowania przygotowawczego i to niezależnie od tego, w jaki sposób zostało ono zakończone - rygorom u.d.i.p.
 3. Akta zakończonego postępowania przygotowawczego, w tym także ich okładki, stanowią informację publiczną podlegającą udostępnieniu na zasadach określonych w u.d.i.p.
- 8. 2013.02.20, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 466/12, LEX nr 1292294**
1. Umowy podpisane z członkami zarządu, w tym również ich wynagrodzenie, obrazują zasady funkcjonowania Spółki, w szczególności tryb działania w zakresie wykonywanych zadań publicznych i działalności w ramach wydatkowania środków publicznych, który winien być transparentny i poddany kontroli społecznej. Nie można zgodzić się, że udostępnieniu w trybie u.d.i.p. podlegają tylko dokumenty urzędowe. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu tej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji. Informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów. Stąd też informacją publiczną będą nie tylko dokumenty zredagowane i wytworzone przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji, ale także te dokumenty, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.
 2. Punktem odniesienia oceny wyznaczającej granice dopuszczalnej ingerencji w sferę życia prywatnego (w świetle art. 31 ust. 3 i art. 61 ust. 3 Konstytucji) jest taka treść konstytucyjnego prawa do informacji, które zgodnie z przyjmowanymi standardami rozumiane jest szerzej - jako odnoszące się również do informacji ze sfery życia prywatnego osób pełniących funkcje publiczne, o ile mają one związek z działalnością publiczną.
- 9. 2013.01.17, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 48/12, LEX nr 1285163**
1. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do szeroko rozumianych władz publicznych oraz wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa.
 2. Wydawane przez organ architektoniczno-budowlany decyzje o pozwoleniu na budowę stanowią informację publiczną. Informacja o rozstrzyganych przez organy administracji publicznej sprawach administracyjnych jest informacją o działalności organów publicznych. Prawo dostępu do informacji o sprawach rozstrzyganych przed organami państwa, w szczególności w postępowaniu administracyjnym, potwierdza przepis art. 5 ust. 3 u.d.i.p. Decyzje rozstrzygają sprawy administracyjne i jako akty administracyjne indywidualne stanowią dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 6 pkt 4 lit. a u.d.i.p.
 3. Projekt budowlany podlegający zatwierdzeniu w drodze decyzji organu budowlanego stanowi infor-

macje publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p.

4. Przymiot informacji publicznej posiadają także te dokumenty, których organ używa do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet gdy prawa autorskie do tych dokumentów należą do innego podmiotu.

10. 2013.01.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 2508/12, Rzeczposp. PCD 2013/11/3

Koszty zatrudnienia radcy prawnego w urzędzie miasta są informacją publiczną.

11. 2012.12.20, wyrok WSA w Poznaniu, IV SAB/Po 87/12, LEX nr 1234775

Informacje (decyzje) stanowiące podstawę lokalizacji i budowy linii elektroenergetycznych na działkach są informacjami publicznymi w rozumieniu u.d.i.p.

12. 2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684

1. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.
2. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, jako centralny organ administracji rządowej - art. 18 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji, mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.
4. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych.
5. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.

13. 2012.12.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 2021/12, Rzeczposp. PCD 2012/286/3

Zebrań wiejskie jest organem pomocniczym jednostki samorządu terytorialnego, które współdecyduje o mieniu publicznym. Może podejmować uchwały w tym zakresie. Nie budzi zatem wątpliwości, że wszelkie kwestie, które dotyczą działalności tego organu, są informacją publiczną.

14. 2012.12.06, postanow. SKO we Wrocławiu, SKO 4541/36/12, OwSS 2013/1/35/35-37

Z art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p. wynika, że przedmiotem udostępnienia jest treść dokumentów urzędowych,

nie zaś dokumenty urzędowe. Jeśli zatem celem tej ustawy nie jest wydawanie dokumentów urzędowych, ale umożliwienie udostępnienia informacji, to należy uznać, że udostępnienie wnioskodawcy wglądu do dokumentów wyczerpuje obowiązek organu w zakresie udostępnienia informacji publicznej.

15. 2012.12.05, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 385/12, LEX nr 1234549

Udostępnienie dokumentów, które organ wykorzystuje do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet wtedy gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu nie stanowi rozporządzenia prawami autorskimi, ale realizację dostępu do informacji publicznej na podstawie u.d.i.p.

16. 2012.11.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 2079/12, LEX nr 1291375

List kierowany przez biegłego rewidenta do Zarządu NBP w zakresie rocznego sprawozdania finansowego stanowi integralną część dokumentacji rewizyjnej (kontrolnej), w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a tiret drugie u.d.i.p., gdyż jest formą wystąpienia podmiotu kontrolującego, adresowanego do podmiotu kontrolowanego, zawierającego uwagi i wskazania w zakresie stwierdzonych nieprawidłowości w obszarze poddanym kontroli.

17. 2012.11.22, wyrok NSA W-wa, I OSK 1963/12, LEX nr 1291364

Domaganie się informacji o obowiązującym prawie nie nosi znamion informacji publicznej, toteż w takim wypadku nie znajduje zastosowania u.d.i.p., a odpowiedzi udziela się pismem zawiadamiającym o tym fakcie.

18. 2012.11.22, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 122/12, LEX nr 1229952

1. Badanie przez sąd administracyjny beczynności organów na gruncie u.d.i.p. poprzedzone być musi oceną, czy żądanie domagającego się udzielenia informacji podmiotu mieści się w jej obszarze. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, a więc że skarga jest dopuszczalna, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu kontroli - to jest do rozstrzygnięcia czy w sprawie występuje beczynność. W tym zakresie sąd administracyjny ocenia czy organ podjął jakiegokolwiek działanie, czy dokonał tego w prawem wymaganej formie, a jeśli udzielił żądanej informacji, czy została ona udzielona w pełni, a więc, czy wykonany został obowiązek działań wymaganych w u.d.i.p.
2. Jednoosobowa spółka Skarbu Państwa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego na podstawie przepisów ustawy z 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji jest państwową osobą prawną. Po myśli art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p., jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej uwzględnieniem zapisów tej ustawy.
3. Zapytanie, na jakich zasadach zatrudniani są w autobusach komunikacji wykonywanej przez państwową osobę prawną kontrolerzy biletów, jaka jest nazwa i adres dokonującej tego firmy zewnętrznej, do kiedy obowiązuje umowa z tą firmą i jakie są kwoty i zasady wynagradzania za usługi kontroli biletów oraz jaka obecnie ilość osób kontroluje bilety w komunikacji zbiorowej obejmuje zagadnienia z zakresu organizacji podmiotu i wydatkowania przez niego majątku. Jeśli jest to podmiot dysponujący majątkiem państwowym, jest on zobowiązany do przekazania takich informacji.
4. Informację publiczną może stanowić także treść umów cywilnoprawnych dotyczących wykonywania władztwa nad majątkiem państwowej osoby prawnej.
5. Informacją publiczną jest informacja o faktach, których dotyczy złożony po myśli art. 10 ust. 1 in

fine u.d.i.p. wniosek. Adresat tego wniosku nie jest uprawniony do dowolnego doboru informacji przekazywanych wnioskodawcy lecz zobligowany jest do ustosunkowania się do konkretnych żądań wnioskodawcy. Skoro sprawa w tym zakresie nie zostanie załatwiona, zachodzi bezczynność po stronie adresata wniosku.

19. 2012.10.31, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1192/12, LEX nr 1234311

1. Informacja publiczna odnosi się do sfery faktów, które to pojęcie należy rozumieć szeroko. Analiza art. 6 u.d.i.p. wykazuje, że wnioskiem w świetle tej ustawy może być objęte pytanie o określone fakty lub o stan określonych zjawisk. Faktem jest każdą czynność i każde zachowanie organu wykonującego zadania publiczne podjęte w zakresie wykonywania takiego zadania.
2. Przez udostępnienie informacji należy rozumieć prawną możliwość zapoznania się z taką informacją. Podobna w pewnym zakresie do powyższej sytuacja ma miejsce również wtedy, gdy wprawdzie informacja nie została podana do publicznej wiadomości ze względu na ograniczenia prawne, jednakże została wcześniej udostępniona konkretnemu wnioskodawcy jako uczestnikowi postępowania konkursowego. Ewentualna praktyka nie udostępniania takich informacji w toku jawnej części postępowania konkursowego nie znajduje oparcia w obowiązujących normach prawnych.

20. 2012.10.24, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 37/12, Rzeczposp. PCD 2012/296/6

Karty drogowe samochodów asenizacyjnych w dyspozycji spółki usuwającej ścieki komunalne stanowią informację publiczną.

21. 2012.10.11, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 28/12, LEX nr 1234520

Informacja o wysokości wydatków na wynagrodzenia osób pełniących funkcje publiczne stanowi informację o majątku publicznym, której udostępnienia można się domagać na zasadach określonych w u.d.i.p.

22. 2012.10.11, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 34/12, LEX nr 1234545

Operaty szacunkowe są materiałami niezbędnymi do wykonywania zadań publicznych przez organy władzy publicznej powołane do gospodarowania mieniem publicznym, skierowanymi do tych organów i wykorzystywanymi przy załatwianiu konkretnych spraw, co przesądza o uznaniu ich za informację publiczną w przedmiocie majątku jednostki samorządu terytorialnego.

23. 2012.10.10, wyrok NSA W-wa, I OSK 1719/12, LEX nr 1233166

Z treści art. 6 ust. 4 lit. a u.d.i.p. wynika, że udostępnieniu podlega informacja publiczna, w tym treść i postać dokumentów urzędowych. W przypadku dokumentu urzędowego, jakim jest zarządzenie wójta, dokument ten spełnia wszystkie wymogi określone w art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Wnioskodawca ma prawo zapoznania się nie tylko z treścią, ale także postacią takiego dokumentu. Jednak u.d.i.p. nie nakłada na adresata wniosku obowiązku doręczania odpisu żądanego dokumentu. Zapoznanie się z jego kserokopią pozwala na zapoznanie się zarówno z treścią zawartą w dokumencie informacji publicznej, jak i postacią nośnika na którym jest ona sporządzona.

24. 2012.10.10, wyrok NSA W-wa, I OSK 1500/12, LEX nr 1233161

Żądanie informacji o zastosowanych przepisach prawa w indywidualnej sprawie nie mieści się w kategorii informacji publicznej.

25. 2012.10.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 1755/12, LEX nr 1233168

1. Dyrektor szkoły publicznej jest organem władzy publicznej.
2. Władztwo zakładowe, jakim dysponuje szkoła publiczna, uprawnia ją do kształtowania w sposób jednostronny i władczy sytuacji prawnej użytkowników, na których rzecz usługi oświatowe są świadczone. Jednak zakres świadczonych usług zakładu obejmuje nie tylko kwestie oświatowe, ale także realizację obywatelskiego prawa do informacji na temat jego funkcjonowania.
3. W sprawach o dostęp do informacji publicznej od decyzji podjętej w trybie u.d.i.p. przez dyrektora publicznego gimnazjum stronie przysługuje odwołanie do organu prowadzącego szkołę, jako organu wyższego stopnia.

26. 2012.10.09, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 77/12, LEX nr 1229772

1. W sytuacji gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, lub takich informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ zawiadamia jedynie, iż żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym u.d.i.p., nie ma natomiast obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji.
2. Rektor kierujący uczelnią publiczną oraz wydający decyzje administracyjne i dysponujący majątkiem publicznym jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w myśl art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.
3. Żądanie udostępnienia wniosku dyscyplinarnego dotyczącego ukarania i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest żądaniem udostępnienia informacji publicznej w zakresie wykonywania zadań publicznych przez Rektora Uniwersytetu.
4. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez osoby prowadzące postępowanie dyscyplinarne toczące się w stosunku do nauczyciela akademickiego, jak wniosek dyscyplinarny i orzeczenie dyscyplinarne, ale także opinia biegłej i odwołanie, które organ wykorzystał do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.

27. 2012.09.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 1177/12, LEX nr 1265660

1. Wnioskiem o udzielenie informacji publicznej może być objęte pytanie o określony stan istniejący na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może zmierzać do inicjowania działań. Informacja ma charakter informacji publicznej, jeśli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu.
2. Z beczynnością organu na gruncie u.d.i.p. mamy do czynienia tylko wtedy gdy organ posiadając określoną informację nie udostępnia jej, nie wydaje też decyzji o odmowie udostępnienia.
3. Dopóki określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utrwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób nie budzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej.

28. 2012.08.09, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 28/12, LEX nr 1220589

Telefon służbowy (komórkowy) Prezydenta Miasta służy niewątpliwie wykonywaniu przez niego czynności służbowych, a więc jest narzędziem służącym do wykonywania powierzonych mu prawem zadań publicznych. Informacja o numerze tego telefonu spełnia kryteria uznania jej za informację publiczną.

29. 2012.08.09, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 28/12, G. Prawna 2012/177/12

Informacja o numerach komórkowych telefonów służbowych oraz adresach poczty elektronicznej urzędników samorządowych stanowi informację publiczną.

30. 2012.08.08, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 26/12, LEX nr 1224067

Okręgowa Izba Lekarska wykonuje zadania publiczne a więc jest podmiotem zobowiązanym do rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej dotyczącej jej działalności (art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. d i e u.d.i.p.), w tym w zakresie udostępnienia protokołu z jej obrad - co wynika z art. 19 w zw. z art. 18 ust. 2 u.d.i.p.

31. 2012.08.02, wyrok WSA w Warszawie, VIII SAB/Wa 22/12, LEX nr 1214983

Zamierzenia władzy wykonawczej - Ministra Finansów - co do zadań stawianych przed urzędami kontroli skarbowej, zaleceń w zakresie realizacji tych zadań, nakładanych planów i oczekiwań co do wyników ich realizacji, stanowią informację publiczną.

32. 2012.08.01, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 42/12, LEX nr 1224064

Wykorzystywanie przez uczelnię środków finansowych pochodzących z dotacji z budżetu państwa, jako majątku publicznego, powoduje, iż w tym zakresie uczelnia ta mieści się w katalogu podmiotów wykonujących zadania publiczne i dysponujących majątkiem publicznym, zaś dane pozostające w tym zakresie w jej dyspozycji stanowią informację publiczną, do której udostępnienia uczelnia jest zobowiązana na każdorazowy wniosek obywatela.

33. 2012.07.23, wyrok NSA W-wa, I OSK 896/12, LEX nr 1222996

Nie znajduje uzasadnienia stanowisko, że Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa nie jest podmiotem zobowiązanym do udzielania informacji publicznej, ponieważ pełni wyłącznie rolę pełnomocnika procesowego Skarbu Państwa. Ze względu jednak na szczególny cel, jaki stanowi działalność Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa, a polegający na wykonywaniu zadań pełnomocnika procesowego Skarbu Państwa w sprawach, w których Skarb Państwa jest lub powinien być stroną powodową lub pozwaną albo też uczestnikiem postępowania przed sądem, trybunałem lub innym organem orzekającym należy stwierdzić, że żądanie udostępnienia od tego podmiotu pism procesowych, wystosowanych w konkretnych sprawach, nie znajduje oparcia w przepisach u.d.i.p.

34. 2012.07.20, wyrok NSA W-wa, I OSK 676/12, LEX nr 1264902

Wyrok sądu w sprawie karnej, wyłożony w sekretariacie sądu na okres 7 dni zgodnie z art. 418a kpk, jest informacją publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p., a przepis art. 418a kpk nie określa, w rozumieniu art. 1 ust. 2 u.d.i.p., odmiennych zasad i trybu dostępu do informacji publicznej, jaką jest wyrok sądu w sprawie karnej. Adresat wniosku o udostępnienie wyroku sądu winien rozważyć indywidualnie w każdej sprawie, czy charakter przypisanego skazanemu czynu, okoliczności i czas jego popełnienia, nawet po usunięciu imienia i nazwiska osoby skazanej, nie pozwalają na identyfikację. Podmiot obowiązany winien wówczas w oparciu o art. 16 ust. 1 u.d.i.p., wydać decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej, powołując się na ograniczenie zawarte w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.

35. 2012.07.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 115/12, LEX nr 1227380

Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez szeroko rozumiane organy, ale także te dokumenty, których organ używa do realizacji zadań wynikających z przepisów prawa.

36. 2012.07.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 66/12, LEX nr 1227379

1. Informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o prawach wymienionych w art. 6 u.d.i.p. Informacją publiczną będzie zatem każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do podmiotów zobowiązanych na gruncie u.d.i.p., będzie nią treść dokumentów wytworzonych przez podmioty zobowiązane do jej udostępnienia, bez względu na to, do kogo zostały skierowane i jakiej sprawy dotyczą. Stanowią ją zarówno treści dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań, nawet wówczas, gdy nie pochodzą wprost od niego. Informacja może przybierać różne formy, może występować w formie ustnej lub też przybierać postać utrwalonego opisu rzeczywistości, czyli dokumentu.
2. Przepis art. 6 u.d.i.p. konkretyzuje przedmiot informacji publicznej, przy czym zawarte w nim wyczerpujące wyliczenie nie tworzy zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji publicznej. Określa on przedmiotowo, jakie informacje podlegają udostępnieniu w trybie tej ustawy. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu powołanej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji.
3. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, przy czym żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania tejże czynności szczególnej formy.
4. Bezczyńność organu na gruncie u.d.i.p. polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje. Jeżeli natomiast organ odmawia udzielenia informacji, powinien to uczynić poprzez wydanie decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.), co uzasadnia stosowanie w tym zakresie przepisów kpa.

37. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 757/12, LEX nr 1264927

Akta sprawy są zbiorem różnego rodzaju dokumentów, tj. takich, które stanowią informację publiczną i które jej nie stanowią. Ponadto w aktach mogą znajdować się materiały, które nie zostały wytworzone przez organ władzy publicznej lub inne podmioty zobowiązane do udzielania informacji publicznej. Akta spraw sądowych zawierają często dokumenty prywatne i dotyczą spraw bardzo osobistych np. życia rodzinnego, stanu zamożności czy też stanu zdrowia. Wnioskodawca ma prawo uzyskania informacji publicznej, a nie prawo dostępu do zbioru, w którym niektóre dokumenty mają walor takiej informacji. Nie jest przy tym przekonywujący argument, że akta zostały wytworzone przez sąd lub organ administracji przez nadanie zbiorowi materiałów utrwalonych na piśmie określonej formy, np. przez ich zszycie lub połączenie w inny sposób, nadanie bowiem zbiorowi określonej formy nie jest jego wytworzeniem. Uznanie, że akta sądowe jako zbiór dokumentów i informacji nie stanowią w całości informacji publicznej nie ogranicza prawa do informacji. Wnioskodawca może wskazać we wniosku konkretną interesującą go informację zawartą w aktach, co pozwoli zobowiązanemu podmiotowi udzielić tej informacji lub wydać decyzję o odmowie na podstawie art. 16 u.d.i.p.

38. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 752/12, LEX nr 1216577

Poświadczenie zgodności z oryginałem kopii dokumentu służy nadaniu tej kopii mocy dokumentu urzędowego. Tymczasem z art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p. wynika, że przedmiotem udostępnienia jest treść dokumentów urzędowych, nie zaś dokumenty urzędowe. Jeśli celem teże ustawy nie jest wydawanie dokumentów urzędowych, ale umożliwienie udostępnienia informacji, to należy uznać, że wydanie wnioskodawcy kserokopii dokumentów wyczerpuje obowiązek organu w zakresie udostępnienia informacji publicznej.

39. 2012.06.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 609/12, LEX nr 1247188

Decyzja administracyjna jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p., zawiera bowiem treść oświadczenia woli, utrwaloną i podpisaną przez funkcjonariusza publicznego. Decyzja taka traci charakter indywidualny poprzez usunięcie z niej danych chronionych ustawą z 1997 r. o ochronie danych osobowych. Tak spreparowana kserokopia decyzji administracyjnej staje się ważną informacją o sposobie działania organu administracji oraz o treści i formie podejmowanych przez ten organ rozstrzygnięć.

40. 2004.04.14, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/1/04, OwSS 2004/3/58/58

Z zestawienia art. 293 § 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p. można wyprowadzić wniosek, że bez naruszenia tajemnicy skarbowej wolno udostępniać wynikające z decyzji podatkowych (aktów administracyjnych) dane o stosowanych ulgach podatkowych ze wskazaniem podatników i kwot.

Art. 7. 1. Udostępnianie informacji publicznych następuje w drodze:

- 1) **ogłaszania informacji publicznych, w tym dokumentów urzędowych, w Biuletynie Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 8,**
- 2) **udostępniania, o którym mowa w art. 10 i 11,**
- 3) **wstępu na posiedzenia organów, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3, i udostępniania materiałów, w tym audiowizualnych i teleinformatycznych, dokumentujących te posiedzenia,**
- 4) **umieszczania informacji publicznych w centralnym repozytorium informacji publicznych, o którym mowa w art. 9b, zwanym dalej „centralnym repozytorium”.**

2. Dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny, z zastrzeżeniem art. 15.

1. 2013.04.23, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 85/13, LEX nr 1313732

1. Skarga na bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej jest dopuszczalna bez wzywania do usunięcia naruszenia prawa w trybie art. 52 § 3 p.p.s.a.
2. Decyzje administracyjne, stanowiące podstawę do lokalizacji przez przedsiębiorstwo sieci energetycznej na nieruchomościach innych podmiotów ze swej istoty stanowią przedmiot informacji publicznej.
3. Jeżeli konkretny dokument ma charakter informacji publicznej, to nie może być on tej cechy pozbawiony wówczas, gdy jego udostępnienie mogłoby mieć negatywne konsekwencje dla tego podmiotu w ewentualnym przyszłym procesie cywilnym.
4. Dokonując wykładni zawartego w art. 5 ust. 2 u.d.i.p. terminu „tajemnica przedsiębiorcy” należy pośilkowo odwołać się do rozumienia „tajemnicy przedsiębiorstwa” na gruncie u.z.n.k.
5. Dla uznania określonej informacji za tajemnicę przedsiębiorcy, o jakiej mowa w art. 5 ust. 2

u.d.i.p., należy wykazać, że przedsiębiorca podjął niezbędne kroki mające na celu zachowanie jej w poufności.

2. 2012.12.12, wyrok WSA w Kielcach, II SA/Ke 755/12, LEX nr 1234291

1. Przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. tylko w wyjątkowych sytuacjach upoważnia organ zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej do pobrania opłaty, jeżeli sposób udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku oznacza, że pobranie opłaty przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji stanowi wyjątek od zasady bezpłatności dostępu do informacji publicznej (art. 7 ust. 2 tej ustawy), musi więc być tłumaczony według wykładni zwięzającej treść przepisu. Regulacja zawarta w przepisie art. 15 ust. 1 powyższej ustawy dotyczy rzeczywistych kosztów ponoszonych przez organ w związku z określonym sposobem udostępnienia informacji. Koszty te mogą być różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej.
2. Brak jest podstaw do naliczenia „opłaty za zużycie energii przez komputer wraz z urządzeniem skanującym”.

3. 2012.10.11, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 137/12, LEX nr 1234523

1. Charakter informacji publicznej należy przypisać jedynie tym informacjom, które odnoszą się do wskazanej w art. 61 Konstytucji RP publicznej sfery ich działalności, a więc wykonywania zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Istotne także jest, że informacja publiczna musi dotyczyć sfery faktów.
2. Z obowiązku udostępnienia informacji publicznej na wniosek zainteresowanego organ jest zwolniony w przypadku, gdy żądana informacja została udostępniona w BIP.

4. 2012.10.10, wyrok NSA W-wa, I OSK 1499/12, LEX nr 1233160

Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja fizycznie istnieje, nie została wcześniej udostępniona wnioskodawcy i - co najistotniejsze - nie funkcjonuje w obiegu publicznym, a zainteresowany nie ma innego trybu dostępu do niej.

5. 2012.10.05, wyrok WSA w Łodzi, II SA/Łd 824/12, LEX nr 1225227

1. Kwestia pobrania opłat za udostępnienie informacji publicznej na mocy art. 15 ust. 1 u.d.i.p. ma charakter uznaniowy, gdyż z jego treści wynika jedynie możliwość, a nie obowiązek, ich ustalenia i to przy spełnieniu dodatkowej przesłanki, jaką jest „poniesienie dodatkowych kosztów”. Zwrócić uwagę należy także na to, iż komentowany przepis dotyczy wyłącznie rzeczywistych kosztów poniesionych przez organ, co oznacza dalej, że koszty te będą różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej.
2. W przepisach art. 7 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie sposób dopatrzeć się podstawy prawnej do wydania rozstrzygnięcia statuującego ryczałtowe stawki za udostępnienie informacji publicznej.

6. 2012.09.12, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 475/12, LEX nr 1222451

1. Ustalenie wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej następuje w formie aktu, stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, przy czym może to być np.

„zarządzenie”, „zawiadomienie”, „wezwanie”, „informacja”, itp., co wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa nie ma znaczenia. Nie jest to jednak decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

2. Organ nie może uzależnić udzielenia informacji publicznej od uprzedniego zapłacenia kwoty wynikającej z powiadomienia ale powiadomienie może być przedmiotem roszczenia wobec wnioskodawcy ze strony organu.
3. Opłaty za udostępnienie informacji publicznej nie mogą być wprowadzone w formie stawek ryczałtowych. Powyższe stanowiłoby naruszenie art. 7 ust. 2 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p. Wyznaczenie opłaty za udostępnienie informacji publicznej w każdym przypadku wymaga indywidualnego rozpatrzenia.

7. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 718/12, LEX nr 1264916

Organ administracji publicznej nie ma obowiązku udostępniać informacji publicznej w formie i w sposób wskazany we wniosku tylko i wyłącznie wówczas, gdy znajduje się ona w BIP, a porównanie zakresu żądania wyrażonego we wniosku o jej udostępnienie i zakresu informacji znajdujących się w BIP uprawnia do twierdzenia, że są one identyczne. Uprawnienie do uzyskania informacji publicznej na wniosek ograniczone zostało na podstawie art. 3 i art. 10 ust. 1 u.d.i.p. tylko do zakresu przekraczającego dane ogłaszane w BIP.

8. 2012.04.02, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 29/12, LEX nr 1139110

Przekazanie kopii decyzji administracyjnej należy zakwalifikować jako udostępnienie żądanej informacji publicznej, chociaż decyzja administracyjna jest wydawana w indywidualnej sprawie administracyjnej, rozstrzygając ją co do istoty w postępowaniu jurysdykcyjnym.

9. 2012.03.07, wyrok NSA W-wa, I OSK 2479/11, LEX nr 1264736

Organ administracji publicznej w przypadku informacji udostępnionej w BIP nie ma obowiązku dokonywania wydruków z Biuletynu i przesyłania ich żądającemu.

10. 2012.03.07, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 365/11, LEX nr 1145983

Udostępnienie informacji publicznej w BIP wyłącza obowiązek ponownego jej udostępnienia na wniosek zainteresowanego, nawet wówczas, gdy udostępnienie informacji w Biuletynie nastąpiło już po złożeniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

11. 2012.03.06, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 58/11, LEX nr 1139094

Jeżeli strona nie wystąpiła ze szczególnym wnioskiem o udostępnienie informacji, wówczas udzielenie tej informacji, nawet w formie ustnej, jest dopuszczalne.

12. 2012.02.21, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 72/11, LEX nr 1139702

1. Udostępnienie informacji publicznej w Biuletynie Informacji Publicznej ma charakter generalny i nie wymaga wniosku żadnego podmiotu. Następuje ono ex lege, w wyniku realizacji obowiązku określonego w art. 8 ust. 3 u.d.i.p. i obejmuje całodobowy i nieprzerwany dostęp do informacji publicznych, spełniających warunki określone w art. 8 ustawy oraz do dodatkowych informacji odpowiadających wymogom sformułowanym w art. 8 ust. 6 u.d.i.p.
2. Udostępnienie informacji na wniosek każdego zainteresowanego podmiotu jest sposobem uzupełniającym, ale nie fakultatywnym w stosunku do sposobu określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.

Bez znaczenia bowiem jest, czy informacja udostępniona za pomocą Biuletynu należy do kategorii obowiązkowo udostępnianych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, czy też została tak udostępniona z woli podmiotu zobowiązanego.

3. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie jako organ władzy publicznej wykonujący zadania określone w ustawie z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest zobowiązany do udostępniania posiadanych informacji, mających charakter informacji publicznych. Za organ nie można jednak uznać Przewodniczącego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, który wyłącznie reprezentuje zespół na zewnątrz i organizuje jego obsługę administracyjno-biurową.

13. 2012.02.16, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 1211/11, LEX nr 1219701

1. Ustalenie wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej następuje w formie aktu, stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, przy czym może to być np. zarządzenie, zawiadomienie, wezwanie, informacja, itp., co wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa nie ma znaczenia. Nie jest to jednak decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.
2. W sytuacji, o której mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p., powiadomienie o wysokości opłaty jest obligatoryjnym i wstępnym etapem postępowania, poprzedzającym samą czynność materialno-techniczną udostępnienia informacji publicznej, chociaż jej nie warunkującym. Przepisy powyższej ustawy nie przewidują uzależnienia wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej od uprzedniego wniesienia opłaty. Wskazane rozwiązanie z jednej strony gwarantuje pewność działania podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, nie pozostawia go w niepewności, co do konieczności i zakresu realizacji obowiązku udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku, a także nie wyłącza możliwości zmiany lub wycofania wniosku przez zainteresowany podmiot. Z drugiej strony, mając na uwadze okoliczność, iż u.d.i.p. jako zasadę przyjmuje nieodpłatny dostęp do informacji, uznać należy, że powiadomienie o wysokości opłat związanych z udostępnieniem takiej informacji przed jej udostępnieniem ma zasadnicze znaczenie w realizacji tego prawa. Powiadomienie o wysokości kosztów ma na celu umożliwienie wnioskodawcy podjęcie decyzji o pokryciu kosztów udostępnianych informacji, gdyż ze względu na wysokość opłaty może on odstąpić od wskazanego we wniosku sposobu lub formy udostępnienia informacji, poprzestając na sposobie, z którym nie wiąże się żadne opłaty.
3. Koszty wymienione w przepisie art. 15 ust. 1 u.d.i.p. to po pierwsze: koszty przekształcenia informacji, po drugie zaś: koszty udostępnienia informacji w sposób zgodny z wnioskiem. Ponadto kosztami udostępnienia informacji publicznej mogą być koszty osobowe lub koszty rzeczowe. Zawsze jednak musi być to koszt wykraczający poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu zobowiązanego.

14. 2012.01.05, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 322/11, LEX nr 1104374

Skoro organ podaje sposób uzyskania żądanej informacji, poprzez wskazanie w BIP odpowiedniej zakładki i pełnej lokalizacji na tej stronie, łącznie z żądanym załącznikiem to z pewnością organ nie pozostaje w bezczynności.

15. 2012.01.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 184/11, LEX nr 1104373

Wskazanie podmiotowi żądającemu udzielenia informacji publicznej strony BIP jako jej źródła, stanowi prawidłowe załatwienie wniosku tylko i wyłącznie w przypadku, gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio (wprost) i konkretnie do meritum żądania, bezpośrednio zawierają dane istotne z punktu widzenia pytającego, a ich uzyskanie nie wymaga przedsięwzięcia dodatkowych czynności (informacja prosta). Nieprawidłowe jest więc załatwienie wniosku poprzez odesłanie do stron BIP, gdy do uzyskania żądanej informacji konieczne jest zapoznanie się przez stronę z licznymi udostępnionymi na stronie BIP dokumentami źródłowymi, a następnie dokonanie selekcji zawartych w nich danych lub też, gdy uzyskanie informacji polegać ma na interpretacji obszernych danych dostępnych w BIP, a następnie samodzielny jej „wytworzeniu” na ich podstawie.

16. 2011.12.14, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 141/11, LEX nr 1153843

1. Udzielanie informacji publicznej nie wymaga wydania decyzji, a jest czynnością materialno-techniczną.
2. Z faktu, że Komornik Sądowy działa przy Sądzie Rejonowym i spełnia w imieniu Państwa ważną funkcję jaką jest wykonywanie orzeczeń sądowych wynika z jednej strony szczególna ochrona komornika jako funkcjonariusza publicznego, a z drugiej strony jego usytuowanie w gronie podmiotów wykonujących zadania publiczne w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.d.i.p., co statuuje komornika sądowego w kręgu podmiotów zobowiązanych u.d.i.p.

17. 2011.10.06, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 6/11, LEX nr 965544

Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu.

18. 2011.07.12, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 31/11, LEX nr 1155220

1. Udostępnienie informacji na wniosek każdego zainteresowanego podmiotu jest sposobem uzupełniającym, ale nie fakultatywnym w stosunku do sposobu określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Należy bowiem przyjąć, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 10 tej ustawy bez znaczenia jest, czy informacja udostępniona za pomocą Biuletynu należy do kategorii obowiązkowo udostępnianych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, czy też została tak udostępniona z woli podmiotu zobowiązanego.
2. Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu o udzielenie informacji.

19. 2011.05.11, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 39/10, LEX nr 795729

1. Na mocy art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. na dyrektorze przedszkola spoczywa obowiązek udzielenia informacji, gdyż jest on podmiotem reprezentującym jednostkę organizacyjną, która wykonuje zadania publicznie w zakresie edukacji.
2. Skoro dane o składnikach majątku placówki (przedszkola) są dostępne na stronie internetowej BIP, to w tym zakresie dyrektor przedszkola nie jest zobowiązany do udzielenia informacji.

20. 2011.04.18, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 6/11, LEX nr 994277

Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną. Żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania tejże czynności szczególnej formy. Dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych. Oznacza to, że zainteresowany uzyskaniem dostępu do wskazanej informacji swoje prawo do informacji publicznej może zrealizować, udając się do organu w celu zapoznania się z treścią tych dokumentów, lub też może to nastąpić w inny wskazany przez ubiegającego się o udzielenie informacji sposób, choćby poprzez wydanie kserokopii dokumentów.

21. 2011.04.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/10, LEX nr 1094862

Listy biegłych są dostępne w sekretariatach sądów, a ponieważ w BIP określonego sądu okręgowego wskazany został sposób dostępu do tej informacji, spełnione zostały warunki określone w u.d.i.p. W świetle powyższego, zgłoszone żądanie dotyczące przesłania pocztą elektroniczną plików komputerowych zawierających listę biegłych sądowych oraz kart biegłych, są nieuzasadnione zarówno co do zakresu zgłoszonego żądania, jak i co do sposobu ich udostępnienia.

22. 2010.06.10, wyrok WSA w Opolu, II SA/Op 257/10, LEX nr 643784

1. Artykuł 19 u.d.i.p. powinno się wyklądać z uwzględnieniem art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, który przyznaje uprawnienie do dostępu do dokumentów oraz wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, i który wskazuje na możliwość rejestracji dźwięku lub obrazu. Gwarancje konstytucyjne dotyczące dostępu do informacji publicznej w omawianym zakresie konkretyzuje art. 7 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p., który wprost stanowi o prawie zapoznania się z materiałami dokumentującymi posiedzenia organów kolegialnych, w tym audio-wizualnymi i teleinformatycznymi, i nie wynika z niego, by dostęp do tych materiałów podlegał ograniczeniom innym niż wynikające z wyraźnych uregulowań ustawowych, a w szczególności, by zależał od faktu dysponowania protokołem obrad.
2. Nieuprawniony jest pogląd, że realizacja celu, jakim jest dostęp do informacji publicznej następuje tylko przez dostęp do protokołów, i że sam fakt posiadania takiego protokołu wyklucza uprawnienie do zapoznania się z innymi materiałami rejestrującymi przebieg posiedzenia.

23. 2010.05.18, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 14/10, LEX nr 674718

1. Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej.
2. Informację publiczną stanowi każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują, bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie swych kompetencji. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób go dotyczących. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa się przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

24. 2010.05.06, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 18/10, LEX nr 668288

1. Jeżeli żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ powinien powiadomić podmiot żądający udostępnienia informacji pismem, że jego wniosek nie znajduje podstaw w przepisach prawa.
2. Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu o udzielenie informacji.

25. 2009.06.05, postanow. NSA W-wa, I OSK 531/09, LEX nr 563289

U.d.i.p. nie przewiduje ściśle określonej formy, w jakiej następuje udostępnienie informacji na wniosek. Każda odpowiedź pisemna czy wystosowana bezpośrednio do strony czy nawet doręczona jej za pośrednictwem sądu, musi być zatem uznana za dopuszczalną i wystarczającą z punktu widzenia oceny, czy organ pozostaje w bezczynności.

26. 2008.11.20, wyrok NSA W-wa, I OSK 611/08, LEX nr 532346

Działania Instytutu Pamięci Narodowej polegające na utworzeniu i prowadzeniu BIP nie stanowią czynności, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., a zatem skarga do sądu administracyjnego jest w przedmiotowej sprawie niedopuszczalna.

27. 2008.04.15, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 14/08, LEX nr 506444

Umieszczenie projektów umów z wykonawcą, czy nawet ogłoszenia o wyborze najkorzystniejszej oferty z podaniem nazwy zadania, firmy i kwoty za jaką wykonawca wykona zadanie w BIP, nie zwalnia organu administracji publicznej od obowiązku udostępnienia żądanych umów na wniosek.

28. 2008.04.03, postanow. NSA W-wa, I OSK 950/07, LEX nr 505286

1. Udostępnienie informacji z urzędu (BIP) jest aktem lub czynnością, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Powiadomienie, o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p., takim aktem ani czynnością nie jest.
2. Powiadomienie o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p. nie ma zatem żadnego waloru, który na drodze administracyjnej rodziłby skutki wiążące się z egzekucją opłaty.
3. Dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny, jak stanowi art. 7 ust. 2 u.d.i.p. z wyjątkiem przewidzianym w art. 15. Jednak przepis ten nie nakłada obowiązku uiszczenia opłaty przez wnioskującego o dostępie do informacji, jeśli wiąże się to z dodatkowymi kosztami, a jedynie stanowi, że podmiot zobowiązany może powiadomić o tych kosztach. Możliwość powiadomienia nie da się zaś pomieścić w kategorii spraw wymienionych w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

29. 2008.03.04, wyrok WSA w Rzeszowie, II SA/Rz 967/07, LEX nr 469738

Jeżeli wnioskodawca domaga się udzielenia informacji publicznej na zasadach i w trybie przewidzianych przez u.d.i.p. to organ nie może dokonać zmiany żądania w kierunku postępowania prowadzonego na podstawie art. 73 kpa w przedmiocie udostępniania stronie postępowania akt administracyjnych sprawy.

30. 2008.02.28, wyrok WSA w Szczecinie, II SA/Sz 1094/07, LEX nr 964508

Wysokość opłaty, pobieranej za dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnie-

nia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, ma każdorazowo odpowiadać rzeczywistym poniesionym przez organ kosztom udostępnienia informacji. Wszelkie opłaty wprowadzone w formie stawek ryczałtowych stanowiłyby naruszenie art. 7 ust. 2 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p.

31. 2008.02.28, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1292/07, LEX nr 505369

1. Słowo „informacja” należy interpretować jako przekazanie wiedzy, pewnych stwierdzeń odnośnie faktów - niezależnie od tego, czy takie twierdzenia organu administracji publicznej są zgodne z rzeczywistością, czy też nie. Formami tak rozumianej informacji mogą być stwierdzenia na piśmie czy też ustne. Zasadniczo jednak informacja, z jaką każdy obywatel ma prawo się zapoznać, nie opiera się na bezpośrednim zetknięciu z interesującą go rzeczywistością, lecz na opisie tej rzeczywistości, wytworzonym przez udzielający odpowiedzi organ.
2. O ile w przypadku pozyskiwania informacji we własnym zakresie przez uprawniony podmiot organy władzy muszą jedynie biernie znosić tego typu działania, nie mając nawet obowiązku usuwania ewentualnych przeszkód, o tyle w wypadku żądania przez uprawnionego dostępu do informacji publicznej - muszą mu ją przedstawić, bądź - umożliwić dostęp do dokumentów i posiadzeń.
3. Jest rzeczą oczywistą, że maksymalnie szeroka interpretacja pojęcia dostępu do informacji mogłaby doprowadzić do całkowitego paraliżu funkcjonowania organów administracji publicznej, byłaby bowiem jednoznaczna z nałożeniem na nie obowiązku umożliwienia przeprowadzania osobistych, „prywatnych” działań kontrolnych przez właściwie nieograniczoną liczbę podmiotów. Prawo do uzyskania informacji nie może przeradzać się w kompetencję do przeprowadzenia przez dowolną osobę czynności o charakterze nieomal procesowym, tak jak oględziny przedmiotu.

32. 2008.01.15, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 40/07, LEX nr 505421

1. Brak cech informacji publicznej powoduje, że brak jest podstaw do wydania decyzji w trybie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej. Nie ma wówczas także obowiązku udostępnienia informacji. Organ, do którego wniesiono żądanie powinien natomiast wystosować do wnioskodawcy pismo informacyjne o nienależeniu żądanej informacji do zakresu przedmiotowego ustawy. Pismo takie, jako inny akt z zakresu administracji publicznej, może być po wyczerpaniu środków zaskarżenia zaskarżone do sądu administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.
2. K.p.a. nie ma zastosowania do udostępnienia informacji publicznej, gdyż ustawa o dostępie do informacji publicznej zawiera odesłanie do stosowania kodeksu jedynie w odniesieniu do decyzji o odmowie udzielenia informacji nie zaś do czynności materialnotechnicznej polegającej na jej udzieleniu.

33. 2008.01.10, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 29/07, LEX nr 505423

1. Charakter prawny czynności materialnotechnicznej należy przypisać udostępnieniu informacji zarówno na wniosek jak i informacji, którą podmiot obowiązany jest udostępnić z mocy u.d.i.p.
2. Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej, jako podmiot wykonujący zadania publiczne (art. 4 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 3 u.d.i.p.) obowiązany jest do udostępniania w BIP m.in. dokumentacji przebiegu i efektów kontroli przeprowadzanych przez podległe mu podmioty (art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a) tiret drugie ustawy).

3. Skoro podmiot zobowiązany nie udostępni informacji, do której każdemu służy prawo z mocy u.d.i.p., nie wydaje decyzji odmownej (bo twierdzi, że w świetle ustawy nie ma do tego uprawnień), to pozostaje w bezczynności. Stosownie do art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. osobie, która nie uzyskała informacji służy więc skarga na bezczynność. Zapewnia ona ochronę w sytuacji, gdy zainteresowany nie używa ani dostępu do informacji, który winien mieć zapewniony ex lege, ani decyzji odmownej. (...)
4. Udostępnienie informacji publicznej - dokumentów przebiegu kontroli przeprowadzanej przez RIO - jest czynnością materialnotecniczną, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Skarżącemu przysługuje w trybie art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. skarga na bezczynność Prezesa RIO, który nie wykonał powyższego obowiązku. Wniesienie skargi nie musi być poprzedzone wyczerpaniem trybu zażaleniewego, o którym stanowi art. 37 k.p.a. Ponadto zobowiązany nie może się zwolnić z tego obowiązku, oferując udostępnienie informacji na wniosek.

34. 2007.09.26, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 2199/06, LEX nr 383749

1. Informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa.
2. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych, niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Informację publiczną stanowi więc treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób dotyczących go. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.
3. Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja nie została wcześniej udostępniona wnioskodawcy (nie ma także innego trybu dostępu do niej - art. 1 ust. 2 u.d.i.p. i nie funkcjonuje w obiegu publicznym).
4. Udostępnienie informacji, jako czynność materialno-techniczna, nie stwarza konieczności wydania jakiegokolwiek decyzji, w tym także decyzji o umorzeniu postępowania. Jeśli natomiast organ odmawia udzielenia informacji, winien zrobić to poprzez wydanie decyzji ze wskazaniem powodów odmowy.

35. 2005.12.21, postanow. NSA W-wa, I OSK 1210/05, Wspólnota 2007/36/31

Skarga na prawidłowość prowadzenia BIP jest poza kognicją sądów administracyjnych, nie dotyczy bowiem aktów czy czynności związanych z prawami i obowiązkami indywidualnych podmiotów. Rozstrzygnięcie to nie pozbawia skarżącego ochrony sądowej. Jeżeli nie znalazł on w Biuletynie poszukiwanych informacji, mógł złożyć wniosek o ich udzielenie w trybie art. 7 ust. 1 pkt 2 u.d.i.p. oraz ewentualną skargę na bezczynność organu w zakresie informacji udzielanej na wniosek.

36. 2005.06.15, postanow. WSA w Warszawie, II SA/Wa 408/05, LEX nr 235137

Działania polegające na utworzeniu i prowadzeniu BIP nie stanowią czynności, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

37. 2005.01.10, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1356/04, LEX nr 603365

Ustawodawca inaczej traktuje dostęp do posiedzeń kolejalnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, gdyż nie obwarowuje tego dostępu rozmaitymi formalnościami, jak to ma miejsce w przypadku informacji publicznych, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 i 11 u.d.i.p. Jest to oczywiste, gdyż skoro istnieje bezpośredni dostęp do tych posiedzeń w postaci wstępu na nie, to brak podstaw, aby nie udostępnić niezwłocznie materiałów dokumentujących te posiedzenia. Art. 10 i 11 u.d.i.p. dotyczą zupełnie innych kategorii informacji publicznej - informacji które nie zostały udostępnione w BIP, ani też wyłożone, wywieszane lub zainstalowane w miejscach ogólnie dostępnych. Niewątpliwie chodzi tu o informacje pochodzące od organów władzy publicznej i innych podmiotów, lecz innego rodzaju niż materiały dokumentujące posiedzenia organów, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p. Do nich bowiem mają zastosowanie art. 13-15 u.d.i.p.

38. 2002.10.11, uchwała RIO w Łodzi OwSS, 25/51/2002, 2003/1/32/32

Rada Gminy, podejmując uchwałę o opłatach administracyjnych, winna mieć na względzie, że za czynność urzędową może być jedynie uznane dopełnienie czynności przewidzianej w przepisach prawa materialnego przez powołany do tego organ. Nie można uznać za taką czynność sporządzenie kserokopii dokumentów udostępnianych przez urząd miasta w trybie ustawowego dostępu do informacji publicznej. Z treści art. 7 u.d.i.p. wynika fakt, że dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny, z zastrzeżeniem zapisów art. 15 teże ustawy. Ponadto udostępniający informację ma obowiązek zapewnić możliwość jej utrwalenia (art. 12 ust. 2 ustawy), a więc kopiowania, wydruku, przesłania albo przeniesienia na powszechnie stosowany nośnik.

Art. 8. 1. Tworzy się urzędowy publikator teleinformatyczny - Biuletyn Informacji Publicznej - w celu powszechnego udostępniania informacji publicznej, w postaci ujednoliconego systemu stron w sieci teleinformatycznej, zwany dalej „Biuletynem Informacji Publicznej”.

2. Informacje publiczne są udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2.

3. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, obowiązane są do udostępniania w Biuletynie Informacji Publicznej informacji publicznych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, pkt 4 lit. a) tiret drugie, lit. c) i d) i pkt 5. Podmioty, o których mowa w zdaniu pierwszym, mogą udostępniać w Biuletynie Informacji Publicznej również inne informacje publiczne.

4. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, są obowiązane do udostępniania w Biuletynie Informacji Publicznej informacji dotyczących sposobu dostępu do informacji publicznych będących w ich posiadaniu i nieudostępnionych w Biuletynie Informacji Publicznej.

5. W przypadku wyłączenia jawności informacji publicznej, w Biuletynie Informacji Publicznej podaje się zakres wyłączenia, podstawę prawną wyłączenia jawności oraz wskazuje się organ lub osobę, które dokonały wyłączenia, a w przypadku, o którym mowa w art. 5 ust. 2, podmiot, w interesie którego dokonano

wylączenia jawności.

6. Podmioty udostępniające informacje publiczne w Biuletynie Informacji Publicznej są obowiązane do:

- 1) oznaczenia informacji danymi określającymi podmiot udostępniający informację,**
- 2) podania w informacji danych określających tożsamość osoby, która wytworzyła informację lub odpowiada za treść informacji,**
- 3) dołączenia do informacji danych określających tożsamość osoby, która wprowadziła informację do Biuletynu Informacji Publicznej,**
- 4) oznaczenia czasu wytworzenia informacji i czasu jej udostępnienia,**
- 5) zabezpieczenia możliwości identyfikacji czasu rzeczywistego udostępnienia informacji.**

1. 2012.06.20, wyrok WSA w Warszawie, VIII SAB/Wa 15/12, LEX nr 1215854

Fakt udostępnienia w BIP informacji o dochodach osiągniętych przez wójta, sekretarza, skarbnika, kierowników jednostek organizacyjnych jednostek samorządu terytorialnego poprzez publikację oświadczenia majątkowego nie oznacza, że w ten sposób są dostępne publicznie w BIP informacje zawarte w kartach wynagrodzeń. Informacje zawarte w kartach wynagrodzeń są informacjami bardziej szczegółowymi, określającymi poszczególne składniki wynagrodzeń faktycznie wypłacane.

2. 2012.05.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 450/12, LEX nr 1264812

Żaden przepis prawa nie zabrania umieszczania w BIP informacji innych niż informacje publiczne ani też nie stanowi, że sam fakt umieszczenia takiej informacji w BIP czyni ją informacją publiczną.

3. 2012.02.21, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 72/11, LEX nr 1139702

1. Udostępnienie informacji publicznej w BIP ma charakter generalny i nie wymaga wniosku żadnego podmiotu. Następuje ono ex lege, w wyniku realizacji obowiązku określonego w art. 8 ust. 3 u.d.i.p. i obejmuje całodobowy i nieprzerwany dostęp do informacji publicznych, spełniających warunki określone w art. 8 ustawy oraz do dodatkowych informacji odpowiadających wymogom sformułowanym w art. 8 ust. 6 u.d.i.p.
2. Udostępnienie informacji na wniosek każdego zainteresowanego podmiotu jest sposobem uzupełniającym, ale nie fakultatywnym w stosunku do sposobu określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Bez znaczenia bowiem jest, czy informacja udostępniona za pomocą Biuletynu należy do kategorii obowiązkowo udostępnianych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, czy też została tak udostępniona z woli podmiotu zobowiązanego.
3. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie jako organ władzy publicznej wykonujący zadania określone w ustawie z 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych jest zobowiązany do udostępniania posiadanych informacji, mających charakter informacji publicznych. Za organ nie można jednak uznać Przewodniczącego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności, który wyłącznie reprezentuje zespół na zewnątrz i organizuje jego obsługę administracyjno-biurową.

4. 2010.05.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 297/10, LEX nr 672900

1. Działanie prezesa sądu wydającego decyzję administracyjną w postępowaniu dotyczącym dostępu do

informacji publicznej nie jest „działalnością administracyjną sądów”.

2. Działanie prezesa sądu wydającego decyzję administracyjną w oparciu o art. 16 u.d.i.p. nie mieści się w pojęciu „działalność administracyjna sądów”, o której mowa w art. 8 prawo o ustroju sądów powszechnych.

5. 2009.10.07, wyrok NSA, I OSK 169/09

BIP stanowi w swoim założeniu, platformę zapoznawania się z informacją dotyczącą spraw publicznych przez nieograniczony krąg adresatów i stąd też obowiązek umieszczenia informacji w Biuletynie nie rodzi po stronie jego potencjalnych odbiorców uprawnienia do żądania dokonania publikacji, lub jej usunięcia. Wszak sama czynność utworzenia biuletynu, czy też czynność zamieszczenia w nim określonej informacji publicznej, nie dotyczy ani uprawnień strony, ani też jej obowiązków. W konsekwencji wszelkie akty i czynności podejmowane przez organy administracji w związku z prowadzeniem BIP, jak i bezczynność w tym zakresie, nie mogą podlegać kontroli sądu administracyjnego. Tym bardziej, że w uodip nie istnieje żaden przepis prawa, który wskazywałby na uprawnienia strony do żądania zamieszczenia, bądź też usunięcia określonych informacji publicznej w BIP.

6. 2008.10.16, postanow. WSA w Łodzi, II SAB/Łd 40/08, LEX nr 504540

1. Za czynność z zakresu administracji publicznej, która dotyczyłaby uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, w rozumieniu normy art. 3 § 2 pkt 4 ustawy - p.p.s.a. nie można uznać samego sposobu utworzenia i prawidłowości prowadzenia BIP. Nie istnieje bowiem norma prawa powszechnie obowiązującego, która przyznawałaby stronie niniejszego postępowania uprawnienie do tego aby domagać się od organu, tak samego utworzenia, jak i określonego sposobu prowadzenia BIP.
2. Nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na bezczynność organu polegającą na takim sposobie prowadzenia BIP, który jest przez stronę postępowania uznawany za nieprawidłowy. Skoro skarżący nie znalazł w Biuletynie poszukiwanych informacji, to winien skorzystać z przysługującego mu uprawnienia przewidzianego w przepisie art. 10 ust. 1 u.d.i.p. i złożyć wniosek o jej udostępnienie w tym właśnie trybie. Powyższy przepis stanowi bowiem, iż informacja publiczna, która nie została udostępniona w BIP jest udostępniana na wniosek. Ewentualna bezczynność organu w udzieleniu informacji w tym właśnie trybie mogłaby być przedmiotem zaskarżenia do sądu administracyjnego, bowiem w tym zakresie istnieje wyraźna norma prawa statuująca uprawnienie do domagania się dostępu do informacji publicznej, a jej korelatem jest obowiązek organu do udostępnienia wnioskowanej informacji bądź do wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia.

7. 2008.09.25, wyrok NSA, I OSK 416/08

Tylko informacja publiczna nieudostępniona w BIP udostępniana jest na wniosek. Organ administracji w przypadku informacji udostępnionej w BIP nie ma obowiązku dokonywania wydruków z Biuletynu i przesyłania ich żądającemu.

8. 2008.01.10, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 29/07

Niewątpliwie obowiązkowe zamieszczanie informacji w elektronicznym biuletynie jest najszerszą z form udostępniania informacji, stanowiąc jednocześnie najprostszym, nieuciążliwym sposobem jej uzyskania. Każdy, dysponując

dostępem do Internetu może pozyskać w dowolnym czasie zamieszczane tam informacje bezpłatnie, w najszerszym zakresie. W przypadku trybu wnioskowego należy zaś wskazać dokładnie, udostępnienia jakiej informacji żądamy, jest to związane z oczekiwaniem na jej udzielenie i z reguły z pewną odpłatnością. Nie można mówić o tożsamości obydwu trybów.

Art. 9. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji tworzy stronę główną Biuletynu Informacji Publicznej zawierającą wykaz podmiotów, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, wraz z odnośnikami umożliwiającymi połączenie z ich stronami.

2. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, tworzą własne strony Biuletynu Informacji Publicznej, na których udostępniają informacje podlegające udostępnieniu w tej drodze.

3. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2, są obowiązane przekazać ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji informacje niezbędne do zamieszczenia na stronie, o której mowa w ust. 1.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji:

1) gromadzi i udostępnia adresy wskazujące strony Biuletynu Informacji Publicznej tworzone przez podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 2,

2) gromadzi i udostępnia dane o liczbie pobrań stron, o których mowa w pkt 1,

3) udostępnia nieodpłatnie przykładowe oprogramowanie służące do tworzenia stron w Biuletynie Informacji Publicznej zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 lub kody źródłowe tego oprogramowania.

5. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowe wymagania dotyczące układu ujednoczonego systemu stron Biuletynu Informacji Publicznej, w szczególności:

a) strukturę strony głównej, o której mowa w ust. 1,

b) standardy struktury stron, o których mowa w ust. 2,

2) zakres i tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 3,

3) wymagania dotyczące zabezpieczania treści informacji publicznych udostępnianych w Biuletynie Informacji Publicznej

- mając na względzie sprawność i jednolitość działania systemu stron Biuletynu Informacji Publicznej, a także uwzględniając konieczność równego traktowania rozwiązań informatycznych oraz potrzebę umożliwienia realizacji prawa do stosowania przez podmioty obowiązane do przekazywania informacji oprogramowania bez konieczności ponoszenia dodatkowych kosztów z tytułu opłat licencyjnych.

Art. 9a. 1. Informacje publiczne o szczególnym znaczeniu dla rozwoju innowacyjności w państwie i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, które ze względu na sposób przechowywania i udostępniania pozwalają na ich ponowne wykorzystywanie, w sposób użyteczny i efektywny, stanowią zbiór zwany dalej „zasobem informacyjnym” i są udostępniane w centralnym repozytorium.

2. Do przekazania posiadanego zasobu informacyjnego do centralnego repozytorium, a także do systematycznego jego weryfikowania i aktualizowania obowiązane są:

1) organy administracji rządowej,

- 2) fundusze celowe,
- 3) Zakład Ubezpieczeń Społecznych,
- 4) Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego,
- 5) Narodowy Fundusz Zdrowia,
- 6) państwowe instytuty badawcze,
- 7) państwowe osoby prawne utworzone na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych, z wyjątkiem uczelni, Polskiej Akademii Nauk oraz jednostek naukowych w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615 oraz z 2011 r. Nr 84, poz. 455 i Nr 185, poz. 1092).

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zasób informacyjny przeznaczony do umieszczenia w centralnym repozytorium, wraz ze wskazaniem podmiotu obowiązującego do jego przekazania, mając na względzie szczególne znaczenie określonych informacji publicznych dla rozwoju innowacyjności i społeczeństwa informacyjnego,
- 2) wymagania techniczne opracowania zasobu informacyjnego, mając na względzie sposób koordynacji informacji stanowiących zasób informacyjny oraz związane z nim metadane opisujące ten dokument, ułatwiające jego wyszukiwanie, kontrolę, długotrwałe przechowywanie i zarządzanie, oraz możliwość jak najszerszego ponownego wykorzystywania informacji publicznych i ich maszynowego odczytu,
- 3) harmonogram przekazywania zasobu informacyjnego do centralnego repozytorium, mając na względzie konieczność zagwarantowania aktualności informacji.

Art. 9b. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji prowadzi centralne repozytorium, powszechnie dostępne w sieci teleinformatycznej. Minister właściwy do spraw informatyzacji może zlecić wyspecjalizowanym podmiotom niektóre czynności związane z prowadzeniem centralnego repozytorium.

2. Minister właściwy do spraw informatyzacji weryfikuje przekazywany zasób informacyjny do centralnego repozytorium pod względem spełnienia wymogów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9a ust. 3.

3. W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw informatyzacji wzywa do niezwłocznego dostosowania zasobu informacyjnego do tych wymogów.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób i kryteria weryfikacji zasobu informacyjnego, jego przetwarzania i udostępniania oraz standardy techniczne prowadzenia centralnego repozytorium, uwzględniając zasadę neutralności technologicznej, konieczność zapewnienia przeszukiwalności i dostępności informacji jak najszerszej grupie użytkowników, możliwości zastosowania automatyzacji procesów oraz potrzebę zapewnienia ich użyteczności i efektywności.

1. 2008.10.16, postanow. WSA w Łodzi, II SAB/Łd 40/08, LEX nr 504540

1. Za czynność z zakresu administracji publicznej, która dotyczyłaby uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, w rozumieniu normy art. 3 § 2 pkt 4 ustawy - p.p.s.a. nie można uznać samego sposobu utworzenia i prawidłowości prowadzenia BIP. Nie istnieje bowiem norma prawa powszechnie obowiązującego, która przyznawałaby stronie niniejszego postępowania upraw-

- nienie do tego aby domagać się od organu, tak samego utworzenia, jak i określonego sposobu prowadzenia BIP.
2. Nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na bezczynność organu polegającą na takim sposobie prowadzenia BIP, który jest przez stronę postępowania uznawany za nieprawidłowy. Skoro skarżący nie znalazł w Biuletynie poszukiwanych informacji, to winien skorzystać z przysługującego mu uprawnienia przewidzianego w przepisie art. 10 ust. 1 u.d.i.p. i złożyć wniosek o jej udostępnienie w tym właśnie trybie. Powyższy przepis stanowi bowiem, iż informacja publiczna, która nie została udostępniona w BIP jest udostępniana na wniosek. Ewentualna bezczynność organu w udzieleniu informacji w tym właśnie trybie mogłaby być przedmiotem zaskarżenia do sądu administracyjnego, bowiem w tym zakresie istnieje wyraźna norma prawa statuująca uprawnienie do domagania się dostępu do informacji publicznej, a jej korelatem jest obowiązek organu do udostępnienia wnioskowanej informacji bądź do wydania decyzji o odmowie jej udostępnienia.

Art. 10. 1. Informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub centralnym repozytorium, jest udostępniana na wniosek.

2. Informacja publiczna, która może być niezwłocznie udostępniona, jest udostępniana w formie ustnej lub pisemnej bez pisemnego wniosku.

1. **2013.01.09, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1929/12, LEX nr 1292141**
1. Informacja w zakresie przekazania danych obejmujących imiona i nazwiska sędziów, których dotyczyło postępowanie przed sądem dyscyplinarnym powinna zostać udostępniona na wniosek, bez względu na treść wydanego orzeczenia. Udostępnione dane nie wykraczają poza wiadomości mające związek z pełnieniem przez sędziego funkcji publicznych. Nie można zgodzić się, że ujawnienie danych sędziego w sprawach, w których zarzuty nie znalazły potwierdzenia w orzeczeniu sądu dyscyplinarnego, byłoby niezgodne z interesem publicznym i stanowiłoby dodatkową karę dla sędziego. Udostępnienie orzeczenia z danymi sędziego nie oznacza jego upublicznienia, prowadzącego do podania wyroku do publicznej wiadomości. Brak jest racjonalnego uzasadnienia dla odmowy udostępnienia orzeczeń, w których zarzuty nie potwierdziły się.
2. Orzeczenie dyscyplinarne dotyczące sędziego w stanie spoczynku jest informacją o osobie publicznej w stanie spoczynku i nie podlega ograniczeniu, o którym mowa w art. 5 ust. 2 i 3 u.d.i.p.
2. **2012.12.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 2149/12, LEX nr 1285158**
1. Udzielenie informacji publicznej ma charakter czynności materialno-technicznej, wynikającej z przepisów prawa - u.d.i.p. Identyfikacja określonego we wniosku dokumentu jako informacji publicznej determinuje konieczność jego udostępnienia, natomiast jeżeli w ocenie organu, istnieją ustawowe przeszkody do udostępnienia informacji w określony sposób lub w określonej formie, bądź istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej, to zobligowany jest on do załatwienia wniosku w formie procesowej. Brak udostępnienia informacji publicznej i brak rozstrzygnięć procesowych w tym zakresie powoduje, że organ pozostaje w bezczynności. Środkiem przysługującym w tej sytuacji osobie domagającej się udostępnienia informacji publicznej

- jest skarga do sądu administracyjnego, wnoszona na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z pkt 4 p.p.s.a.
2. Mapy cyfrowe w wersji wektorowej lub rastrowej „Uwarunkowania rozwoju przestrzennego” oraz „Kierunki rozwoju przestrzennego” stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. i organ administracji nie może powoływać się na przepisy u.p.a.p.p., powstrzymując się od załatwienia w formie procesowej wniosku o ich udostępnienie. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio redagowane i wytworzone przez organ administracji publicznej, ale charakter taki mają również dokumenty, które organ wykorzystuje do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu.
 3. Przy udostępnieniu map sporządzonych dla potrzeb studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i prowadzonych przy nim prac nie chodzi o rozporządzenie prawami autorskimi, lecz o dostęp do treści dokumentu stworzonego na zlecenie organu administracji publicznej w celu realizacji zadań publicznych. Informacją publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów, w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem, przy czym nie chodzi tylko o dokumenty wytworzone przez organ, ale i takie, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części dotyczą organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

3. 2012.11.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 1811/12, LEX nr 1291356

Brak jakiegokolwiek odpowiedzi ze strony wnioskodawcy na powiadomienie, ewentualnie podtrzymanie przez niego pierwotnych żądań co do sposobu i formy realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej, wobec braku możliwości technicznych, które pozwalałyby na uczynienie wnioskowi zadość - uprawnia podmiot zobowiązany do podjęcia czynności zmierzających do wydania decyzji o umorzeniu postępowania o udzielenie informacji publicznej, co uzasadnia konieczność stosowania w tym zakresie przepisów kpa.

4. 2012.11.22, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 122/12, LEX nr 1229952

1. Badanie przez sąd administracyjny bezczynności organów na gruncie u.d.i.p. poprzedzone być musi oceną, czy żądanie domagającego się udzielenia informacji podmiotu mieści się w jej obszarze. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, a więc że skarga jest dopuszczalna, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu kontroli - to jest do rozstrzygnięcia czy w sprawie występuje bezczynność. W tym zakresie sąd administracyjny ocenia czy organ podjął jakiegokolwiek działanie, czy dokonał tego w prawem wymaganej formie, a jeśli udzielił żądanej informacji, czy została ona udzielona w pełni, a więc, czy wykonany został obowiązek działań wymaganych w u.d.i.p.
2. Jednoosobowa spółka Skarbu Państwa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego na podstawie przepisów ustawy z 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji jest państwową osobą prawną. Po myśli art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p., jest zobowiązana do rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej uwzględnieniem zapisów tej ustawy.
3. Zapytanie, na jakich zasadach zatrudniani są w autobusach komunikacji wykonywanej przez państwową osobę prawną kontrolerzy biletów, jaka jest nazwa i adres dokonującej tego firmy zewnętrz-

nej, do kiedy obowiązuje umowa z tą firmą i jakie są kwoty i zasady wynagradzania za usługi kontroli biletów oraz jaka obecnie ilość osób kontroluje bilety w komunikacji zbiorowej obejmuje zagadnienia z zakresu organizacji podmiotu i wydatkowania przez niego majątku. Jeśli jest to podmiot dysponujący majątkiem państwowym, jest on zobowiązany do przekazania takich informacji.

4. Informacją publiczną może stanowić także treść umów cywilnoprawnych dotyczących wykonywania władztwa nad majątkiem państwowej osoby prawnej.
5. Informacją publiczną jest informacja o faktach, których dotyczy złożony po myśli art. 10 ust. 1 in fine u.d.i.p. wniosek. Adresat tego wniosku nie jest uprawniony do dowolnego doboru informacji przekazywanych wnioskodawcy lecz zobligowany jest do ustosunkowania się do konkretnych żądań wnioskodawcy. Skoro sprawa w tym zakresie nie zostanie załatwiona, zachodzi bezczynność po stronie adresata wniosku.

5. 2012.10.11, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 137/12, LEX nr 1234523

1. Charakter informacji publicznej należy przypisać jedynie tym informacjom, które odnoszą się do wskazanej w art. 61 Konstytucji RP publicznej sfery ich działalności, a więc wykonywania zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Istotne także jest, że informacja publiczna musi dotyczyć sfery faktów.
2. Z obowiązku udostępnienia informacji publicznej na wniosek zainteresowanego organ jest zwolniony w przypadku, gdy żądana informacja została udostępniona w BIP.

6. 2012.09.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 1177/12, LEX nr 1265660

1. Wnioskiem o udzielenie informacji publicznej może być objęte pytanie o określony stan istniejący na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może zmierzać do inicjowania działań. Informacja ma charakter informacji publicznej, jeśli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu.
2. Z bezczynnością organu na gruncie u.d.i.p. mamy do czynienia tylko wtedy gdy organ posiadając określoną informację nie udostępnia jej, nie wydaje też decyzji o odmowie udostępnienia.
3. Dopóki określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utrwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób nie budzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej.

7. 2012.09.05, wyrok WSA w Poznaniu, IV SAB/Po 52/12, LEX nr 1222458

NZOZ nie jest podmiotem prowadzącym BIP i nie może skutecznie odmówić udostępnienia posiadanej przez siebie informacji publicznej na wniosek, powołując się na udostępnienie tylko części tej informacji, udostępnionej przez inny podmiot (NFZ), w prowadzonym przez inny podmiot BIP.

8. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 718/12, LEX nr 1264916

Organ administracji publicznej nie ma obowiązku udostępniać informacji publicznej w formie i w sposób wskazany we wniosku tylko i wyłącznie wówczas, gdy znajduje się ona w BIP, a porównanie zakresu żądania wyrażonego we wniosku o jej udostępnienie i zakresu informacji znajdujących się w BIP uprawnia do twierdzenia, że są one identyczne. Uprawnienie do uzyskania informacji publicznej na wniosek ograniczone zostało na podstawie art. 3 i art. 10 ust. 1 u.d.i.p. tylko do zakresu przekraczającego dane ogłaszane w BIP.

9. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 736/12, LEX nr 1216575

1. Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów, a prawo dostępu do informacji publicznej oznacza dostęp do informacji już będącej w posiadaniu podmiotu zobowiązanego i nie może być utożsamiane z prawem do inicjowania działań mających na celu wytworzenie informacji jakościowo nowej. Powyższe uprawnia do przyjęcia, że wnioszek zainteresowanego rodzi po stronie organu administracji obowiązek udostępnienia informacji publicznej w sytuacji, gdy ta informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu.
2. W postępowaniu o udzielenie informacji publicznej, nie jest dopuszczalne odsyłanie wnioskodawcy do danych zamieszczonych na stronie internetowej podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, która nie jest stroną BIP.

10. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 730/12, LEX nr 1216574

1. Informacja, która została udostępniona w BIP przez organ administracji publicznej nie podlega udostępnieniu w trybie wnioskowym. Skoro zaś udostępnienie informacji publicznej w BIP wyłącza obowiązek ponownego jej udostępnienia na wniosek zainteresowanego, to jednocześnie nie można twierdzić, aby organ miał obowiązek dokonywania wydruków z Biuletynu i przesyłania ich żądającemu. Bezczyność organu w zakresie udostępnienia informacji publicznej ma miejsce wówczas, gdy podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej nie podejmuje stosownych czynności, tj. nie udostępnia informacji w sposób przewidziany w ustawie m.in. w sposób wskazany w art. 10 ust. 1 u.d.i.p., a nie w sytuacji, gdy odmawia przekazania informacji, która została już udostępniona w drodze umieszczenia w BIP.
2. Osoba skazana na pobyt w zakładzie karnym może dochodzić swoich praw w zakresie dostępu do informacji publicznej na zasadach ogólnych, wykorzystując instrumenty przewidziane w kodeksie karnym wykonawczym.
3. Osoba pozbawiona wolności i przybywająca w zakładzie karnym nie może być uznana za osobę pozbawioną systemowo dostępu do informacji publicznej poprzez pozbawienie dostępu do internetu, a przez to BIP.

11. 2012.06.13, wyrok WSA w Lublinie II SAB/Lu 51/12, LEX nr 1212292

1. Szpital jako Publiczny Samodzielny Zakład Opieki Zdrowotnej w zakresie, w jakim korzysta ze środków publicznych, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji stanowiących informację publiczną.
2. Strona ma prawo kwestionowania bezczynności organu w przypadku, gdy uznaje, iż żądane informacje są informacjami publicznymi i powinny być udzielone w trybie wnioskowym na podstawie u.d.i.p.

12. 2012.05.10, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 46/12, LEX nr 1166260

1. Za wniosek o udzielenie informacji publicznej uznać można przesłanie zapytania drogą elektroniczną, i to nawet, gdy do jej autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny. Postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej ma uproszczony i odformalizowany charakter, a osoba

zadająca pytanie nie musi być nawet w pełni zidentyfikowana, nie musi bowiem wykazywać interesu prawnego, ani interesu faktycznego.

2. Przepisy k.p.a. mogą być stosowane tylko w przypadkach określonych w u.d.i.p. Ta natomiast nie daje możliwości zastosowania art. 64 § 2 kpa, tj. pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

13. 2012.04.02, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 29/12, LEX nr 1139110

Przekazanie kopii decyzji administracyjnej należy zakwalifikować jako udostępnienie żądanej informacji publicznej, chociaż decyzja administracyjna jest wydawana w indywidualnej sprawie administracyjnej, rozstrzygając ją co do istoty w postępowaniu jurysdykcyjnym.

14. 2012.03.20, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 10/12, LEX nr 1164471

Za brak formalny wniosku o udzielenie informacji publicznej nie można uznać braku pełnomocnictwa lub dokumentu potwierdzającego umocowanie określonych osób do reprezentowania osoby prawnej.

15. 2012.03.14, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 34/12, LEX nr 1139149

1. Udzielanie informacji publicznej nie wymaga wydania decyzji, a jest czynnością materialno-techniczną.
2. Jednym z warunków wykonywania funkcji przez komornika sądowego jest posiadanie przezeń odpowiedniej umowy ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej, co nierozdzielnie wiąże się z funkcjonowaniem komornika sądowego jako podmiotu realizującego działania publiczne. Taka umowa jest informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

16. 2012.03.08, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 364/11, LEX nr 1139136

Brak możliwości dostępu do informacji nie oznacza, że informacja ta nie została zamieszczona przed wniesieniem skargi. Ewentualny błąd techniczny nie oznacza, że zaistniała bezczynność organu.

17. 2012.03.07, wyrok NSA W-wa, I OSK 2479/11, LEX nr 1264736

Organ administracji publicznej w przypadku informacji udostępnionej w BIP nie ma obowiązku dokonywania wydruków z Biuletynu i przysyłania ich żądającemu.

18. 2012.03.06, wyrok WSA Krakowie, II SAB/Kr 183/11, LEX nr 1139107

Za wniosek pisemny o udzielenie informacji publicznej uznać należy przesłanie zapytania pocztą elektroniczną i to nawet, gdy do jej autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny. Osoba je zadająca nie musi być nawet w pełni zidentyfikowana, skoro nie musi wykazywać interesu prawnego, ani interesu faktycznego.

19. 2012.02.24, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 75/11, LEX nr 1121761

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej nie jest składany według reguł przewidzianych postanowieniami art. 63 kpa, ponieważ unormowania tego aktu normatywnego w sprawach dotyczących udostępniania informacji publicznej mają ograniczone zastosowanie. Dopuszczalną formą złożenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest wykorzystanie zwykłej drogi elektronicznej a nie opieranie się na rozwiązaniach przewidzianych w ramach postępowania administracyjnego. Złożenie powyższego wniosku poprzez wykorzystanie platformy ePUAP względnie podpisu elektronicznego zobowiązywało będzie organ administracji do rozpatrzenia złożonego wniosku, jednakże organ ten będzie zobowiązany to samo uczynić, gdy wnioskodawca nie skorzysta z tych form złożenia wniosku, lecz z innych, mniej sformalizowanych.

20. 2012.02.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 443/11, LEX nr 1121642

Nie można przyjąć, że żądanej informacji publicznej nie ma, skoro, pomimo nieutrwalenia jej na dostępnym nośniku informacji, informacja ta jest wiadomym i znanym organowi faktem. Realizacja wniosku powinna nastąpić poprzez udostępnienie wnioskodawcy w sposób werbalny w formie ustnego przekazu wyjaśnień w interesującym go zakresie, względnie nagrania audiowizualnego bądź zapisu w formie papierowej.

21. 2012.01.17, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 396/11, LEX nr 1114130

1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej wszczyna postępowanie w sprawie jej udostępnienia, ale określa również krąg podmiotów tego postępowania. Złożenie wniosku do organu administracji przesądza o tym, iż w odniesieniu do tego właśnie konkretnego organu należy ustalić, czy jest on zobowiązany, w świetle przepisów u.d.i.p., do udzielenia informacji publicznej oraz czy podejmuje stosowne czynności, których brak jest jednoznaczny z beczynnością.
2. Przyjąć należy jako zasadę jawność informacji o charakterze publicznym, zaś wyjątków od tej zasady należy upatrywać w jasno określonych przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Takie ograniczenie zawiera ustawa o z 1985 r. Państwowej Inspekcji Sanitarnej w art. 29a stanowiąc, iż uzyskane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w trakcie kontroli informacje, dokumenty i inne dane zawierające tajemnicę prawnie chronioną kontrolowanego nie mogą być przekazywane innym organom ani ujawniane, jeżeli nie jest to konieczne ze względu na ochronę życia lub zdrowia człowieka, z wyłączeniem żądania sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem. Jednakże ww. przepis nie wyłącza dokumentacji pokontrolnej z pojęcia informacji publicznej. Przeciwnie, protokoły z kontroli zakładu pracy powiatowego inspektora sanitarnego mają walor informacji publicznej, lecz informacja w tych protokołach zawarta i tylko w zakresie objętym tajemnicą prawnie chronioną np. tajemnicą przedsiębiorcy, podlega ograniczeniu. Zatem odmowa udzielenia informacji, z powołaniem się na ustawowe ograniczenia, powinna nastąpić poprzez wydanie decyzji administracyjnej.

22. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 252/11, LEX nr 1107701

1. Przepis art. 10 ust. 1 u.d.i.p. ma charakter wiążący i nie zezwala na odmienne traktowanie osób odbywających karę pozbawienia wolności.
2. Skoro ze względu na użyte w przepisie art. 102 kkw sformułowanie „w szczególności”, nie wskazuje się na zamknięty katalog praw skazanego, to może on również korzystać, na zasadach obowiązujących w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności, z dostępu do Internetu.

23. 2012.01.05, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 322/11, LEX nr 1104374

Skoro organ podaje sposób uzyskania żądanej informacji, poprzez wskazanie w BIP odpowiedniej zakładki i pełnej lokalizacji na tej stronie, łącznie z żądanym załącznikiem to z pewnością organ nie pozostaje w beczynności.

24. 2012.01.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 184/11, LEX nr 1104373

Wskazanie podmiotowi żądającemu udzielenia informacji publicznej strony BIP jako jej źródła, stanowi prawidłowe załatwienie wniosku tylko i wyłącznie w przypadku, gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio (wprost) i konkretnie do meritum żądania, bezpośrednio zawierają dane istotne z punktu widzenia pytają-

cego, a ich uzyskanie nie wymaga przedsięwzięcia dodatkowych czynności (informacja prosta). Nieprawidłowe jest więc załatwienie wniosku poprzez odesłanie do stron BIP, gdy do uzyskania żądanej informacji konieczne jest zapoznanie się przez stronę z licznymi udostępnionymi na stronie BIP dokumentami źródłowymi, a następnie dokonanie selekcji zawartych w nich danych lub też, gdy uzyskanie informacji polegać ma na interpretacji obszernych danych dostępnych w BIP, a następnie samodzielnym jej „wytworzeniu” na ich podstawie.

25. 2011.11.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 1405/11, LEX nr 1149169

Jeżeli organ odpowiada na wniosek o udzielenie informacji publicznej, nie może jednak jej udzielić, bo nie jest w jej posiadaniu, nie można zarzucić mu pozostawania w bezczynności.

26. 2011.10.06, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 6/11, LEX nr 965544

Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu.

27. 2011.08.04, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 46/11, LEX nr 864350

Cel u.d.i.p. oraz regulacja art. 10 ust. 2 tej ustawy prowadzą do wniosku, że postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej jest odformalizowane i uproszczone. Przepisy kpa mają zastosowanie tylko w przypadkach, gdy ustawa wyraźnie tak stanowi, a więc nie dotyczy to wszczęcia postępowania w przedmiocie udzielenia informacji publicznej. Żaden z przepisów ustawy nie zobowiązuje do złożenia wniosku w formie pisemnej. Tylko w przypadku, gdy informacja publiczna nie może być udostępniona niezwłocznie, podmiot zobowiązany do udzielenia informacji może żądać wniosku pisemnego, jednak tylko w celu umożliwienia mu prawidłowej realizacji obowiązku udostępnienia informacji.

28. 2011.07.12, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 31/11, LEX nr 1155220

1. Udostępnienie informacji na wniosek każdego zainteresowanego podmiotu jest sposobem uzupełniającym, ale nie fakultatywnym w stosunku do sposobu określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. Należy bowiem przyjąć, iż zgodnie z brzmieniem przepisu art. 10 tej ustawy bez znaczenia jest, czy informacja udostępniona za pomocą Biuletynu należy do kategorii obowiązkowo udostępnianych za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, czy też została tak udostępniona z woli podmiotu zobowiązanego.
2. Dysponent informacji publicznej jest zobowiązany do jej udostępnienia tylko wtedy, gdy informacja ta nie została wcześniej udostępniona i nie funkcjonuje w obiegu publicznym, co nie pozwala zainteresowanemu zapoznać się z jej treścią inaczej niż wskutek złożenia wniosku do odpowiedniego organu o udzielenie informacji.

29. 2011.06.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 462/11, LEX nr 990254

Udostępnienie informacji publicznej w BIP wyłącza obowiązek ponownego jej udostępnienia na wniosek zainteresowanego, nawet wówczas gdy udostępnienie informacji w Biuletynie nastąpiło już po złożeniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

30. 2011.04.19, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 11/11, LEX nr 1097556

1. Organ administracji publicznej nie ma obowiązku udostępniać informacji publicznej w formie i w sposób wskazany we wniosku tylko i wyłącznie wówczas, gdy znajduje się ona w BIP.

2. Wskazanie podmiotowi żądającemu udzielenia informacji publicznej strony BIP, jako jej źródła, stanowi prawidłowe załatwienie wniosku tylko i wyłącznie w przypadku, gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio (wprost) i konkretnie do meritum żądania, tj. bezpośrednio zawierają dane istotne z punktu widzenia pytającego, a ich uzyskanie nie wymaga przedsięwzięcia dodatkowych czynności (informacja prosta).

31. 2011.04.18, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 6/11, LEX nr 994277

Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną. Żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania teźże czynności szczególnej formy. Dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych. Oznacza to, że zainteresowany uzyskaniem dostępu do wskazanej informacji swoje prawo do informacji publicznej może zrealizować, udając się do organu w celu zapoznania się z treścią tych dokumentów, lub teź może to nastąpić w inny wskazany przez ubiegającego się o udzielenie informacji sposób, choćby poprzez wydanie kserokopii dokumentów.

32. 2011.04.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/10, LEX nr 1094862

Listy biegłych są dostępne w sekretariatach sądów, a ponieważ w BIP określonego sądu okręgowego wskazany został sposób dostępu do tej informacji, spełnione zostały warunki określone w u.d.i.p. W świetle powyższego, zgłoszone żądanie dotyczące przesłania pocztą elektroniczną plików komputerowych zawierających listę biegłych sądowych oraz kart biegłych, są nieuzasadnione zarówno co do zakresu zgłoszonego żądania, jak i co do sposobu ich udostępnienia

33. 2011.03.24, postanow. WSA w Warszawie, VI SA/Wa 339/11, LEX nr 1217881

Czynność polegająca na wpisaniu określonego podmiotu na listę ostrzeżeń publicznych nie stanowi czynności z zakresu administracji publicznej dotyczącej uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, i tym samym nie podlega kognicji sądu administracyjnego.

34. 2011.02.22, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 2/11, LEX nr 1086329

1. Podmiot, do którego złożono wniosek powinien albo udostępnić tę informację w formie czynności materialno-technicznej albo stosując odpowiednio przepisy art. 16 u.d.i.p. rozstrzygnąć o odmowie udostępnienia informacji wskazując przyczynę nieudzielenia takiej informacji.
2. W sytuacji kiedy żądana informacja nie została udostępniona wnioskodawcy, jak również nie zostało wydane rozstrzygnięcie o odmowie jej udostępnienia w trybie art. 17 u.d.i.p., zarzut beczynności należy uznać za uzasadniony.

35. 2010.12.21, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 229/10, LEX nr 756209

Żądanie od podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej aby złożył oświadczenie w związku ze sporem, jaki toczy się między wnioskodawcą a bankiem, a dotyczącym kredytu udzielonego przez tę instytucję finansową, nie może być traktowane jako wniosek o udostępnienie informacji publicznej.

36. 2010.12.21, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 219/10, LEX nr 756202

Nie jest informacją publiczną wniosek, który obejmuje pytanie o zdarzenia przyszłe lub takie, które jeszcze nie nastąpiły.

37. 2010.12.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 1797/10, LEX nr 1113061

1. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów. Bez znaczenia jest to, w jaki sposób dokumenty będące taką informacją znalazły się w posiadaniu organu i jakiej sprawy dotyczą. Ważne natomiast jest, by służyły realizowaniu zadań publicznych przez organ i odnosiły się do niego bezpośrednio. Oznacza to, że dokumenty takie muszą wiązać się ze sferą faktów zaistniałych po stronie organu. Natomiast o tym, czy dany dokument zawiera informację publiczną, nie decyduje jego umieszczenie w aktach administracyjnych sprawy, ale jego treść.
2. Wyraz „informacja” obejmuje swoim znaczeniem znacznie szerszy zakres pojęciowy niż wyraz „dokumenty” i nie można zawęzić i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów.
3. Nie mają charakteru informacji publicznej wnioski w sprawie indywidualnej, czy polemiki z dokonanymi ustaleniami.
4. Wnioskiem mogą być objęte jedynie pytania o określone fakty lub o stan określonych zjawisk, a nie wyjaśnienie co osoba miała na myśli formułując swoją wypowiedź. Takie wątpliwości należy wyjaśnić poprzez zadanie pytań danej osobie.

38. 2010.12.09, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 298/10, LEX nr 756235

Z bezczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji.

39. 2009.09.23, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 57/09

Nie sposób zgodzić się jednocześnie z organem w kwestii żądania od skarżącego podania we wniosku danych osobowych w postaci imienia i nazwiska, adresu z kodem pocztowym, miejscowości i nr domu, a nadto podpisania wniosków, stosownie do art. 63 § 2 i § 3 kpa. Należy bowiem zauważyć, że przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie nakazują zachowania szczególnej formy wniosku. Brak jest w niej również nakazu, aby wnioskodawca musiał podawać swoje dane osobowe, albowiem może informację uzyskać ustnie lub też wnioskować o przesłanie jej na poste restante czy na adres skrytki pocztowej. Może też uczynić to drogą elektroniczną, podając adres swojej poczty e-mailowej. Oznacza to, że podmiotom obowiązanych do udostępnienia informacji publicznej powołana ustawa nie nadała uprawnień do żądania tych danych. Natomiast odesłanie do przepisów kpa ma miejsce tylko w odniesieniu do decyzji (art. 16 ust. 2 u.d.i.p.).

40. 2009.09.22, postanow. WSA w Łodzi, II SAB/Łd 59/09

W ocenie Sądu, za czynność z zakresu administracji publicznej, która dotyczyłaby uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, w rozumieniu normy art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. nie można uznać samego sposobu utworzenia i prawidłowości prowadzenia BIP. Nie istnieje bowiem norma prawa powszechnie obowiązującego, która przyznawałaby stronie niniejszego postępowania uprawnienie do tego aby domagać się od organu, tak samego utworzenia, jak i określonego sposobu prowadzenia BIP.

41. 2009.03.16, wyrok NSA, I OSK 1277/08

W ocenie NSA za wniosek pisemny uznawać należy również przesłanie zapytania pocztą elektroniczną nawet gdy nie zostanie użyty podpis elektroniczny. Pogląd ten wydaje się uzasadniony brakiem konieczności pełnego

zidentyfikowania wnioskodawcy, a to z uwagi na to, że żądając informacji nie musi się on wykazać jakimkolwiek interesem prawnym lub faktycznym, aby otrzymać informację. Wniosek o udzielenie informacji publicznej może przybrać każdą formę, o ile wynika z niego co jest przedmiotem wniosku. Wniosek taki wszczyna postępowanie w sprawie, ale na tym etapie nie mają jeszcze zastosowania przepisy kpa.

42. 2007.12.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 86/07

Nie zasługuje na uznanie stanowisko organu, że wniosek skarżącego z uwagi na formę listu elektronicznego, nieopatrzonego podpisem odręcznym bądź kwalifikowanym podpisem elektronicznym, nie stanowi wystarczającego prawnie żądania udzielenia informacji publicznej. Wniosek o udzielenie informacji publicznej nie wszczyna postępowania administracyjnego, nie zmierza do zakończenia procedury uzyskania takiej informacji decyzją odmowną (wnioskodawcy chodzi przecież o uzyskanie informacji, a nie o otrzymanie decyzji odmownej). Wniosek o udzielenie informacji może przybrać każdą formę, o ile wynika z niego w sposób dostatecznie jasny, co jest przedmiotem wniosku. Przepisy kpa nie mają więc zastosowania na etapie złożenia wniosku. Dopiero do samej decyzji odmownej, z pewnymi odrębnościami wynikającymi z art. 16 ust. 2, stosuje się przepisy kpa.

43. 2006.03.14, postanow. NSA, I OSK 243/06

W art. 16 ust. 2 u.d.i.p. ustawodawca dokonał wyraźnego odesłania do przepisów kpa jedynie w odniesieniu do decyzji wydawanych, zgodnie z ust. 1, w razie odmowy udzielenia informacji i umorzenia postępowania. Nie dokonał takiego odesłania w stosunku do całego postępowania zmierzającego do udzielenia informacji, czyli dokonania czynności materialno-technicznej.

Art. 11. Informacja publiczna może być udostępniana:

- 1) w drodze wyłożenia lub wywieszenia w miejscach ogólnie dostępnych,**
- 2) przez zainstalowane w miejscach, o których mowa w pkt 1, urządzenia umożliwiające zapoznanie się z tą informacją.**

1. 2011.04.18, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 6/11, LEX nr 994277

Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną. Żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania teje czynności szczególnej formy. Dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych. Oznacza to, że zainteresowany uzyskaniem dostępu do wskazanej informacji swoje prawo do informacji publicznej może zrealizować, udając się do organu w celu zapoznania się z treścią tych dokumentów, lub też może to nastąpić w inny wskazany przez ubiegającego się o udzielenie informacji sposób, choćby poprzez wydanie kserokopii dokumentów.

2. 2010.07.16, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 58/10, LEX nr 674723

1. Udostępnienie informacji publicznej w BIP wyłącza obowiązek ponownego jej udostępnienia na wniosek zainteresowanego.
2. Z faktu, że lista mieszkańców, którym wykonano oczyszczalnie przydomowe w ramach zamówień publicznych realizowanych w danym roku, jak również lista mieszkańców, których wytypowano do wykonania oczyszczalni była okresowo udostępniona przez organ poprzez wywieszenie na tablicy ogłoszeń nie można wywodzić, iż nie można ubiegać się o udostępnienie takiej informacji na wniosek w trybie

przepisów u.d.i.p.

3. W sytuacji zwrócenia się o udostępnienie informacji publicznej w formie kopii dokumentów i przesłanie ich na wskazany adres, lakoniczne poinformowanie wnioskodawców przez organ, że żądana informacja znajduje się do wglądu w urzędzie gminy, nie może być ocenione jako wypełnienie przez organ dyspozycji art. 14 u.d.i.p.

4. 2010.05.18, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 14/10, LEX nr 674718

1. Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej.
2. Informację publiczną stanowi każda wiadomość wytworzona przez szeroko rozumiane władze publiczne oraz osoby pełniące funkcje publiczne, a także inne podmioty, które tę władzę realizują, bądź gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa w zakresie swych kompetencji. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej, związanych z nim bądź w jakikolwiek sposób go dotyczących. Są nią zarówno treści dokumentów bezpośrednio przez organ wytworzonych, jak i te, których używa się przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części go dotyczą), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

5. 2008.09.03, wyrok WSA w Szczecinie, II SA/Sz 505/08, LEX nr 516011

1. Przyjęcie w ustawie o dostępie do informacji publicznej BIP-u jako podstawowego źródła zapoznania się z informacją publiczną zostało uznane jako rozwiązanie racjonalne, gdyż zapoznanie się z informacjami publicznymi w postaci stron www realizuje podstawowe założenia prawa dostępu do informacji. Zasadności przyjętego rozwiązania nie wyłącza nawet okoliczność nieposiadania przez podmiot zainteresowany komputera, a w konsekwencji bezpośredniego dostępu do Internetu, albowiem w dobie powszechnie rozwijającej się komputeryzacji podmiot taki może skorzystać nie tylko z odpłatnego dostępu do Internetu (np. w kafejkach Internetowych), lecz także nieodpłatnie w siedzibie jednostek użyteczności publicznej (np. bibliotekach), gdzie - w razie potrzeby - będzie mógł uzyskać pomoc od osób dysponujących odpowiednimi kwalifikacjami w obsłudze sprzętu komputerowego.
2. Udostępnienie oświadczeń majątkowych radnych w BIP zwalnia organ pierwszej instancji od obowiązku wydania - na wniosek skarżących - kserokopii tych dokumentów.

6. 2005.01.10, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1356/04, LEX nr 603365

Ustawodawca inaczej traktuje dostęp do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, gdyż nie obwarowuje tego dostępu rozmaitymi formalnościami, jak to ma miejsce w przypadku informacji publicznych, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 i 11 u.d.i.p. Jest to oczywiste, gdyż skoro istnieje bezpośredni dostęp do tych posiedzeń w postaci wstępu na nie, to brak podstaw, aby nie udostępniać niezwłocznie materiałów dokumentujących te posiedzenia. Art. 10 i 11 u.d.i.p. dotyczą zupełnie innych kategorii informacji publicznej - informacji które nie zostały udostępnione w BIP, ani też wyłożone, wywieszane lub zainstalowane w miejscach ogólnie dostępnych. Niewątpliwie chodzi tu o informacje pochodzące od organów władzy publicznej i innych podmiotów, lecz innego rodzaju niż materiały

dokumentujące posiedzenia organów, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p. Do nich bowiem mają zastosowanie art. 13-15 u.d.i.p.

Art. 12. 1. Informacje publiczne udostępniane w sposób, o którym mowa w art. 10 i 11, są oznaczane danymi określającymi podmiot udostępniający informację, danymi określającymi tożsamość osoby, która wytworzyła informację lub odpowiada za treść informacji, danymi określającymi tożsamość osoby, która udostępniła informację, oraz datą udostępnienia.

2. Podmiot udostępniający informację publiczną jest obowiązany zapewnić możliwość:

1) kopiowania informacji publicznej albo jej wydruk lub

2) przesłania informacji publicznej albo przeniesienia jej na odpowiedni, powszechnie stosowany nośnik informacji.

1. 2012.01.24, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 68/11, LEX nr 1107955

1. Przez pojęcie sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku należy rozumieć formę, w jakiej wnioskodawca domaga się utrwalenia informacji. Formy te zostały alternatywnie przewidziane w art. 12 ust. 2 u.d.i.p. Udostępniając informacje podmiot jest zobligowany do posłużenia się jedną z tych właśnie form.

2. W razie niemożliwości udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem, na zasadzie art. 14 ust. 2 u.d.i.p. podmiot powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. Jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się, co następuje w formie decyzji, do której stosuje się przepisy kpa. W tej samej formie podmiot dysponujący informacją publiczną może również odmówić udostępnienia informacji z uwagi na przesłanki ograniczające jej dostępność, albo odmówić udostępnienia informacji przetworzonej, ze względu na niewykazanie, że jej uzyskanie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, po uprzednim wezwaniu do przedstawienia, że uzyskanie informacji przetworzonej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. W sytuacji natomiast, gdy wniosek nie znajduje podstawy w przepisach prawa, żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ nie jest w jej posiadaniu lub obowiązuje inny tryb jej udostępnienia, nie ma podstaw do stosowania trybu określonego w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., stąd odmowa następuje w formie czynności materialno-technicznej, tj. pisma, zawierającego informację o braku możliwości zastosowania do wniosku przepisów ustawy.

2. 2008.09.03, wyrok WSA w Szczecinie, II SA/Sz 505/08, LEX nr 516011

1. Przyjęcie w ustawie o dostępie do informacji publicznej BIP-u jako podstawowego źródła zapoznania się z informacją publiczną zostało uznane jako rozwiązanie racjonalne, gdyż zapoznanie się z informacjami publicznymi w postaci stron www realizuje podstawowe założenia prawa dostępu do informacji. Zasadności przyjętego rozwiązania nie wyłącza nawet okoliczność nieposiadania przez podmiot zainteresowany komputera, a w konsekwencji bezpośredniego dostępu do Internetu, al-

bowiem w dobie powszechnie rozwijającej się komputeryzacji podmiot taki może skorzystać nie tylko z odpłatnego dostępu do Internetu (np. w kafejkach Internetowych), lecz także nieodpłatnie w siedzibie jednostek użyteczności publicznej (np. bibliotekach), gdzie - w razie potrzeby - będzie mógł uzyskać pomoc od osób dysponujących odpowiednimi kwalifikacjami w obsłudze sprzętu komputerowego.

2. Udostępnienie oświadczeń majątkowych radnych w BIP zwalnia organ pierwszej instancji od obowiązku wydania - na wniosek skarżących - kserokopii tych dokumentów.
3. **2008.05.28, rozstrzygnięcie wojew. Podlaskiego, NK.II.KK.0911-118/08, Wspólnota 2008/24/31**

Podmiot udostępniający informację publiczną jest zobowiązany zapewnić możliwość kopiowania informacji publicznej lub jej wydruk oraz przesłanie informacji albo jej przeniesienie na odpowiedni, powszechnie stosowany nośnik informacji. Tak sformułowany przepis wyklucza możliwość pobierania opłaty za przesyłanie kopii dokumentów lub innych danych drogą pocztową.

Art. 13. 1. Udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, z zastrzeżeniem ust. 2 i art. 15 ust. 2.

2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku.

1. 2012.12.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 2149/12, LEX nr 1285158

1. Udzielenie informacji publicznej ma charakter czynności materialno-technicznej, wynikającej z przepisów prawa - u.d.i.p. Identyfikacja określonego we wniosku dokumentu jako informacji publicznej determinuje konieczność jego udostępnienia, natomiast jeżeli w ocenie organu, istnieją ustawowe przeszkody do udostępnienia informacji w określony sposób lub w określonej formie, bądź istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej, to zobligowany jest on do załatwienia wniosku w formie procesowej. Brak udostępnienia informacji publicznej i brak rozstrzygnięć procesowych w tym zakresie powoduje, że organ pozostaje w bezczynności. Środkiem przysługującym w tej sytuacji osobie domagającej się udostępnienia informacji publicznej jest skarga do sądu administracyjnego, wnoszona na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z pkt 4 p.p.s.a.
2. Mapy cyfrowe w wersji wektorowej lub rastrowej „Uwarunkowania rozwoju przestrzennego” oraz „Kierunki rozwoju przestrzennego” stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. i organ administracji nie może powoływać się na przepisy u.p.a.p.p., powstrzymując się od załatwienia w formie procesowej wniosku o ich udostępnienie. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio redagowane i wytworzone przez organ administracji publicznej, ale charakter taki mają również dokumenty, które organ wykorzystuje do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu.
3. Przy udostępnieniu map sporządzonych dla potrzeb studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i prowadzonych przy nim prac nie chodzi o rozporządzenie prawami

autorskimi, lecz o dostęp do treści dokumentu stworzonego na zlecenie organu administracji publicznej w celu realizacji zadań publicznych. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów, w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem, przy czym nie chodzi tylko o dokumenty wytworzone przez organ, ale i takie, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części dotyczą organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

2. 2012.11.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 1991/12, LEX nr 1291370

Jeżeli skarga na bezczynność w sprawie dostępu do informacji publicznej zmierza do jak najszybszego rozpatrzenia wniosku, a u.d.i.p. nie stawia dodatkowych warunków do jej wniesienia, to może być ona wniesiona do sądu administracyjnego bez wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

3. 2012.11.22, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 122/12, LEX nr 1229952

1. Badanie przez sąd administracyjny bezczynności organów na gruncie u.d.i.p. poprzedzone być musi oceną, czy żądanie domagającego się udzielenia informacji podmiotu mieści się w jej obszarze. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, a więc że skarga jest dopuszczalna, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu kontroli - to jest do rozstrzygnięcia czy w sprawie występuje bezczynność. W tym zakresie sąd administracyjny ocenia czy organ podjął jakiegokolwiek działanie, czy dokonał tego w prawem wymaganej formie, a jeśli udzielił żądanej informacji, czy została ona udzielona w pełni, a więc, czy wykonany został obowiązek działań wymaganych w u.d.i.p.(...).

4. 2012.10.24, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 37/12, LEX nr 1235587

Każdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej powinien być załatwiony bądź przez udostępnienie informacji (czynność materialnotechniczna), a w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy prawne przez odmowę udostępnienia, która przybiera formę decyzji administracyjnej. Brak któregokolwiek ze wskazanych działań musi prowadzić do przyjęcia, że podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej dopuszcza się bezczynności w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej.

5. 2012.09.27, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 500/12, LEX nr 1221386

Udostępnienie informacji obejmujące także informację o nieposiadaniu żądanych dokumentów nie może ograniczać się wyłącznie do stwierdzenia jej nieposiadania. Konieczne jest wyjaśnienie przyczyn takiego stanu rzeczy. Dlatego informacja odmowna powinna wyjaśniać nie tylko to, że organ nie posiada żądanych danych, ale również tego przyczyny, ewentualnie inne informacje, które mogą mieć wpływ na sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Jeżeli powodem braku żądanych dokumentów jest ich archiwizacja to należy wskazać dokładnie podstawę prawną takiego działania, dokumenty zarchiwizowane i dokumenty wskazujące na dokonanie archiwizacji oraz ewentualnie przepis, który nie pozwala z tych dokumentów korzystać, w sytuacji gdy jest taka potrzeba.

6. 2012.09.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 1177/12, LEX nr 1265660

1. Wnioskiem o udzielenie informacji publicznej może być objęte pytanie o określony stan istniejący na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może zmierzać do inicjowania działań. Informacja ma charakter informacji publicznej, jeśli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu.

2. Z bezczynnością organu na gruncie u.d.i.p. mamy do czynienia tylko wtedy gdy organ posiadając określoną informację nie udostępnia jej, nie wydaje też decyzji o odmowie udostępnienia.
 3. Dopóki określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utrwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób nie budzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej.
- 7. 2012.09.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 1135/12, LEX nr 1260046**
1. Podmiot udostępniający informację publiczną nie może w sposób dowolny uzasadniać niedotrzymania terminu określonego w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. W grę mogą wchodzić jedynie takie powody, które są bezpośrednio związane z opóźnieniem w udostępnieniu konkretnej informacji publicznej. Konstrukcja tej regulacji jest analogiczna do postanowień art. 36 kpa, przy czym w art. 13 ust. 2 u.d.i.p. wskazany jest nieprzekraczalny termin 2 miesięcy na udzielenie informacji publicznej. Termin ten ma charakter instrukcyjny.
 2. Od „milczenia” organu trzeba odróżnić sytuację, w której odpowiada on na wniosek o udostępnienie informacji publicznej, wskazując formę, sposób i termin udostępnienia żądanych informacji. Zatem jakiegokolwiek przejaw działania ze strony podmiotu zobowiązanego w sprawie o udostępnienie informacji publicznej wyklucza zarzut bezczynności.

8. 2012.09.07, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 149/12, LEX nr 1222423

Przedstawienie informacji zupełnie innej niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, do którego skierowano wniosek o jej udostępnienie, co uchybia regulacji zawartej w art. 13 ust. 1 u.d.i.p.

9. 2012.09.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 1367/12, LEX nr 1254804

Zawarte w art. 13 i 14 u.d.i.p. uregulowania mają charakter materialny, co oznacza, że nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, o jakiej mowa w art. 174 pkt 2 p.p.s.a.

10. 2012.07.04, postanow. NSA W-wa, I OSK 1475/12, LEX nr 1225534

Jeżeli skarżący pozostaje w przekonaniu, iż żądane przez niego informacje mają charakter informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p., to może on wnieść do sądu administracyjnego skargę na bezczynność organu, w efekcie rozpoznania której sąd ma obowiązek przesądzić o charakterze informacji poprzez dokonanie kwalifikacji, czy żądane informacje są, czy też nie informacjami publicznymi w rozumieniu u.d.i.p. Dopiero merytoryczna ocena żądania strony przez pryzmat u.d.i.p. pozwala de facto stwierdzić, czy w sprawie o bezczynność ma zastosowanie wskazana ustawa. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu badania skargi - to jest do stwierdzenia, czy w sprawie występuje bezczynność.

11. 2012.07.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 66/12, LEX nr 1227379

1. Informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o prawach wymienionych w art. 6 u.d.i.p. Informacją publiczną będzie zatem każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do podmiotów zobowiązanych na gruncie u.d.i.p., będzie nią treść dokumentów

wytworzonych przez podmioty zobowiązane do jej udostępnienia, bez względu na to, do kogo zostały skierowane i jakiej sprawy dotyczą. Stanowią ją zarówno treści dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań, nawet wówczas, gdy nie pochodzą wprost od niego. Informacja może przybierać różne formy, może występować w formie ustnej lub też przybierać postać utrwalonego opisu rzeczywistości, czyli dokumentu.

2. Przepis art. 6 u.d.i.p. konkretyzuje przedmiot informacji publicznej, przy czym zawarte w nim wyczerpujące wyliczenie nie tworzy zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji publicznej. Określa on przedmiotowo, jakie informacje podlegają udostępnieniu w trybie tej ustawy. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu powołanej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji.
3. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, przy czym żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania tejże czynności szczególnej formy.
4. Bezczynność organu na gruncie u.d.i.p. polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje. Jeżeli natomiast organ odmawia udzielenia informacji, powinien to uczynić poprzez wydanie decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.), co uzasadnia stosowanie w tym zakresie przepisów kpa.

12. 2012.06.27, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 154/12, LEX nr 1265484

1. Każdy przypadek udostępniania danych zawartych we wszelkich dokumentach podatkowych jest ściśle unormowany, tak co do podmiotów, którym można udostępnić te dane, jak i zakresu, w jakim to może nastąpić. Regułą jest wykorzystywanie informacji znajdujących się w posiadaniu organu podatkowego tylko wewnątrz jego struktur organizacyjnych i wyłącznie dla potrzeb podatkowych, natomiast wszelkie wyjątki muszą być *expressis verbis* określone przepisami prawa.
2. Informacje dotyczące spółki - wpłaty podatku od nieruchomości oraz przedmiot wpłaty - stanowią tajemnicę skarbową w rozumieniu art. 293 o.p., a zatem odmowa ujawnienia tych danych znajduje oparcie w przepisach prawa.
3. W trybie przepisów u.d.i.p. mogą być ujawnione jedynie informacje zbiorcze o podatnikach, nie mogą być natomiast udzielane żadne informacje indywidualne. Dane zawarte w rozstrzygnięciu organu podatkowego w sprawie indywidualnego wymiaru podatku przez konkretnego podatnika stanowią tajemnicę skarbową.
4. Jeżeli organ ma wątpliwości co do zakresu żądania wniosku lub formy udzielenia informacji powinien zwrócić się do wnioskodawcy o jego sprecyzowanie lub dookreślenie, albowiem właściwa realizacja wniosku o dostęp do informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji na temat zawartych w nim kwestii. Nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek informacji, ale o przedstawienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania. W przeciwnym wypadku doszłoby do zaprzeczenia idei dostępu do informacji publicznej, której założeniem jest jawność dzia-

- łań władzy publicznej. Natomiast przedstawienie informacji zupełnie innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, co narusza regulację zawartą w art. 13 ust. 1 u.d.i.p.
5. Wnioskodawca nie musi wykazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To na podmiocie zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej ciąży obowiązek wykazania braku u wnioskodawcy przesłanki ustawowej koniecznej dla udzielania informacji przetworzonej.
- 13. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 736/12, LEX nr 1216575**
1. Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów, a prawo dostępu do informacji publicznej oznacza dostęp do informacji już będącej w posiadaniu podmiotu zobowiązanego i nie może być utożsamiane z prawem do inicjowania działań mających na celu wytworzenie informacji jakościowo nowej. Powyższe uprawnia do przyjęcia, że wnioski zainteresowanego rodzi po stronie organu administracji obowiązek udostępnienia informacji publicznej w sytuacji, gdy ta informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu.
 2. W postępowaniu o udzielenie informacji publicznej, nie jest dopuszczalne odsyłanie wnioskodawcy do danych zamieszczonych na stronie internetowej podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, która nie jest stroną BIP.
- 14. 2012.05.10, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 47/12, LEX nr 1166282**
1. Informacją publiczną jest każda wiadomość wytworzona lub odnosząca się do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących zadania publiczne oczywiście w zakresie tych zadań. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów, stanowi ją treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej oraz podmioty niebędące organami administracji, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych niezależnie do jakiego podmiotu są one kierowane.
 2. Udzielenie przez organ administracji odpowiedzi na wnioski innej niż oczekiwana, lecz nie zwerbalizowana wyraźnie przez stronę nie uzasadnia podnoszenia wobec organu zarzutu bezczynności, bowiem z bezczynnością na gruncie u.d.i.p. mamy do czynienia wówczas, gdy organ, będąc zobowiązanym do podjęcia czynności materialno-technicznej, takiej czynności nie podejmuje.
- 15. 2012.05.08, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 3/12, LEX nr 1166258**
1. W przypadku udzielenia informacji publicznej przewlekłość postępowania może wystąpić jedynie wówczas, gdy informacja wskazana we wniosku o jej udostępnienie jest informacją publiczną i jednocześnie żądanie jej udzielenia skierowane jest do podmiotu zobowiązanego do jej udostępnienia. Zarówno zakres podmiotowy jak i przedmiotowy, a także procedurę oraz tryb udostępniania informacji publicznej, reguluje u.d.i.p. Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1 tej ustawy powiatowy inspektor sanitarny, jako organ administracji publicznej jest objęty ustawą, a więc zobowiązany do podejmo-

wania na jej podstawie działań w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej.

2. O przewlekłości postępowania w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej można mówić w sytuacji, gdy zobowiązany do udzielenia tej informacji podmiot, w przypadku braku jakichkolwiek niezależnych od niego przeszkód, nie podejmuje w terminie - wskazanym w art. 13 u.d.i.p. - odpowiednich czynności. Obowiązek udzielenia informacji, bądź wydania decyzji odmownej, będzie istniał jedynie w stosunku do informacji podlegających udostępnieniu w trybie ustawy, a więc informacji mających charakter publiczny.

16. 2012.04.18, wyrok NSA W-wa, I OSK 191/12, LEX nr 1218847

Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji mamy do czynienia w sytuacji, gdy organ milczy wobec wniosku o udzielenie takiej informacji, a nie, gdy rozpozna wniosek w sposób niezadowolający wnioskodawcę. Chodzi tu bowiem o niezajęcie jakiegokolwiek stanowiska w sprawie.

17. 2012.04.02, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 29/12, LEX nr 1139110

Przekazanie kopii decyzji administracyjnej należy zakwalifikować jako udostępnienie żądanej informacji publicznej, chociaż decyzja administracyjna jest wydawana w indywidualnej sprawie administracyjnej, rozstrzygając ją co do istoty w postępowaniu jurysdykcyjnym.

18. 2012.03.20, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 4/12, LEX nr 1139112

1. W wyroku uwzględniającym skargę na beczynność sąd nie może określić, w jaki sposób powinna być rozpoznana sprawa, w której organ pozostaje w beczynności, nie może bowiem nakazywać organowi wydania decyzji, postanowienia lub podjęcia czynności określonej treści.
2. Sporządzenie kopii określonych konkretnych dokumentów ma charakter informacji publicznej i nie powinno być zaliczane do informacji przetworzonej z tego względu, że ich sporządzenie nie prowadzi do powstania nowych informacji, składających się z cząstkowych informacji prostych. Niewątpliwie dziennik budowy jest dokumentem w którego posiadaniu pozostaje inwestor, a jeżeli inwestorem jest jednostka samorządu terytorialnego, czyli podmiot publicznoprawny realizujący zadania publiczne, to i dziennik budowy służy realizowaniu zadań publicznych przez taki podmiot i jego organy. Z tego względu dostęp do tego dokumentu należy traktować jako dostęp do informacji publicznej.

19. 2012.03.14, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 34/12, LEX nr 1139149

1. Udzielanie informacji publicznej nie wymaga wydania decyzji, a jest czynnością materialno-techniczną.
2. Jednym z warunków wykonywania funkcji przez komornika sądowego jest posiadanie przezeń odpowiedniej umowy ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej, co nierozdzielnie wiąże się z funkcjonowaniem komornika sądowego jako podmiotu realizującego działania publiczne. Taka umowa jest informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

20. 2012.03.08, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 364/11, LEX nr 1139136

Brak możliwości dostępu do informacji nie oznacza, że informacja ta nie została zamieszczona przed wniesieniem skargi. Ewentualny błąd techniczny nie oznacza, że zaistniała beczynność organu.

21. 2012.03.07, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 5/12, LEX nr 1124245

Nagranie posiedzenia sesji rady, utrwalone za pomocą sprzętu audiowizualnego i zapisane na nośniku w postaci np. płyty CD bądź DVD, dotyczy sfery faktów, stanowi zatem informację publiczną. Jeżeli posiedzenie rady zostało utrwalone w jednej z form wymienionych w art. 19 u.d.i.p., albo zmaterializowane w innej formie, to w razie złożenia wniosku brak jest podstaw, aby materiałów dokumentujących te posiedzenia, w tym w postaci dokonanych nagrań, nie udostępnić niezwłocznie.

22. 2012.03.07, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 429/11, LEX nr 1139144

Z beczynnością podmiotu zobowiązanego w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot ten nie podejmuje czynności materialno-technicznej, a więc gdy milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji.

23. 2012.02.08, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 99/11, LEX nr 1109072

1. Skarga na beczynność w sprawie dostępu do informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej. Kpa nie ma zastosowania do udostępnienia informacji publicznej, gdyż u.d.i.p. zawiera odesłanie do stosowania tego kodeksu jedynie w odniesieniu do decyzji o odmowie udzielenia informacji, nie zaś do czynności materialno-technicznej polegającej na jej udzieleniu.
2. Fakt, że ewentualne dokumenty poświadczające wydatki z funduszu sołeckiego wystawione zostały przed podmioty prywatne, wobec czego nie stanowią dokumentów urzędowych, nie oznacza, że dokumenty nie podlegają reżimowi u.d.i.p. Informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem zdecydowanie szerszy zakres pojęciowy, niż dokumenty urzędowe. Wobec tego nie można tego pojęcia zwęzać i utożsamiać dostępu do informacji publicznej z dostępem do dokumentów urzędowych.

24. 2012.02.01, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 150/11, LEX nr 1109070

Pozostawanie w beczynności przez podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej oznacza niepodjęcie przez ten podmiot, w terminie wskazanym w art. 13 u.d.i.p., stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udzielenia. Odmowa udzielenia informacji następuje tylko z uwagi na ochronę danych osobowych, tajemnicę zawodową, służbową, państwową, czy też inną tajemnicę ustawowo chronioną, bądź też prawo do prywatności oraz w razie braku interesu publicznego przy informacji przetworzonej, zaś decyzja o umorzeniu postępowania wydawana jest z powodów technicznych.

25. 2012.01.17, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 396/11, LEX nr 1114130

1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej wszczyna postępowanie w sprawie jej udostępnienia, ale określa również krąg podmiotów tego postępowania. Złożenie wniosku do organu administracji przesądza o tym, iż w odniesieniu do tego właśnie konkretnego organu należy ustalić, czy jest on zobowiązany, w świetle przepisów u.d.i.p., do udzielenia informacji publicznej oraz czy podejmuje stosowne czynności, których brak jest jednoznaczny z beczynnością.
2. Przyjąć należy jako zasadę jawność informacji o charakterze publicznym, zaś wyjątków od tej zasady należy upatrywać w jasno określonych przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Takie ograniczenie zawiera ustawa o z 1985 r. Państwowej Inspekcji Sanitarnej w art. 29a stanowiąc, iż

uzyskane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w trakcie kontroli informacje, dokumenty i inne dane zawierające tajemnicę prawnie chronioną kontrolowanego nie mogą być przekazywane innym organom ani ujawniane, jeżeli nie jest to konieczne ze względu na ochronę życia lub zdrowia człowieka, z wyłączeniem żądania sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem. Jednakże ww. przepis nie wyłącza dokumentacji pokontrolnej z pojęcia informacji publicznej. Przeciwnie, protokoły z kontroli zakładu pracy powiatowego inspektora sanitarnego mają walor informacji publicznej, lecz informacja w tych protokołach zawarta i tylko w zakresie objętym tajemnicą prawnie chronioną np. tajemnicą przedsiębiorcy, podlega ograniczeniu. Zatem odmowa udzielenia informacji, z powołaniem się na ustawowe ograniczenia, powinna nastąpić poprzez wydanie decyzji administracyjnej.

26. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 317/11, LEX nr 1107702

Każda udzielona informacja publiczna musi być na tyle dokładna i precyzyjna, aby żądającego nie zmuszać do domniemywania, bądź też do domyślania się jej treści.

27. 2012.01.11, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 111/11, LEX nr 1124319

Przepis art. 52 § 3 p.p.s.a. odnosi się do skarg na akty i czynności, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a., a nie skarg na bezczynność w zakresie takich aktów i czynności. W sytuacji, gdy ustawodawca uzależnia zaskarżenie bezczynności od wniesienia środka zaskarżenia, czyni to w sposób wyraźny. Co zaś się tyczy bezczynności dotyczącej wniosku o udostępnienie informacji publicznej, przepisu takiego brak.

28. 2011.12.20, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 61/11, LEX nr 1153835

Komornik sądowy, jako funkcjonariusz publiczny jest podmiotem zobowiązanym na gruncie u.d.i.p. do udostępnienia informacji mających charakter informacji publicznej będącej w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 tej ustawy). Dotyczy to tylko wykazania spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Skoro treść umowy ubezpieczenia nie stanowi informacji publicznej, Komornik nie jest zobowiązany do jej udostępnienia w trybie u.d.i.p., zatem nie pozostaje w bezczynności.

29. 2011.12.14, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 141/11, LEX nr 1153843

1. Udzielanie informacji publicznej nie wymaga wydania decyzji, a jest czynnością materialno-techniczną.
2. Z faktu, że Komornik Sądowy działa przy Sądzie Rejonowym i spełnia w imieniu Państwa ważną funkcję jaką jest wykonywanie orzeczeń sądowych wynika z jednej strony szczególna ochrona komornika jako funkcjonariusza publicznego, a z drugiej strony jego usytuowanie w gronie podmiotów wykonujących zadania publiczne w rozumieniu art. 4 ust. 1 u.d.i.p., co statuuje komornika sądowego w kręgu podmiotów zobowiązanych u.d.i.p.

30. 2011.12.08, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 31/11, LEX nr 1134993

1. Wniesienie skargi na bezczynność organów nie zostało przez ustawodawcę ograniczone żadnym terminem. Ponadto odnotować trzeba, że skarga na bezczynność organu w przedmiocie informacji publicznej nie musi być poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej.
2. Dla dopuszczalności skargi na bezczynność nie ma znaczenia okoliczność, z jakich powodów okre-

ślony akt (decyzja, postanowienie lub inny akt) nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, a w szczególności, czy bezczynność organu spowodowana została zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu w ich podjęciu lub dokonaniu, czy też wiąże się z przeświadczeniem organu, że stosowny akt lub czynność w ogóle nie powinna zostać dokonana, wyrażającym się np. w odmowie wydania decyzji w związku z błędnym przekonaniem organu, że załatwienie sprawy nie wymaga jej wydania.

31. 2011.11.24, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 133/11, LEX nr 1153812

Treść u.d.i.p., a zwłaszcza art. 13, jednoznacznie wskazuje, że zamiarem ustawodawcy było takie uregulowanie trybu udzielania informacji publicznej przez organy administracji, by było to postępowanie jak najbardziej odformalizowane oraz toczące się bez zbędnej zwłoki. Dlatego też zasadą jest udzielanie informacji publicznej w terminie 14 dni od złożenia wniosku lub - w uzasadnionych przypadkach - w terminie nieprzekraczającym dwóch miesięcy.

32. 2011.08.10, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 46/11, LEX nr 1086366

1. Z bezczynnością mamy do czynienia w sytuacji, gdy organ uchyla się od wydania decyzji, postanowienia czy też nie podejmuje innego aktu lub czynności z zakresu administracji publicznej; skarga na bezczynność ma na celu zlikwidowanie takiego stanu.
2. Na gruncie u.d.i.p. niedopuszczalne jest powoływanie się na brak przymiotu strony w postępowaniu zakończonym decyzją administracyjną, z uwagi na treść art. 2 ust. 1 u.i.d.p.

33. 2011.07.07, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 14/11, LEX nr 1153807

1. Przedstawienie informacji innej niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca lub też informacji wymijającej, może powodować jego uzasadnione wątpliwości co do tego, czy organ w ogóle udzielił odpowiedzi, co w takiej sytuacji należy traktować jako nieudzielenie żądanej informacji.
2. W przypadkach, w których dostęp do informacji publicznych jest wyłączony na podstawie przepisów szczególnych nadal mamy do czynienia z informacją publiczną, jeśli są spełnione warunki określone w jej ustawowej definicji. Ograniczenia w tym zakresie nie oznaczają jednak, iż informacje te nie stanowią informacji publicznej. To zaś oznacza, iż jeśli organ uzna, że istnieją podstawy do odmowy udostępnienia informacji zgodnej z żądaniem winien to uczynić wydając stosowną decyzję. W przeciwnym razie winien informacji publicznej udzielić.

34. 2011.06.30, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 18/11, LEX nr 1086338

1. Gdy żądana informacja stanowi informację publiczną, lecz nie może być przez organ udostępniona z uwagi na ochronę danych osobowych, organ nie może poprzestać na zawiadomieniu wnioskodawcy, że żądana informacja nie może być udzielona w trybie u.d.i.p., lecz winien wydać w tym przedmiocie decyzję administracyjną.
2. Wniesienie skargi na „milczenie władzy” jest uzasadnione nie tylko w przypadku niedotrzymania terminu załatwienia sprawy, ale także w przypadku odmowy wydania aktu mimo istnienia w tym względzie ustawowego obowiązku, choćby organ mylnie sądził, że załatwienie sprawy nie wymaga wydania takiego aktu.

35. 2011.05.31, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 25/11, LEX nr 1153830

1. Z beczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy w określonym w prawie terminie organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie lub, gdy wprawdzie prowadził postępowanie w sprawie, jednakże, mimo istnienia ustawowego obowiązku, nie kończy go wydaniem stosownego aktu lub nie podejmuje czynności.
2. Wobec finansowania pomocy udzielanej beneficjentom realizującym poszczególne projekty w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki ze środków publicznych (zarówno europejskich jak i krajowych), a więc z majątku publicznego, wszelkie informacje dotyczące przebiegu procedury zmierzającej do udzielenia tegoż dofinansowania uznać należy za informacje publiczną w rozumieniu u.d.i.p., albowiem dotyczą one pomocy publicznej.

36. 2011.05.31, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 20/11, LEX nr 1088418

Wniesienie skargi na beczynność jest uzasadnione nie tylko w przypadku niedotrzymania terminu załatwienia sprawy, ale także w sytuacji odmowy wydania aktu, mimo istnienia w tym względzie ustawowego obowiązku, choćby organ mylnie sądził, że załatwienie sprawy nie wymaga wydania danego aktu.

37. 2011.05.25, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 48/11, LEX nr 1132608

Jeżeli okoliczności takie jak brak cech informacji publicznej lub brak informacji w zasobach zobowiązanego ujawnią się po skierowaniu żądania udostępnienia informacji publicznej, zasadnym jest przyjęcie, że zarówno w jednym, jak i w drugim przypadku, podmiot zobowiązany do udostępnienia nie narazi się na zarzut beczynności, jeżeli powiadomi wnoszącego pismem, że jego wniosek nie znajduje podstaw w przepisach prawa.

38. 2011.05.24, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 115/11, LEX nr 1132605

Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno - technicznej. Obowiązek wydania decyzji administracyjnej ustawodawca przewidział natomiast tylko w takim wypadku, gdy informacja, której udostępnienia żąda określony podmiot jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia.

39. 2011.05.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 18/11, LEX nr 1128744

U.d.i.p. nie uprawnia organu do samodzielnej zmiany formy udostępnienia informacji publicznej. Jeżeli organ nie udzielił informacji w żądanej formie ani nie poinformował wnioskodawcy o niemożności udostępnienia informacji w żądanej formie, ale sam wezwał wnioskodawcę do uiszczenia opłaty, zmieniając jednocześnie formę udostępnienia dokumentów i od tej opłaty uzależnił wydanie dokumentów, to takie działanie nie stanowi prawidłowego rozpatrzenia wniosku. Tym samym organ pozostaje w beczynności.

40. 2011.05.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 17/11, LEX nr 1128743

Jeżeli organ nie udostępnia dokumentów, a jedynie informuje wnioskodawcę o ich treści, nie wskazując jednocześnie dlaczego odmówił wnioskodawcy udzielenia informacji we wskazanej formie, to należy uznać, że nadal pozostaje w beczynności w zakresie tej części wniosku.

41. 2009.10.20, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 28/09

W sprawie o udzielenie informacji publicznej bezpodstawne jest stwierdzenie beczynności organu i obciążenie go negatywnymi konsekwencjami niezrozumienia intencji wnioskodawcy co do zakresu i treści żądanych informacji, gdy okoliczności sprawy wskazują, że organ podjął wszelkie kroki do pozytywnego załatwienia wniosku,

a nieprzekazanie pełnych wnioskowanych informacji wynikało tylko i wyłącznie z niejasno sformułowanego żądania oraz braku reakcji strony po udzieleniu przez organ informacji publicznej - zdaniem strony niepełnej.

42. 2009.09.23, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 57/09

Przed wniesieniem skargi na bezczynność w przedmiocie dostępu do informacji publicznej, nie jest wymagane wezwanie do usunięcia naruszenia prawa przewidziane przed sądami administracyjnymi.

43. 2009.09.03, wyrok WSA w Warszawie, VIII SAB/Wa 19/09

Jeżeli organ wskazuje na potrzebę dokładniejszego sprecyzowania żądania - mającego na celu umożliwienie udzielenia informacji publicznej, zaś osoba żądająca danej informacji odmawia takiego sprecyzowania żądania, to nie można, zatem zasadnie przypisywać organowi bezczynności. W tym przypadku, to raczej żądającemu informacji publicznej można przypisać bezczynność w postaci braku zwykłego współdziałania niezbędnego do uzyskania danej informacji.

44. 2009.08.27, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 36/09

Wniesienie skargi do sądu administracyjnego na bezczynność organu administracyjnego polegającą na nieudostępnieniu informacji publicznej w rozumieniu przepisów u.d.i.p. nie jest uwarunkowane wyczerpaniem środka zaskarżenia przewidzianego w kpa. Nie jest także wymagane poprzedzenie takiej skargi środkiem uregulowanym w przepisie art. 52 par. 1 p.p.s.a., ponieważ nie dotyczy ona ani aktu ani czynności, dla skuteczności zaskarżenia których konieczne jest uprzednie wezwanie do usunięcia naruszenia prawa.

45. 2009.08.26, wyrok WSA w Warszawie, sygn. II SAB/Wa 46/09

Nie można natomiast mówić o bezczynności organu, gdy organ nie może podać żądanych informacji, bo ich po prostu nie posiada. W sytuacji gdy organ nie ma żądanej informacji, ewentualne orzeczenie sądu zobowiązujące do udzielenia informacji byłoby w ogóle nie wykonalne. Nie można zmusić do udzielenia informacji, której się nie posiada.

46. 2009.02.20, wyrok WSA w Warszawie, sygn. II SA/Wa 1672/08

Zgodnie z art. 286 § 2 p.p.s.a. w związku z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., termin do załatwienia przez organ sprawy w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej wynosi 14 dni od dnia doręczenia akt organowi. Terminy określone w art. 35 kpa nie znajdują tutaj zastosowania.

47. 2008.10.14, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 29/08

Istota skargi na bezczynność polega na tym, że sąd uwzględniając taką skargę, zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub dokonania czynności lub stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa. Dla uwzględnienia skargi na bezczynność konieczne jest zatem uprzednie ustalenie, iż istnieje określony przepis prawa, który w tej konkretnej sprawie zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu lub podjęcia czynności. Bezczynność zachodzi bowiem, gdy w prawnie ustalonym terminie organ nie podjął żadnych czynności lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale mimo ustawowego obowiązku nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia, innego aktu lub też nie podjął innej stosownej czynności.

48. Post. NSA z dnia 31.03.08 r., sygn. I OSK 262/08

1. Skarga na bezczynność w przedmiotowej sprawie może być wniesiona bez wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

2. Gdy skarga na bezczynność dotyczy udostępnienia informacji publicznej, nie musi być ona poprzedzona żadnym środkiem zaskarżenia na drodze administracyjnej. Skarga na bezczynność w przedmiotowej sprawie może być wniesiona bez wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

49. Wyrok NSA z dnia 10.01.07, sygn. I OSK 50/06

1. Sąd aby móc stwierdzić, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej pozostaje w bezczynności musi rozstrzygnąć czy żądana informacja mieści się w ustawowym pojęciu informacji publicznej.
2. W pierwszej kolejności należało wyjaśnić, czy informacja, o której udostępnienie wystąpił skarżący stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy. Jest to niezbędne, aby stwierdzić, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej pozostaje w bezczynności

Art. 14. 1. Udostępnianie informacji publicznej na wniosek następuje w sposób i w formie zgodnych z wnioskiem, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje podmiot obowiązany do udostępnienia, nie umożliwiają udostępnienia informacji w sposób i w formie określonych we wniosku.

2. Jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w sposób lub w formie określonych we wniosku, podmiot obowiązany do udostępnienia powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. W takim przypadku, jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się.

1. 2013.01.10, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 51/12, LEX nr 1254775

1. Informacją przetworzoną jest informacja publiczna opracowana przez podmiot zobowiązany przy użyciu dodatkowych sił i środków, na podstawie posiadanych przez niego danych, w związku z żądaniem wnioskodawcy i na podstawie kryteriów przez niego wskazanych, czyli innymi słowy informacja, która zostanie przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów.
2. Informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma informacji tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Powyższe zabiegi czynią takie informacje proste informacją przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą istnienia przesłanki interesu publicznego.
3. Jeżeli organ uważa, że skarżący żąda informacji przetworzonej, to winien go wezwać do wykazania w stosownym terminie, że udostępnienie informacji publicznej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, a po ewentualnym bezskutecznym upływie terminu - wydać decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.
4. Z bezczynnością podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej w zakresie dostę-

pu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot zobowiązany nie podejmuje żadnych działań wobec wniosku o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia informacji w nieprzewidzianej dla tej czynności formie prawnej, względnie nie podejmuje innej czynności uzasadnionej przepisami u.d.i.p. Na równi z niepodjęciem tego rodzaju czynności należy traktować przedstawienie informacji innej niż ta, której oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też nieadekwatnej do treści wniosku, co może powodować uzasadnione wątpliwości adresata odpowiedzi co do tego, czy organ w ogóle udzielił odpowiedzi na jego wniosek.

2. 2012.12.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 2149/12, LEX nr 1285158

1. Udzielenie informacji publicznej ma charakter czynności materialno-technicznej, wynikającej z przepisów prawa - u.d.i.p. Identyfikacja określonego we wniosku dokumentu jako informacji publicznej determinuje konieczność jego udostępnienia, natomiast jeżeli w ocenie organu, istnieją ustawowe przeszkody do udostępnienia informacji w określony sposób lub w określonej formie, bądź istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej, to zobligowany jest on do załatwienia wniosku w formie procesowej. Brak udostępnienia informacji publicznej i brak rozstrzygnięć procesowych w tym zakresie powoduje, że organ pozostaje w bezczynności. Środkiem przysługującym w tej sytuacji osobie domagającej się udostępnienia informacji publicznej jest skarga do sądu administracyjnego, wnoszona na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w zw. z pkt 4 p.p.s.a.
2. Mapy cyfrowe w wersji wektorowej lub rastrowej „Uwarunkowania rozwoju przestrzennego” oraz „Kierunki rozwoju przestrzennego” stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. i organ administracji nie może powoływać się na przepisy u.p.a.p.p., powstrzymując się od załatwienia w formie procesowej wniosku o ich udostępnienie. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio redagowane i wytworzone przez organ administracji publicznej, ale charakter taki mają również dokumenty, które organ wykorzystuje do zrealizowania powierzonych prawem zadań, nawet wtedy, gdy prawa autorskie należą do innego podmiotu.
3. Przy udostępnieniu map sporządzonych dla potrzeb studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i prowadzonych przy nim prac nie chodzi o rozporządzenie prawami autorskimi, lecz o dostęp do treści dokumentu stworzonego na zlecenie organu administracji publicznej w celu realizacji zadań publicznych. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów, w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem, przy czym nie chodzi tylko o dokumenty wytworzone przez organ, ale i takie, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań (także te, które tylko w części dotyczą organu), nawet gdy nie pochodzą wprost od niego.

3. 2012.11.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 1811/12, LEX nr 1291356

Brak jakiegokolwiek odpowiedzi ze strony wnioskodawcy na powiadomienie, ewentualnie podtrzymanie przez niego pierwotnych żądań co do sposobu i formy realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej, wobec braku możliwości technicznych, które pozwalałyby na uczynienie wnioskowi zadość - uprawnia podmiot zobowiązany do podjęcia czynności zmierzających do wydania decyzji o umorzeniu postępowania o udzielenie

informacji publicznej, co uzasadnia konieczność stosowania w tym zakresie przepisów kpa.

4. 2012.10.24, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 37/12, LEX nr 1235587

Każdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej powinien być załatwiony bądź przez udostępnienie informacji (czynność materialnotechniczna), a w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy prawne przez odmowę udostępnienia, która przybiera formę decyzji administracyjnej. Brak któregośkolwiek ze wskazanych działań musi prowadzić do przyjęcia, że podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej dopuszcza się bezczynności w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej.

5. 2012.10.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 1682/12, LEX nr 1233164

1. Dla przyjęcia, że podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej proceduje zgodnie z ustawą, wymagane jest, by powiadomienie o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem, ze wskazaniem, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie, zostało opatrzone rygorem i terminem na jego realizację, wszak te elementy nie tylko determinują dalsze czynności procesowe podmiotu zobowiązanego, ale świadczą o skuteczności podejmowanego powiadomienia.
2. Powiadomienie należy kwalifikować jako czynność materialno - techniczną, zmierzającą bezpośrednio do udzielenia informacji bądź umorzenia postępowania, w zależności od stanowiska strony.

6. 2012.09.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 1015/12, LEX nr 1260013

1. Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej nie musi wiedzieć na etapie składania wniosku, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie jest zobligowany do wskazania powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże występowania tej przesłanki.
2. Brak ustawowej przesłanki udzielenia informacji publicznej przetworzonej, tj. istnienia po stronie wnioskodawcy „szczególnie uzasadnionego interesu publicznego”, skutkuje decyzją o odmowie udzielenia tej informacji, opartą na przepisie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

7. 2012.09.06, wyrok NSA W-wa, I OSK 1367/12, LEX nr 1254804

Zawarte w art. 13 i 14 u.d.i.p. uregulowania mają charakter materialny, co oznacza, że nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, o jakiej mowa w art. 174 pkt 2 p.p.s.a.

8. 2012.08.14, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 280/12, LEX nr 1218511

Jeżeli dysponent informacji publicznej (co do zasady podmiot obowiązany do jej udostępnienia) dokona oceny, iż nie może udostępnić informacji publicznej ze względu na wymóg ochrony danych osobowych i w związku z tym odmawia uwzględnienie wniosku, a strona odwołuje się od wydanej w tym przedmiocie decyzji, to obowiązek dokonania takiej oceny przechodzi na organ odwoławczy, który jest obowiązany ponownie rozpatrzyć sprawę merytorycznie. Oznacza to, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej (wydający w pierwszej instancji decyzję) jest obowiązany wraz z odwołaniem przekazać organowi odwoławczemu treść in-

formacji publicznej objętej wnioskiem. Bez tego materiału dowodowego, rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest rozstrzygnięciem abstrakcyjnym, oderwanym od stanu faktycznego sprawy.

9. 2012.06.27, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 154/12, LEX nr 1265484

1. Każdy przypadek udostępniania danych zawartych we wszelkich dokumentach podatkowych jest ściśle unormowany, tak co do podmiotów, którym można udostępniać te dane, jak i zakresu, w jakim to może nastąpić. Regułą jest wykorzystywanie informacji znajdujących się w posiadaniu organu podatkowego tylko wewnątrz jego struktur organizacyjnych i wyłącznie dla potrzeb podatkowych, natomiast wszelkie wyjątki muszą być *expressis verbis* określone przepisami prawa.
2. Informacje dotyczące spółki - wpłaty podatku od nieruchomości oraz przedmiot wpłaty - stanowią tajemnicę skarbową w rozumieniu art. 293 o.p., a zatem odmowa ujawnienia tych danych znajduje oparcie w przepisach prawa.
3. W trybie przepisów u.d.i.p. mogą być ujawnione jedynie informacje zbiorcze o podatnikach, nie mogą być natomiast udzielane żadne informacje indywidualne. Dane zawarte w rozstrzygnięciu organu podatkowego w sprawie indywidualnego wymiaru podatku przez konkretnego podatnika stanowią tajemnicę skarbową.
4. Jeżeli organ ma wątpliwości co do zakresu żądania wniosku lub formy udzielenia informacji powinien zwrócić się do wnioskodawcy o jego sprecyzowanie lub dookreślenie, albowiem właściwa realizacja wniosku o dostęp do informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji na temat zawartych w nim kwestii. Nie chodzi o udzielenie jakiegokolwiek informacji, ale o przedstawienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania. W przeciwnym wypadku doszłoby do zaprzeczenia idei dostępu do informacji publicznej, której założeniem jest jawność działań władzy publicznej. Natomiast przedstawienie informacji zupełnie innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku, świadczy o bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej, co narusza regulację zawartą w art. 13 ust. 1 u.d.i.p.
5. Wnioskodawca nie musi wykazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To na podmiocie zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej ciąży obowiązek wykazania braku u wnioskodawcy przesłanki ustawowej koniecznej dla udzielania informacji przetworzonej.

10. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 736/12, LEX nr 1216575

1. Prawo dostępu do informacji publicznej obejmuje prawo żądania udzielenia informacji o określonych faktach i stanach istniejących w chwili udzielania informacji. Informacja publiczna dotyczy sfery faktów, a prawo dostępu do informacji publicznej oznacza dostęp do informacji już będącej w posiadaniu podmiotu zobowiązanego i nie może być utożsamiane z prawem do inicjowania działań mających na celu wytworzenie informacji jakościowo nowej. Powyższe uprawnia do przyjęcia, że wniosek zainteresowanego rodzi po stronie organu administracji obowiązek udostępnienia informacji publicznej w sytuacji, gdy ta informacja publiczna znajduje się w jego posiadaniu.

2. W postępowaniu o udzielenie informacji publicznej, nie jest dopuszczalne odsyłanie wnioskodawcy do danych zamieszczonych na stronie internetowej podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, która nie jest stroną BIP.

11. 2012.04.12, wyrok WSA w Olsztynie, II SA/OI 193/12 LEX nr 1145838

Okoliczność, iż informacja nie została utrwalona na nośniku elektronicznym, a tym samym nie jest na tym nośniku przechowywana, nie oznacza, że w tej formie nie może być ona udostępniona. Czym innym jest bowiem forma przechowywania informacji, a czym innym sposób i forma jej udostępnienia.

12. 2012.03.27, wyrok NSA W-wa, I OSK 156/12, LEX nr 1264575

Organ musi uwiarygodnić, iż nie posiada żądanej informacji publicznej, aby nie pozostawać w stanie bezczynności w udostępnieniu informacji publicznej. Powiadomienie wnioskodawcy o nieposiadaniu żądanych informacji należy rozpatrywać w kontekście art. 8, 9 i 11 kpa, a zatem powiadomienie takie powinno zawierać informację dlaczego organ nie posiada żądanych informacji oraz inne dane, która mogą mieć wpływ na sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Sąd jest natomiast zobowiązany do oceny czy prawdopodobne jest, że organ żądanej informacji nie posiada, a oceniając czy podmiot zobowiązany powinien ją posiadać, powinien między innymi ustalić czy informacja ta jest związana z zakresem jego działania i kompetencją.

13. 2012.02.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 443/11, LEX nr 1121642

Nie można przyjąć, że żądanej informacji publicznej nie ma, skoro, pomimo nieutrwalenia jej na dostępnym nośniku informacji, informacja ta jest wiadomym i znanym organowi faktem. Realizacja wniosku powinna nastąpić poprzez udostępnienie wnioskodawcy w sposób werbalny w formie ustnego przekazu wyjaśnień w interesującym go zakresie, względnie nagrania audiowizualnego bądź zapisu w formie papierowej.

14. 2012.02.01, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 58/11, LEX nr 1110830

Sposób załatwienia sprawy o udzielenie dostępu do informacji publicznej polegający na poinformowaniu zainteresowanego przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, że akta sprawy administracyjnej nie stanowią informacji publicznej i nie znajdują tu zastosowania przepisy u.d.i.p. narusza art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5, art. 14 i art. 16 u.d.i.p. Akta administracyjne, mogą zawierać informacje publiczne, a tym samym brak dostępu do nich lub brak decyzji odmawiającej dostępu, stanowi o bezczynności organu.

15. 2012.01.24, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 68/11, LEX nr 1107955

1. Przez pojęcie sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku należy rozumieć formę, w jakiej wnioskodawca domaga się utrwalenia informacji. Formy te zostały alternatywnie przewidziane w art. 12 ust. 2 u.d.i.p. Udostępniając informacje podmiot jest zobligowany do posłużenia się jedną z tych właśnie form.
2. W razie niemożliwości udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem, na zasadzie art. 14 ust. 2 u.d.i.p. podmiot powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. Jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się, co następuje w formie decyzji, do

której stosuje się przepisy kpa. W tej samej formie podmiot dysponujący informacją publiczną może również odmówić udostępnienia informacji z uwagi na przesłanki ograniczające jej dostępność, albo odmówić udostępnienia informacji przetworzonej, ze względu na niewykazanie, że jej uzyskanie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, po uprzednim wezwaniu do przedstawienia, że uzyskanie informacji przetworzonej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. W sytuacji natomiast, gdy wniosek nie znajduje podstawy w przepisach prawa, żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ nie jest w jej posiadaniu lub obowiązuje inny tryb jej udostępnienia, nie ma podstaw do stosowania trybu określonego w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., stąd odmowa następuje w formie czynności materialno-technicznej, tj. pisma, zawierającego informację o braku możliwości zastosowania do wniosku przepisów ustawy.

16. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 317/11, LEX nr 1107702

Każda udzielona informacja publiczna musi być na tyle dokładna i precyzyjna, aby żądającego nie zmuszać do domniemywania, bądź też do domyślania się jej treści.

17. 2012.01.11, wyrok WSA w Warszawie, VIII SA/Wa 1072/11, LEX nr 1107765

1. Takie czynności organu, jak selekcja dokumentów i protokołów, ich analiza pod względem treści są zwykłymi czynnościami, które nie mają wpływu i nie dają podstaw do zakwalifikowania żądanych dokumentów, jako informacji przetworzonej. W wyniku stosowania takich czynności organu nie powstaje bowiem żadna nowa informacja. O przetworzeniu informacji nie stanowi też sięganie do materiałów archiwalnych czy też źródłowych. Także czasochłonność oraz trudności organizacyjno-techniczne jakie wiążą się z przygotowaniem informacji publicznej, nie mogą zwalniać zobowiązanego podmiotu z tego obowiązku, a tym samym kwestie te nie mogą ograniczać prawa do uzyskania informacji publicznej przewidzianego w art. 3 u.d.i.p., przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 5 tej ustawy.
2. Nie istnieje żaden związek pomiędzy art. 3 ust. 1 pkt 1 a art. 14 ust. 2 u.d.i.p. Dysponent informacji publicznej przetworzonej nie może wykorzystywać unormowania z art. 14 ust. 2 powyższej ustawy do powiadomienia pisemnie wnioskodawcy o braku możliwości udostępnienia żądanej informacji z tego powodu, że ma ona charakter informacji publicznej przetworzonej, i wskazywania, że jej udostępnienie może nastąpić niezwłocznie po wykazaniu powodów, dla których spełnienie żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. Art. 14 ust. 2 u.d.i.p., na podstawie którego organ wskaże za pomocą pisma informacyjnego inny niż opisany we wniosku sposób lub formę udostępnienia może być interpretowany jako podstawa do udostępnienia informacji wyłącznie z przyczyn technicznych, a nie prawnych.

18. 2012.01.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 184/11, LEX nr 1104373

Wskazanie podmiotowi żądającemu udzielenia informacji publicznej strony BIP jako jej źródła, stanowi prawidłowe załatwienie wniosku tylko i wyłącznie w przypadku, gdy informacje tam zawarte odnoszą się bezpośrednio (wprost) i konkretnie do meritum żądania, bezpośrednio zawierają dane istotne z punktu widzenia pytającego, a ich uzyskanie nie wymaga przedsięwzięcia dodatkowych czynności (informacja prosta). Nieprawidłowe

jest więc załatwienie wniosku poprzez odesłanie do stron BIP, gdy do uzyskania żądanej informacji konieczne jest zapoznanie się przez stronę z licznymi udostępnionymi na stronie BIP dokumentami źródłowymi, a następnie dokonanie selekcji zawartych w nich danych lub też, gdy uzyskanie informacji polegać ma na interpretacji obszernych danych dostępnych w BIP, a następnie samodzielnym jej „wytworzeniu” na ich podstawie.

19. 2011.12.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 1512/11, LEX nr 1149188

Ograniczenie się w odpowiedzi na wniosek o udostępnienie pełnego wykazu stanowisk urzędniczych osób wykonujących w urzędzie funkcje publiczne wraz z imionami i nazwiskami tych osób do podania informacji dotyczącej wyłącznie osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę koliduje z treścią wniosku i nie stanowi o jego załatwieniu.

20. 2011.10.26, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 133/11, LEX nr 1153842

1. W przypadku gdy organ administracji publicznej nie dysponuje żądanymi informacjami, nie wydaje decyzji, ale winien odpowiedzieć na wniosek zainteresowanego i poinformować wnioskodawcę o nieposiadaniu danej informacji publicznej. Informacja ta jest również informacją publiczną i winna być udzielona w określonych przepisami terminach.
2. Na stwierdzenie bezczynności organu nie ma wpływu fakt, że organ pozostawał w mylnym przekonaniu co do prawidłowości zastosowanej procedury administracyjnej w kwestii rozstrzygnięcia wniosku skarżącego z pominięciem przepisów u.d.i.p.

21. 2011.09.20, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 42/11, LEX nr 1086336

Odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 u.d.i.p. przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.).

22. 2011.09.15, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1405/11, LEX nr 1086821

Gdy udostępnienie informacji publicznej wiąże się z poniesieniem kosztów, gdy ma ona charakter informacji publicznej przetwarzanej lub istnieją bezpośrednie powody do odmowy udzielenia informacji publicznej (przez wzgląd na tajemnice ustawowo chronione), wówczas organ zobligowany jest do wydania decyzji o charakterze merytorycznym.

23. 2011.07.07, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 45/11, LEX nr 1153844

Odmowa udzielenia informacji przetworzonej z uwagi na brak interesu publicznego nie oznacza, że w każdym przypadku wyłączona jest tym samym możliwość udostępnienia informacji w ogóle. Jeżeli żądanie wnioskodawcy, w zakresie niewymagającym przetworzenia jest możliwe do samodzielnego uwzględnienia, to odmowa udzielenia informacji ze względu na brak interesu publicznego może dotyczyć tylko tej części żądania, której spełnienie wymaga przetworzenia.

24. 2011.06.22, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 98/11, LEX nr 1086386

Rozpoznanie wniosku o udzielenie informacji publicznej, następuje w formie czynności materialno-technicznej w razie udzielenia informacji publicznej, zaś w razie odmowy udzielenia informacji publicznej - w formie decyzji.

25. 2011.06.10, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 45/11, LEX nr 1103094

Jeżeli organ ma wątpliwości co do zakresu żądania wniosku powinien zwrócić się do wnioskodawcy o jego

sprecyzowanie, albowiem właściwa realizacja wniosku o dostęp do informacji publicznej wymaga precyzyjnego udzielenia informacji na temat zawartych w nim kwestii. Nie chodzi bowiem o udzielenie jakiegokolwiek informacji, ale o przedstawienie jej w takim zakresie i w taki sposób, jaki odpowiada treści żądania.

26. 2011.05.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 18/11, LEX nr 1128744

U.d.i.p. nie uprawnia organu do samodzielnej zmiany formy udostępnienia informacji publicznej. Jeżeli organ nie udzielił informacji w żądanej formie ani nie poinformował wnioskodawcy o niemożności udostępnienia informacji w żądanej formie, ale sam wezwał wnioskodawcę do uiszczenia opłaty, zmieniając jednocześnie formę udostępnienia dokumentów i od tej opłaty uzależnił wydanie dokumentów, to takie działanie nie stanowi prawidłowego rozpatrzenia wniosku. Tym samym organ pozostaje w bezczynności.

27. 2011.05.10, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 19/11, LEX nr 1128745

Skoro ustawodawca przyznał wnioskodawcy uprawnienie do wskazania formy w jakiej ma nastąpić udostępnienie informacji, a także określenie zakresu, w jakim ma nastąpić udostępnienie, to organ winien to uprawnienie respektować. W przeciwnym razie naraża się na zarzut bezczynności.

28. 2011.05.06, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 14/11, LEX nr 994257

Wnioskodawca nie musi wiedzieć na etapie składania wniosku, jaki charakter ma żądana informacja. To podlega wyjaśnieniu przez organ, który uznając, że posiadane informacje mają taki charakter, powinien wezwać wnioskodawcę o wyjaśnienie przesłanki warunkującej dopuszczalność udzielenia takiej informacji. Organ obowiązany udziela tylko takich i tyle informacji, jakie znajdują się w jego posiadaniu (art. 4 ust. 3 u.d.i.p.). Jeżeli organ uzna, że treść zgłoszonego wniosku jest zbyt ogólna, może wezwać wnioskodawcę o dookreślenie zakresu żądania. W tym zakresie może znaleźć zastosowanie kpa. Okoliczności te powinny zostać ustalone przez obowiązany organ. Rolą sądu administracyjnego jest natomiast dokonanie kontroli prawidłowości wywiązania się przez organ z ustawowych obowiązków (art. 3 § 1 p.p.s.a.).

29. 2011.04.18, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 6/11, LEX nr 994277

Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną. Żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania teje czynności szczególnej formy. Dostęp do informacji publicznej realizowany jest w pierwszej kolejności przez wgląd do dokumentów urzędowych. Oznacza to, że zainteresowany uzyskaniem dostępu do wskazanej informacji swoje prawo do informacji publicznej może zrealizować, udając się do organu w celu zapoznania się z treścią tych dokumentów, lub też może to nastąpić w inny wskazany przez ubiegającego się o udzielenie informacji sposób, choćby poprzez wydanie kserokopii dokumentów.

30. 2011.04.14, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 22/11, LEX nr 994264

Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej na etapie składania wniosku nie musi wiedzieć, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie musi wskazywać powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym, i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże istnienia interesu publicznego.

Gdy wnioskodawca, ustosunkowując się do wezwania, o którym mowa w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., nie wykaże istnienia interesu publicznego, wtedy organ powinien wydać decyzję odmawiającą udzielenia żądanej informacji.

31. 2011.03.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 42/11, LEX nr 1079777

Fakt, że w przebieg sesji rady miejskiej utrwalony został w innej formie niż stenogram, którego żąda skarżący, może stanowić jedynie podstawę do rozważenia ewentualnej odmowy udostępnienia informacji publicznej, bądź uznania np., że poprzez konieczność sporządzenia stenogramu (którym organ nie dysponuje) powstanie konieczność przetworzenia informacji, co z kolei może oznaczać konieczność wezwania wnioskodawcy do wykazania szczególnie istotnego interesu publicznego (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p.). Jeśli bowiem środki techniczne, jakimi dysponuje rada miejska, nie pozwalają na sporządzenie stenogramu, przewodniczący rady miejskiej powinien powiadomić o tym wnioskodawcę, wskazując na przyczynę braku realizacji wniosku w sposób w nim podany oraz poinformować go, w jakiej formie żądanie może być spełnione. Wówczas dla podmiotu wnoszącego podanie zostałyby uruchomiony 14 dniowy termin na zmodyfikowanie żądania w sposób pozwalający organowi na udostępnienie informacji.

32. 2011.03.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 3/11, LEX nr 1079760

1. Art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. nie może być interpretowany w ten sposób, że dla uzyskania informacji publicznej przetworzonej wyłącznie na wnioskodawcy spoczywa obowiązek wykazania, że żądana informacja ma istotne znaczenie z punktu widzenia interesu publicznego i powinien to już uczynić we wniosku. Z powołanych przepisów wynika, że to na adresacie wniosku spoczywa obowiązek ustalenia i oceny oraz wykazania, że udzielenie żądanej informacji przetworzonej nie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego.
2. Brak przesłanek do udzielenia informacji publicznej, w tym informacji przetworzonej, skutkuje zawsze wydaniem decyzji merytorycznej, nie zaś o charakterze formalnym, w postaci np. umorzenia postępowania stosownie do art. 14 ust. 2 u.d.i.p.

33. 2011.03.17, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 64/10, LEX nr 1127792

Słowo „udostępnienie” nie musi oznaczać udzielenia w formie pisemnej żądanej informacji. Udostępnieniem będzie między innymi również umożliwienie zapoznania się przez zainteresowanego z danym dokumentem w siedzibie podmiotu.

34. 2011.02.22, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 2/11, LEX nr 1086329

1. Podmiot, do którego złożono wniosek powinien albo udostępnić tę informację w formie czynności materialno-technicznej albo stosując odpowiednio przepisy art. 16 u.d.i.p. rozstrzygnąć o odmowie udostępnienia informacji wskazując przyczynę nieudzielania takiej informacji.
2. W sytuacji kiedy żądana informacja nie została udostępniona wnioskodawcy, jak również nie zostało wydane rozstrzygnięcie o odmowie jej udostępnienia w trybie art. 17 u.d.i.p., zarzut bezczynności należy uznać za uzasadniony.

35. 2011.02.08, wyrok NSA W-wa, I OSK 1938/10, LEX nr 741347

W przypadku nieudzielania informacji publicznej przetworzonej decyzją kończącą postępowanie nie może być zatem decyzja o jego umorzeniu wydana w oparciu o przepis art. 14 ust. 2 u.d.i.p. Brak ustawowej przesłanki

udzielenia informacji publicznej przetworzonej, tj. istnienia po stronie wnioskodawcy szczególnie uzasadnionego interesu publicznego skutkuje decyzją o odmowie udzielenia tej informacji, opartą o przepis art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

36. 2011.02.08, wyrok NSA W-wa, I OSK 1938/10, ONSAiWSA 2011/6/127

Brak przesłanki udzielenia informacji publicznej przetworzonej (art. 3 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. jest podstawą decyzji o odmowie udzielenia takiej informacji (art. 16 ust. 1 tej ustawy), a nie decyzji o umorzeniu postępowania w rozumieniu art. 14 ust. 2 tej ustawy.

37. 2011.01.26, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 68/11, Wspólnota 2012/6/29

Żądanie od organu administracji udzielenia informacji publicznej w postaci fragmentów decyzji administracyjnych lub zestawienia danych zawartych w poszczególnych decyzjach powinno zostać spełnione przez ten organ.

38. 2010.12.02, wyrok NSA W-wa, I OSK 1622/10, LEX nr 745108

W przypadku wniosku o udostępnienie informacji publicznej w formie wydania kserokopii dokumentu, do realizacji tego prawa nie wystarczy ani poinformowanie wnioskodawcy o treści dokumentu, ani zezwolenie na zapoznanie się z jego treścią w określonym miejscu i czasie. Dopiero wydanie żądanych kserokopii jest realizacją tego rodzaju wniosku.

39. 2010.11.25, wyrok WSA w Gliwicach, IV SA/Gl 669/10, LEX nr 758404

Odmowa udzielenia informacji przetworzonej z uwagi na brak interesu publicznego, o jakiej mowa w art. 3 ust. 1 u.d.i.p. nie oznacza, że w każdym przypadku wyłączona jest tym samym możliwość udostępnienia informacji w ogóle. Jeżeli żądanie wnioskodawcy, w zakresie niewymagającym przetworzenia jest możliwe do samodzielnego uwzględnienia, to odmowa udzielenia informacji ze względu na brak interesu publicznego może dotyczyć tylko tej części żądania, której spełnienie wymaga przetworzenia.

40. 2007.08.22, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 1048/07

Gdy wnioskodawca, ustosunkowując się do wezwania, o którym mowa w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., nie wykaże istnienia interesu publicznego, wtedy organ powinien wydać decyzję odmawiającą udzielenia żądanej informacji.

41. 2006.10.13, rozstrzygnięcie wojew. Podlaski, PN.II.0911-162/06, Wspólnota 2006/45/60

Obciążenie wnioskodawcy za udostępnienie informacji publicznej będzie dopuszczalne tylko wtedy, gdy pomimo jej przedstawienia w jednej z przyjętych form wnioskodawca zażąda udostępnienia jej w innej.

42. 2005.05.04, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/3/05, OwSS 2005/3/62/62

W sytuacji nieuzasadnionej odmowy udzielenia informacji publicznej i braku przesłanek do zastosowania art. 138 § 2 kpa organ wyższego stopnia musi uchylić zaskarżoną decyzję w całości i umorzyć postępowanie pierwszej instancji w sprawie odmowy udostępnienia żądanej informacji (art. 138 § 1 pkt 2 kpa), co oznacza, iż z momentem doręczenia decyzji organu wyższego stopnia organ pierwszej instancji nie może - przy zachowaniu identycznych okoliczności prawnych i faktycznych - odmówić udzielenia informacji, powołując tę samą podstawę prawną jak w uchylonej decyzji.

43. 2004.08.25, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 145/04

Jeżeli wniosek strony złożony na podstawie art. 14 ust. 1 u.d.i.p. zawierał prośbę o „wydanie” dokumentów, a nie przesłanie ich pocztą, to organ informując stronę, że dokumenty są do obioru w sekretariacie organu uczynił zadość ww. przepisowi.

44. 2002.09.12, postanow. SKO we Wrocławiu, SKO 4541/5/02, OwSS 2002/4/99/99

Udostępnienie informacji publicznej według u.d.i.p. jest czynnością materialno-techniczną.

45. 2002.09.12, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/3/02, OwSS 2002/4/98/98

1. Niedopuszczalne jest nakazywanie organowi administracji, przez inny organ (w tym wyższego stopnia w postępowaniu administracyjnym), udzielenia informacji znajdującej się - zgodnie z prawem - w jego posiadaniu. Zobowiązanie podmiotów będących w posiadaniu informacji publicznej do jej udostępnienia wynika z art. 4 ust. 3 u.d.i.p.
2. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, a żaden przepis prawa nie pozwala na zobowiązanie decyzją administracyjną do dokonania takiej czynności.

Art. 15. 1. Jeżeli w wyniku udostępnienia informacji publicznej na wniosek, o którym mowa w art. 10 ust. 1, podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, podmiot ten może pobrać od wnioskodawcy opłatę w wysokości odpowiadającej tym kosztom.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, powiadomi wnioskodawcę o wysokości opłaty. Udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia wnioskodawcy, chyba że wnioskodawca dokona w tym terminie zmiany wniosku w zakresie sposobu lub formy udostępnienia informacji albo wycofa wniosek.

1. 2012.12.12, wyrok WSA w Kielcach, II SA/Ke 755/12, LEX nr 1234291

1. Przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. tylko w wyjątkowych sytuacjach upoważnia organ zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej do pobrania opłaty, jeżeli sposób udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku oznacza, że pobranie opłaty przez organ zobowiązany do udostępnienia informacji stanowi wyjątek od zasady bezpłatności dostępu do informacji publicznej (art. 7 ust. 2 tej ustawy), musi więc być tłumaczony według wykładni zwięzającej treść przepisu. Regulacja zawarta w przepisie art. 15 ust. 1 powyższej ustawy dotyczy rzeczywistych kosztów ponoszonych przez organ w związku z określonym sposobem udostępnienia informacji. Koszty te mogą być różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej.
2. Brak jest podstaw do naliczenia „opłaty za zużycie energii przez komputer wraz z urządzeniem skanującym”.

2. 2012.10.25, postanow. NSA W-wa, I OSK 2359/12, LEX nr 1269648

1. Ustalenie wysokości opłaty za dostęp do informacji publicznej nie następuje w drodze postanowienia, od którego przysługuje zażalenie, lecz w drodze aktu, stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, który kreuje zobowiązanie o charakterze finansowym. Akt ten może być określony przykładowo jako: „zarządzenie”, „zawiadomienie”, „wezwanie”, czy „informacja”, jak również może nie zawierać określenia formy i stanowić pismo skierowane do wnioskodawcy. Samo zawarcie w treści pisma informacji o wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa pisma nie ma jednak znaczenia, gdyż nie jest to decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej, o którym

mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

2. Od takich aktów nie przysługuje zażalenie, lecz wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Po dokonaniu takiego wezwania i bezskutecznym upływie terminu, przewidzianego do zajęcia stanowiska przez organ, bądź też po odmowie uwzględnienia wystosowanego wezwania, przysługuje skarga do właściwego sądu administracyjnego.
- 3. 2012.10.25, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 140/12, LEX nr 1234526**
1. Informacją prostą, a nie przetworzoną jest informacja, którą podmiot zobowiązany może udostępnić w takiej formie w jakiej ją posiada, przy czym jej wyodrębnienie ze zbiorów informacji (rejestrów, zbiorów dokumentów, akt postępowań), nie jest związane z koniecznością poniesienia pewnych kosztów osobowych lub finansowych trudnych do pogodzenia z bieżącymi działaniami zobowiązanego do udzielenia informacji podmiotowi. Informacja prosta nie zmienia się w informację przetworzoną poprzez proces przekształcenia. Wymagane jest za to jej przetworzenie. Przetworzenia informacji nie stanowi sięganie do materiałów archiwalnych.
 2. Wyszukanie prostej informacji w elektronicznych bazach danych w zakresie występowania tam konkretnych podmiotów oraz ustalenie wartości zamówień na podstawie posiadanych dokumentów, nie stanowi informacji przetworzonej.
- 4. 2012.10.05, wyrok WSA w Łodzi, II SA/Łd 824/12, LEX nr 1225227**
1. Kwestia pobrania opłat za udostępnienie informacji publicznej na mocy art. 15 ust. 1 u.d.i.p. ma charakter uznaniowy, gdyż z jego treści wynika jedynie możliwość, a nie obowiązek, ich ustalenia i to przy spełnieniu dodatkowej przesłanki, jaką jest „poniesienie dodatkowych kosztów”. Zwrócić uwagę należy także na to, iż komentowany przepis dotyczy wyłącznie rzeczywistych kosztów poniesionych przez organ, co oznacza dalej, że koszty te będą różne przy realizacji konkretnych wniosków o udostępnienie informacji publicznej.
 2. W przepisach art. 7 ust. 2 oraz art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie sposób dopatrzeć się podstawy prawnej do wydania rozstrzygnięcia statuującego ryczałtowe stawki za udostępnienie informacji publicznej.
- 5. 2012.09.12, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 475/12, LEX nr 1222451**
1. Ustalenie wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej następuje w formie aktu, stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, przy czym może to być np. „zarządzenie”, „zawiadomienie”, „wezwanie”, „informacja”, itp., co wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa nie ma znaczenia. Nie jest to jednak decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.
 2. Organ nie może uzależnić udzielenia informacji publicznej od uprzedniego zapłacenia kwoty wynikającej z powiadomienia ale powiadomienie może być przedmiotem roszczenia wobec wnioskodawcy ze strony organu.
 3. Opłaty za udostępnienie informacji publicznej nie mogą być wprowadzone w formie stawek ryczałtowych. Powyższe stanowiłoby naruszenie art. 7 ust. 2 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p. Wyznaczenie opłaty za

udostępnienie informacji publicznej w każdym przypadku wymaga indywidualnego rozpatrzenia.

6. 2012.02.16, wyrok WSA w Poznaniu, IV SA/Po 1211/11, LEX nr 1219701

1. Ustalenie wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej następuje w formie aktu, stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, przy czym może to być np. zarządzenie, zawiadomienie, wezwanie, informacja, itp., co wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa nie ma znaczenia. Nie jest to jednak decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.
2. W sytuacji, o której mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p., powiadomienie o wysokości opłaty jest obligatoryjnym i wstępnym etapem postępowania, poprzedzającym samą czynność materialno-techniczną udostępnienia informacji publicznej, chociaż jej nie warunkującym. Przepisy powyższej ustawy nie przewidują uzależnienia wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia informacji publicznej od uprzedniego wniesienia opłaty. Wskazane rozwiązanie z jednej strony gwarantuje pewność działania podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, nie pozostawia go w niepewności, co do konieczności i zakresu realizacji obowiązku udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku, a także nie wyłącza możliwości zmiany lub wycofania wniosku przez zainteresowany podmiot. Z drugiej strony, mając na uwadze okoliczność, iż u.d.i.p. jako zasadę przyjmuje nieodpłatny dostęp do informacji, uznać należy, że powiadomienie o wysokości opłat związanych z udostępnieniem takiej informacji przed jej udostępnieniem ma zasadnicze znaczenie w realizacji tego prawa. Powiadomienie o wysokości kosztów ma na celu umożliwienie wnioskodawcy podjęcie decyzji o pokryciu kosztów udostępnianych informacji, gdyż ze względu na wysokość opłaty może on odstąpić od wskazanego we wniosku sposobu lub formy udostępnienia informacji, poprzestając na sposobie, z którym nie wiążą się żadne opłaty.
3. Koszty wymienione w przepisie art. 15 ust. 1 u.d.i.p. to po pierwsze: koszty przekształcenia informacji, po drugie zaś: koszty udostępnienia informacji w sposób zgodny z wnioskiem. Ponadto kosztami udostępnienia informacji publicznej mogą być koszty osobowe lub koszty rzeczowe. Zawsze jednak musi być to koszt wykraczający poza normalne koszty funkcjonowania podmiotu zobowiązanego.

7. 2011.12.16, rozstrzygnięcie. wojew. Dolnośląski, NK-N.4131.1047.2011.JT1-1, Dolno.2011/283/5271

Opłata za udostępnienie informacji publicznej może być pobrana tylko i wyłącznie, jeśli podmiot obowiązany do udostępnienia ma ponieść dodatkowe koszty i to o tyle, o ile te koszty związane są ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku. W przypadku uwierzytelniania wyciągów, odpisów i kserokopii dokumentów nie powstają po stronie podmiotu udostępniającego żadne dodatkowe koszty, a zatem nie może być w tym przypadku pobrana opłata.

8. 2011.03.17, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 64/10, LEX nr 1127792

Słowo „udostępnienie” nie musi oznaczać udzielenia w formie pisemnej żądanej informacji. Udostępnieniem będzie między innymi również umożliwienie zapoznania się przez zainteresowanego z danym dokumentem w siedzibie podmiotu.

9. 2010.12.16, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 75/10, LEX nr 756119

1. O bezczynności podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej świadczy nie tylko brak udzielenia informacji, ale także przedstawienie informacji zupełnie innej, niż ta, na którą oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też informacji wymijającej czy wręcz nieadekwatnej do treści wniosku.
2. Udostępnienie informacji, które wiąże się z dodatkowymi kosztami następuje po upływie 14 dni od dnia powiadomienia, bez względu na to czy wnioskujący o udostępnienie informacji wnieś oplatę czy nie.

10. 2010.07.08, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 113/10, LEX nr 674717

1. Na podstawie art. 15 ustawy z 2001 r. o dostępie do informacji publicznej dopuszczalne jest pobieranie opłaty odpowiadającej rzeczywistym kosztom (np. kopiowania dokumentów), a w zasadzie nie jest dozwolone żądanie opłaty z tytułu konieczności wykonywania dodatkowej pracy przez pracowników zobowiązanego.
2. Z tego powodu, że ktoś nie uiścił opłaty nie można wydać decyzji o odmowie udzielenia informacji, bądź pozostawić sprawę bez rozpoznania.

11. 2010.04.08, wyrok WSA w Lublinie, II SA/Lu 44/10, LEX nr 575028

Przepis art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie daje organowi uprawnienia do określania ryczałtowej stawki za dodatkową pracę pracownika wykonującego dodatkowe czynności przy ustalaniu informacji publicznej. Przepis ten nie uprawnia rady powiatu do ustalenia opłaty, bowiem zezwala jedynie na pobieranie rzeczywistych kosztów powstałych w przypadku udzielania informacji publicznej w szczególny sposób.

12. 2009.12.16, wyrok NSA W-wa, I OSK 1002/09, M. Prawn. 2010/2/67

W sprawach dotyczących dostępu do informacji publicznej nie stosuje się przepisów kpa jedynie wówczas, gdy wniosek dotyczy informacji prostej. Mają one natomiast zastosowanie w sytuacji, gdy wymaga ona przetworzenia albo też gdy sprawa kończy się decyzją odmowną.

13. 2009.05.14, wyrok WSA w Opolu, II SA/Op 114/09, LEX nr 514977

1. Delegacja zawarta w przepisie art. 11b ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym nie przewiduje kompetencji rady do ustalenia wysokości opłat za dostęp do dokumentów, czy to w statucie czy w odrębnej uchwale. W wyrażeniu: „zasady dostępu do dokumentów i korzystania z nich”, które powinny znaleźć się w statucie gminy, nie mieści się stanowienie o opłatach za udostępnienie dokumentu w określonej formie.
2. Art. 11b ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym nie daje umocowania radzie gminy do stanowienia w statucie delegacji do wydawania przepisów wykonawczych.
3. Art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie specyfikuje konkretnych przypadków w jakich dochodzi do ustalenia odpłatności za udostępnienie informacji publicznej, wiążąc tę odpłatność wyłącznie z faktem poniesienia dodatkowych kosztów związanych ze spełnieniem żądania określonego we wniosku co do sposobu udostępnienia informacji publicznej, czy też z koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną w określonym wniosku. Nie ma tu miejsca na tworzenie samodzielnych regulacji

(cenników), przesądzających niejako z „góry” wysokość opłaty za udostępnienie informacji publicznej.

4. Art. 11b ust. 3 ustawy o samorządzie gminnym stanowi o umocowaniu rady do określenia w statucie aspektów proceduralnych, wskazujących na sposób urzeczywistnienia prawa do informacji, takich jak określenie ogólnych reguł czy technicznych możliwości zapoznania się z ich treścią.

14. 2008.08.13, rozstrzygnięcie. wojew. Świętokrzyski, NK.I-0911/121/08, LEX nr 492918

Niezgodne z art. 15 ust. 1 u.d.i.p. jest ustalanie stawki opłaty za godzinę pracy pracownika, który w imieniu podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej wykonuje pracę dodatkową związaną z przygotowaniem informacji publicznej.

15. 2008.06.04, wyrok WSA w Kielcach, II SAB/Ke 23/08 LEX nr 516691

1. Organ nie może odmówić udostępnienia informacji publicznej w sposób wskazany we wniosku, jeżeli dysponuje środkami technicznymi umożliwiającymi udostępnienie informacji w żądanej formie i w żądany sposób.
2. Organ nie może uzależnić udostępnienia informacji publicznej od uiszczenia opłaty, skoro powstanie obowiązku uiszczenia opłaty w wysokości odpowiadającej kosztom związanym ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia informacji i wezwanie strony do uiszczenia tej opłaty, powoduje jedynie przesunięcie terminu udostępnienia tej informacji w zakresie określonym w przytoczonym przepisie art. 15 ust. 2 u.d.i.p.

16. 2008.05.28, rozstrzygnięcie. wojew. Podlaski, NK.II.KK.0911-118/08, Wspólnota 2008/24/31

Podmiot udostępniający informację publiczną jest zobowiązany zapewnić możliwość kopiowania informacji publicznej lub jej wydruk oraz przesłanie informacji albo jej przeniesienie na odpowiedni, powszechnie stosowany nośnik informacji. Tak sformułowany przepis wyklucza możliwość pobierania opłaty za przesyłanie kopii dokumentów lub innych danych drogą pocztową.

17. 2008.04.03, postanow. NSA W-wa, I OSK 950/07, LEX nr 505286

1. Udostępnienie informacji z urzędu (Biuletyn Informacji Publicznej) jest aktem lub czynnością, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Powiadomienie, o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p., takim aktem ani czynnością nie jest.
2. Powiadomienie o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p. nie ma zatem żadnego waloru, który na drodze administracyjnej rodziłby skutki wiążące się z egzekucją opłaty.
3. Dostęp do informacji publicznej jest bezpłatny, jak stanowi art. 7 ust. 2 u.d.i.p. z wyjątkiem przewidzianym w art. 15. Jednak przepis ten nie nakłada obowiązku uiszczenia opłaty przez wnioskującego o dostępie do informacji, jeśli wiąże się to z dodatkowymi kosztami, a jedynie stanowi, że podmiot zobowiązany może powiadomić o tych kosztach. Możliwość powiadomienia nie da się zaś pomieścić w kategorii spraw wymienionych w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

18. 2008.02.28, wyrok WSA w Szczecinie, II SA/Sz 1094/07, LEX nr 964508

Wysokość opłaty, pobieranej za dodatkowe koszty związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępnienia lub koniecznością przekształcenia informacji w formę wskazaną we wniosku, ma każdorazowo odpowia-

dać rzeczywistym poniesionym przez organ kosztom udostępnienia informacji. Wszelkie opłaty wprowadzone w formie stawek ryczałtowych stanowiłyby naruszenie art. 7 ust. 2 i art. 15 ust. 1 u.d.i.p.

19. 2008.02.05, wyrok NSA W-wa, I OSK 581/07, LEX nr 357786

Ustalenie wysokości opłaty za dostęp do informacji publicznej - art. 15 ust. 1 u.d.i.p. nie następuje w drodze postanowienia, od którego przysługuje zażalenie, lecz w drodze aktu stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość. Jest to akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

20. 2008.01.24, wyrok WSA w Szczecinie, II SA/Sz 1006/07, LEX nr 505420

1. Praca pracownika związana z przygotowaniem informacji stanowi podstawowy wyraz funkcjonowania organu, który ponosi koszty, wykonując swoje ustawowe zadania. Kosztami tymi nie może być obciążony podmiot żądający udostępnienia informacji publicznej.
2. W przepisie art. 15 ust. 1 u.d.i.p. chodzi o „dodatkowe koszty”. Na jego podstawie dopuszczalne jest zatem pobieranie opłaty odpowiadającej rzeczywistym kosztom (np. kopiowania dokumentów) a w zasadzie nie jest dozwolone żądanie opłaty z tytułu konieczności wykonywania dodatkowej pracy przez pracowników zobowiązanego.

21. 2007.12.17, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 850/07, LEX nr 445349

1. Koszty wymienione w art. 15 ust. 1 u.d.i.p. to po pierwsze: koszty przekształcenia informacji, np. z formy dokumentu papierowego na formę zeskanowanego pliku komputerowego, po drugie zaś: koszty udostępnienia informacji w sposób zgodny z wnioskiem, np. na dysku CD czy DVD, a także w formie kserokopii dokumentu.
2. Dodatkowy koszt udostępnienia informacji publicznej to taki, który pojawia się wobec innego sposobu realizacji prawa dostępu do informacji publicznej, niż wgląd do dokumentów czy udzielenie odpowiedzi na wniosek zawierający proste pytania dotyczące treści dokumentów, co w konsekwencji uzasadnia pobieranie przez dysponenta informacji publicznej stosownej opłaty od zainteresowanego, stanowiącej koszt jej udostępnienia (koszt realizacji wniosku w sposób, jaki życzy sobie tego wnioskodawca).
3. Jedynie w niektórych przypadkach (odmowa, umorzenie), załatwienie sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej następuje w drodze decyzji administracyjnej. W pozostałych zaś sytuacjach (np. udostępnienie informacji) ma miejsce tzw. czynność materialno - techniczna, która nie jest indywidualnym aktem administracyjnym stosowania prawa sensu stricto (decyzja, postanowienie), a jedynie aktem (czynnością) z zakresu administracji publicznej. To samo dotyczy ustalenia opłaty za udostępnienie informacji publicznej.
4. Ustalenie wysokości opłaty za udostępnienie informacji publicznej w postaci kserokopii dokumentu następuje w drodze aktu (w formie aktu), stwierdzającego obowiązek poniesienia opłaty oraz ustalającego jej wysokość, przy czym może to być np. „zarządzenie”, „zawiadomienie”, „wezwanie”, „informacja”, itp., co wypełnia dyspozycję normy z art. 15 ust. 2 u.d.i.p. Przyjęta nazwa nie ma znaczenia. Nie jest to jednak decyzja czy postanowienie, lecz akt z zakresu administracji publicznej,

o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

5. Od aktów takich nie przysługuje zatem zażalenie, które przewiduje kpa w odniesieniu do postanowień ustalających koszty postępowania, lecz wezwanie do usunięcia naruszenia prawa. Po dokonaniu takiego wezwania i bezskutecznym upływie terminu przewidzianego do zajęcia stanowiska przez organ, bądź też po odmowie uwzględnienia wystosowanego wezwania, przysługuje skarga do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

22. 2007.10.23, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 407/07, LEX nr 707789

1. Opłata mająca stanowić dodatkowe koszty udostępnienia informacji, o jakich mowa w art. 15 u.d.i.p. ustalana winna być w drodze postanowienia z art. 264 kpa.
2. Tam, gdzie opłata liczona jest w oparciu o przepis art. 15 u.d.i.p. jako rzeczywiście poniesione dodatkowe koszty, nie ma zastosowania żaden akt powszechnie regulujący wysokość opłat i stosowany w związku z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. Nie do przyjęcia jest bowiem jednoczesne stosowanie w tej samej sytuacji prawnej przepisu art. 15 u.d.i.p. i przepisów innych aktów regulujących równoległe /i inaczey/ wysokość i tryb pobierania opłat.

23. 2007.05.24, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 207/06, LEX nr 344205

Jeśli strona postępowania jest zobowiązana do ponoszenia opłat za wydanie z akt kserokopii dokumentów (np. protokołów, orzeczeń), to nie może być tak, iż z opłat tych zwolniona jest osoba żądająca takich samych dokumentów jedynie z powołaniem się na u.d.i.p. i bezpłatność takich informacji. Art. 1 ust. 2 tej ustawy stanowi, że przepisy tej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących w istocie informacjami publicznymi, a zatem także przepisów regulujących postępowanie przed sądami administracyjnymi i udostępnianie sporządzanych na potrzeby tego postępowania dokumentów urzędowych.

24. 2007.05.31, rozstrzygnięcie. wojew. Podlaski, NK.II.B.G.0911-87/07, LEX nr 270285

Wyjątek z art. 15 ust. 1 u.d.i.p. obejmuje wyłącznie koszty dodatkowe związane ze wskazanym we wniosku sposobem udostępniania lub przekształcenia informacji. Przepis ten wyklucza możliwość pobierania opłaty za przesyłanie kopii dokumentów lub innych danych drogą pocztową. W żadnej mierze dodatkowym kosztem nie jest dodatkowy czas, jaki pracownik musi poświęcić na udostępnienie informacji

25. 2007.04.30, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 60/06

Organ obowiązany jest uprzednio poinformować stronę o wysokości opłaty, a udostępnienie informacji następuje dopiero po upływie 14 dni od daty powiadomienia, chyba że strona w tym terminie zmieni swój wniosek w jego zakresie lub formie. Powiadomienie o wysokości opłaty jest obligatoryjnym i wstępnym etapem postępowania. Takie rozwiązanie gwarantuje pewność działania podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji, nie pozostawia go w niepewności, co do konieczności i zakresu realizacji obowiązku udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku, a także nie wyłącza możliwości zmiany lub wycofania wniosku przez zainteresowany podmiot.

26. 2007.04.30, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 60/06, LEX nr 322799

1. Z treści art. 15 ust. 2 u.d.i.p. wynika, że bezczynność wnioskodawcy w okresie 14 dni od dnia za-

wiadomienia go o kosztach udostępnienia informacji publicznej będzie prowadzić do udostępnienia informacji w sposób i w formie wskazanych pierwotnie we wniosku i będzie wiązać się z koniecznością opłacenia przez wnioskodawcę kosztów we wcześniejszym zawiadomieniu. Takie rozwiązanie gwarantuje pewność działania podmiotu zobowiązanego, nie pozostawia go w niepewności, co do konieczności i zakresu realizacji ciążącego na nim obowiązku udostępnienia informacji w sposób wskazany we wniosku, a także nie wyłącza możliwości zmiany lub wycofania wniosku przez zainteresowany podmiot.

2. Regulacja art. 15 ust. 2 u.d.i.p. przewiduje realizację obowiązku udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem, także w przypadku braku odpowiedzi ze strony wnioskodawcy na zawiadomienie podmiotu zobowiązanego o wysokości opłaty związanej z udostępnieniem żądanej informacji, czyli bez wniesienia opłaty. Oznacza to, że z powodu braku wniesienia opłaty podmiot zobowiązany nie będzie mógł ani odmówić udostępnienia informacji, ani też pozostawić sprawy bez rozpoznania.
3. Udostępnienie informacji publicznej realizowane jest w formie czynności materialno-technicznej, natomiast jedynie w przypadku odmowy jej udostępnienia lub umorzenia postępowania, ustawa przewiduje załatwienie wniosku poprzez wydanie decyzji.

27. 2006.04.25, postanow. WSA w Krakowie, II SA/Kr 1346/05, OSP 2011/1/9

Przewidziane w przepisie art. 15 ust. 2 u.d.i.p. powiadomienie nie jest czynnością ani aktem, o jakim mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. i w związku z tym nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego.

28. 2006.04.25, postanow. WSA w Krakowie, II SA/Kr 1346/05, LEX nr 687777

1. U.d.i.p. nie przewiduje żadnej procesowej formy powiadomienia, o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.d.i.p., nie określa jego wymogów, ani trybu zaskarżenia. Użyte zaś sformułowanie „powiadomienie” jednoznacznie wskazuje na informacyjny charakter tej czynności. Stwierdzić należy więc, że powiadomienie jest swoistą czynnością podmiotu zobowiązanego, podejmowaną w toku załatwiania sprawy o udostępnienie informacji publicznej, niestanowiącą jednak samoistnego źródła obowiązku czy uprawnienia strony. Powiadomienie nie zmienia wynikającego z u.d.i.p. prawa do uzyskania informacji, a co więcej nie stanowi podstawy do wszczęcia postępowania egzekucyjnego i przymusowego ściągnięcia opłaty.
2. Postanowienie wydane w oparciu o art. 265 kpa będzie stanowiło jedyny prawnie dopuszczalny sposób wykazania i naliczenia rzeczywiście poniesionych dodatkowych kosztów (w związku z udostępnieniem informacji publicznej na wniosek), będzie podlegało - także w zakresie granic uznania administracyjnego - kontroli instancyjnej.

29. 2004.10.20, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 505/04, OwSS 2005/1/12/12

1. Artykuł 11b ustawy o samorządzie gminnym powierzył radzie gminy uprawnienia do stanowienia zasad dostępu i korzystania ze szczególnego rodzaju informacji publicznej, tj. dokumentów. Żaden inny organ nie może wydawać aktów dotyczących tej kwestii.
2. Ustalenie stawki opłaty za godzinę pracy pracownika, który w imieniu podmiotu zobowiązanego do

udzielenia informacji publicznej wykonuje pracę dodatkową związaną z przygotowaniem informacji publicznej, jest niezgodne z art. 15 ust. 1 u.d.i.p.

Art. 16. 1. Odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji w przypadku określonym w art. 14 ust. 2 przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji.

2. Do decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że:

- 1) **odwołanie od decyzji rozpoznaje się w terminie 14 dni,**
- 2) **uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których dobra, o których mowa w art. 5 ust. 2, wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji.**

1. 2013.06.05, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 185/13, LEX nr 1330731

1. Wszystkie orzeczenia sądów powszechnych wydawane w sprawach toczących się przed tymi sądami, w tym również orzeczenia sądów dotyczące wyłączenia sędziego, stanowią dokument urzędowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Stanowią zatem informację publiczną. Również oświadczenie sędziego składane do akt sprawy w przedmiocie wyłączenia jest dokumentem urzędowym zdefiniowanym w art. 6 ust. 2 u.d.i.p. Informacją tą jest również wynikająca z tych dokumentów podstawa prawna wyłączenia oraz częstotliwość wyłączeń.
2. Informacja o treści orzeczenia sądu jest, dla osoby niewystępującej jako strona postępowania, informacją publiczną.
3. Decyzja o odmowie udzielenia informacji publicznej jest to decyzja charakterystyczna dla postępowania, którego przedmiotem jest informacja stanowiąca informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. W przypadku gdy żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ odmawia jej udostępnienia zwykłym pismem, sporządzonym z zachowaniem przewidzianych terminów.

2. 2013.05.29, wyrok WSA w Gdańsku, II SA/Gd 183/13, LEX nr 1321102

1. „Sprawą publiczną”, o której mowa w art. 1 ust. 1 u.d.i.p., będzie działalność organów władzy publicznej (samorządów, osób i jednostek organizacyjnych) w zakresie wykonywania zadań władzy publicznej oraz gospodarowania mieniem publicznym, a więc mieniem komunalnym lub Skarbu Państwa.
2. Informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organów władzy publicznej, związanych z organem bądź w jakikolwiek sposób dotyczących organu, bez względu na to, co jest ich przedmiotem.
3. Charakteru informacji publicznej nie mają wnioski w sprawach indywidualnych, wnioski będące postulatem wszczęcia postępowania w innej sprawie, wnioski dotyczące przyszłych działań organu w sprawach indywidualnych, wnioski stanowiące ingerencję w działalność sądów, a także wnioski dotyczące dokumentów prywatnych. Informacja publiczna powinna mieć swój materialny odpo-

wiednik, nie można bowiem zobowiązać do udzielenia informacji, która nie istnieje.

4. Informacja „czy którykolwiek z sędziów Sądu Rejonowego jest uzależniony od alkoholu” nie stanowi informacji publicznej.
 5. Forma decyzji administracyjnej jest zastrzeżona wyłącznie dla informacji publicznej, zatem jeżeli żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ odmawia jej udostępnienia zwykłym pismem, sporządzonym z zachowaniem przewidzianych terminów.
- 3. 2013.01.10, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 51/12, LEX nr 1254775**

1. Informacją przetworzoną jest informacja publiczna opracowana przez podmiot zobowiązany przy użyciu dodatkowych sił i środków, na podstawie posiadanych przez niego danych, w związku z żądaniem wnioskodawcy i na podstawie kryteriów przez niego wskazanych, czyli innymi słowy informacja, która zostanie przygotowana „specjalnie” dla wnioskodawcy wedle wskazanych przez niego kryteriów.
2. Informacja publiczna przetworzona to taka informacja, na którą składa się pewna suma informacji tzw. informacji publicznej prostej, dostępnej bez wykazywania przesłanki interesu publicznego. Ze względu jednak na treść żądania, udostępnienie wnioskodawcy konkretnej informacji publicznej nawet o prostym charakterze, wiązać się może z potrzebą przeprowadzenia odpowiednich analiz, zestawień, wyciągów, usuwania danych chronionych prawem. Powyższe zabiegi czynią takie informacje proste informacją przetworzoną, której udzielenie jest skorelowane z potrzebą istnienia przesłanki interesu publicznego.
3. Jeżeli organ uważa, że skarżący żąda informacji przetworzonej, to winien go wezwać do wykazania w stosownym terminie, że udostępnienie informacji publicznej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, a po ewentualnym bezskutecznym upływie terminu - wydać decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.
4. Z beczynnością podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy podmiot zobowiązany nie podejmuje żadnych działań wobec wniosku o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia informacji w nieprzewidzianej dla tej czynności formie prawnej, względnie nie podejmuje innej czynności uzasadnionej przepisami u.d.i.p. Na równi z niepodjęciem tego rodzaju czynności należy traktować przedstawienie informacji innej niż ta, której oczekuje wnioskodawca, informacji niepełnej lub też nieadekwatnej do treści wniosku, co może powodować uzasadnione wątpliwości adresata odpowiedzi co do tego, czy organ w ogóle udzielił odpowiedzi na jego wniosek.

4. 2012.12.18, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 62/12, LEX nr 1234546

Pod pojęciem odmowy udostępnienia informacji publicznej należy rozumieć wyłącznie sytuację, w której organ posiada informację o charakterze publicznym ale jej nie udostępnia, a nie sytuację gdy informacji takowej w ogóle nie posiadał.

5. 2012.12.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 386/12, LEX nr 1246684

1. Racjonalny ustawodawca, używając w art. 2 ust. 1 u.d.i.p. pojęcia „każdemu”, precyzuje zastrzeżone

w Konstytucji obywatelskie uprawnienie, wskazując, że każdy może z niego skorzystać na określonych w tej ustawie zasadach. Przy czym sformułowanie „każdy” należy rozumieć, jako każdy człowiek (osoba fizyczna) lub podmiot prawa prywatnego.

2. Ustawodawca, formułując w art. 61 Konstytucji zasadę „prawa do informacji”, wyznaczył reguły wykładni tego uprawnienia. Jeżeli stanowi ono prawo konstytucyjne, to ustawy określające tryb dostępu do informacji powinny być interpretowane w taki sposób, aby gwarantować obywatelom i innym osobom i jednostkom szerokie uprawnienia w tym zakresie, a wszelkie wyjątki winny być rozumiane wąsko. Oznacza to stosowanie w odniesieniu do tych ustaw takich zasad wykładni, które sprzyjają poszerzaniu, a nie zawężaniu obowiązku informacyjnego.
3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, jako centralny organ administracji rządowej - art. 18 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 1 u.d.i.p. - jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji, mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.
4. Raporty, ekspertyzy konsultantów, dotyczące zadania budowy drogi ekspresowej, które sporządzone zostały ze środków publicznych na zlecenie Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad posiadają walor dokumentów, których organ używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań ze środków publicznych.
5. Jawność umów w sprawach zamówień publicznych na gruncie u.d.i.p. wyłącza możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na którąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów w sprawach zamówień publicznych, gdyż są one jawne.

6. 2012.12.12, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 846/12, LEX nr 1232721

Przepis art. 16 ust. 1 u.d.i.p. swoją regulacją nie obejmuje sytuacji, w której żądana informacja nie jest informacją publiczną. W wypadku ustalenia, że informacja, o której udzielenie strona zwróciła się nie jest informacją publiczną, stanowisko organu odmawiające jej udzielenia powinno być wyrażone w formie pisemnej odpowiedzi, zawierającej argumentację w przedmiotowym zakresie.

7. 2012.12.05, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 79/12, LEX nr 1234516

1. Definicja prasy obejmuje poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską, jak i zespoły ludzi, które nie posiadają osobowości prawnej. Tak rozumianej prasie ustawodawca nadał istotne uprawnienia, stwierdzając w art. 1 ust. 1 ustawy z 1984 r. - Prawo prasowe, że prasa korzysta z wolności wypowiedzi i urzeczywistnia prawo obywateli do ich rzetelnego informowania, jawności życia publicznego oraz kontroli i krytyki społecznej, odsyłając w art. 3a tej ustawy do u.d.i.p. w zakresie prawa do informacji publicznej. Prasa ma zdolność sądową przed sądem administracyjnym nawet wtedy, gdy w konkretnej sprawie jest to jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej.
2. Podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji publicznej może odmówić udzielenia tej informacji z uwagi na ochronę informacji niejawnych lub innych tajemnic ustawowo chronionych. Jednakże, jeśli odmawia, to ma tego dokonać w procesowej formie decyzji administracyjnej.

8. 2012.11.30, wyrok NSA W-wa, I OSK 1811/12, LEX nr 1291356

Brak jakiegokolwiek odpowiedzi ze strony wnioskodawcy na powiadomienie, ewentualnie podtrzymanie przez niego pierwotnych żądań co do sposobu i formy realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej, wobec braku możliwości technicznych, które pozwalałyby na uczynienie wnioskowi zadość - uprawnia podmiot zobowiązany do podjęcia czynności zmierzających do wydania decyzji o umorzeniu postępowania o udzielenie informacji publicznej, co uzasadnia konieczność stosowania w tym zakresie przepisów kpa.

9. 2012.11.14, postanow. NSA W-wa, I OSK 2592/12, LEX nr 1247152

Jeżeli żądanie strony nie stanowi żądania udzielenia informacji publicznej, to nie ma podstaw do wydawania decyzji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., lecz należy wnioskodawcę poinformować pismem, że sprawa nie dotyczy informacji publicznej.

10. 2012.10.25, postanow. NSA W-wa, I OSK 2437/12, LEX nr 1269651

1. W sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz zawiadamia jedynie wnoszącego, iż żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym u.d.i.p. Tak więc decyzja administracyjna może być wydana jedynie wówczas, gdy w grę wchodzi zastosowanie przedmiotowej ustawy, czyli gdy sprawa bezspornie dotyczy informacji publicznej.
2. Jeżeli strona uznaje, że żądane przez nią informacje są jednak informacjami publicznymi i powinny być udostępnione w trybie wnioskowym na podstawie u.d.i.p., to może wnieść skargę na bezczynność organu. Tym samym może ona zwalczać stanowisko organu nie w trybie skargi złożonej na pismo informacyjne nieobjęte właściwością sądów administracyjnych, lecz skargi przewidzianej w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. Tylko w tym ostatnio powołanym przypadku sąd stwierdzając lub nie stwierdzając bezczynności organu w zakresie informacji publicznej, może ocenić prawidłowość działania organu i zasadność dokonanej przez ten organ kwalifikacji prawnej wniosku.

11. 2012.10.25, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 122/12, LEX nr 1234521

Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana jedynie dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 u.d.i.p.

12. 2012.10.24, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 37/12, LEX nr 1235587

Każdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej powinien być załatwiony bądź przez udostępnienie informacji (czynność materialnotechniczna), a w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy prawne przez odmowę udostępnienia, która przybiera formę decyzji administracyjnej. Brak któregośkolwiek ze wskazanych działań musi prowadzić do przyjęcia, że podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej dopuszcza się bezczynności w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej.

13. 2012.10.09, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 77/12, LEX nr 1229772

1. W sytuacji gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji, które nie są informacjami publicznymi, lub takich informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ zawiadamia jedynie, iż żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym u.d.i.p., nie

- ma natomiast obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji.
2. Rektor kierujący uczelnią publiczną oraz wydający decyzje administracyjne i dysponujący majątkiem publicznym jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w myśl art. 4 ust. 1 pkt 5 u.d.i.p.
 3. Żądanie udostępnienia wniosku dyscyplinarnego dotyczącego ukarania i wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest żądaniem udostępnienia informacji publicznej w zakresie wykonywania zadań publicznych przez Rektora Uniwersytetu.
 4. Informacją publiczną są nie tylko dokumenty bezpośrednio zredagowane i wytworzone przez osoby prowadzące postępowanie dyscyplinarne toczące się w stosunku do nauczyciela akademickiego, jak wniosek dyscyplinarny i orzeczenie dyscyplinarne, ale także opinia biegłej i odwołanie, które organ wykorzystał do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań.
- 14. 2012.09.14, wyrok NSA W-wa, I OSK 1177/12, LEX nr 1265660**
1. Wnioskiem o udzielenie informacji publicznej może być objęte pytanie o określony stan istniejący na dzień udzielenia odpowiedzi. Wniosek taki nie może zmierzać do inicjowania działań. Informacja ma charakter informacji publicznej, jeśli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu.
 2. Z bezczynnością organu na gruncie u.d.i.p. mamy do czynienia tylko wtedy gdy organ posiadając określoną informację nie udostępnia jej, nie wydaje też decyzji o odmowie udostępnienia.
 3. Dopóki określona informacja istnieje tylko w pamięci przedstawiciela władzy publicznej i nie została utrwalona w jakiegokolwiek formie, tak aby można było w sposób nie budzący wątpliwości odczytać jej treść, dopóty informacja taka nie ma waloru informacji publicznej.
- 15. 2012.09.11, wyrok NSA W-wa, I OSK 1015/12, LEX nr 1260013**
1. Wnioskodawca występujący o udostępnienie informacji publicznej nie musi wiedzieć na etapie składania wniosku, że żądana przez niego informacja ma charakter informacji publicznej przetworzonej, a zatem w momencie formułowania i kierowania wniosku nie jest zobligowany do wskazania powodów, dla których spełnienie jego żądania będzie szczególnie istotne dla interesu publicznego. To podmioty zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej muszą wykazać, że objęte wnioskiem żądanie dotyczy informacji publicznej o charakterze przetworzonym i mogą odmówić jej udostępnienia tylko wtedy, gdy wnioskodawca nie wykaże występowania tej przesłanki.
 2. Brak ustawowej przesłanki udzielenia informacji publicznej przetworzonej, tj. istnienia po stronie wnioskodawcy „szczególnie uzasadnionego interesu publicznego”, skutkuje decyzją o odmowie udzielenia tej informacji, opartą na przepisie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

16. 2012.07.20, wyrok NSA W-wa, I OSK 676/12, LEX nr 1264902

Wyrok sądu w sprawie karnej, wyłożony w sekretariacie sądu na okres 7 dni zgodnie z art. 418a kpk, jest informacją publiczną w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p., a przepis art. 418a kpk nie określa, w rozumieniu art. 1 ust. 2 u.d.i.p., odmiennych zasad i trybu dostępu do informacji publicznej, jaką jest wyrok sądu w sprawie karnej. Adresat wniosku o udostępnienie wyroku sądu winien rozważyć indywidualnie w każdej sprawie, czy charakter przypisanego skazanemu czynu, okoliczności i czas jego popełnienia, nawet po usunięciu imienia i na-

zwiska osoby skazanej, nie pozwalają na identyfikację. Podmiot obowiązany winien wówczas w oparciu o art. 16 ust. 1 u.d.i.p., wydać decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej, powołując się na ograniczenie zawarte w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p.

17. 2012.07.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 66/12, LEX nr 1227379

1. Informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, a w szczególności o prawach wymienionych w art. 6 u.d.i.p. Informacją publiczną będzie zatem każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do podmiotów zobowiązanych na gruncie u.d.i.p., będzie nią treść dokumentów wytworzonych przez podmioty zobowiązane do jej udostępnienia, bez względu na to, do kogo zostały skierowane i jakiej sprawy dotyczą. Stanowią ją zarówno treści dokumentów bezpośrednio wytworzonych przez organ, jak i te, których organ używa przy realizacji przewidzianych prawem zadań, nawet wówczas, gdy nie pochodzą wprost od niego. Informacja może przybierać różne formy, może występować w formie ustnej lub też przybierać postać utrwalonego opisu rzeczywistości, czyli dokumentu.
2. Przepis art. 6 u.d.i.p. konkretyzuje przedmiot informacji publicznej, przy czym zawarte w nim wyliczenie nie tworzy zamkniętego katalogu źródeł i rodzajów informacji publicznej. Określa on przedmiotowo, jakie informacje podlegają udostępnieniu w trybie tej ustawy. O zakwalifikowaniu określonej informacji jako podlegającej udostępnieniu w rozumieniu powołanej ustawy decyduje kryterium rzeczowe, tj. treść i charakter informacji.
3. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, przy czym żaden przepis prawa nie nakłada na dysponenta takiej informacji obowiązku nadawania tejże czynności szczególnej formy.
4. Bezczyńność organu na gruncie u.d.i.p. polega na tym, że organ zobowiązany do podjęcia czynności materialno-technicznej w przedmiocie informacji publicznej, takiej czynności nie podejmuje. Jeżeli natomiast organ odmawia udzielenia informacji, powinien to uczynić poprzez wydanie decyzji administracyjnej (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.), co uzasadnia stosowanie w tym zakresie przepisów kpa.

18. 2012.06.21, wyrok NSA W-wa, I OSK 757/12, LEX nr 1264927

Akta sprawy są zbiorem różnego rodzaju dokumentów, tj. takich, które stanowią informację publiczną i które jej nie stanowią. Ponadto w aktach mogą znajdować się materiały, które nie zostały wytworzone przez organ władzy publicznej lub inne podmioty zobowiązane do udzielania informacji publicznej. Akta spraw sądowych zawierają często dokumenty prywatne i dotyczą spraw bardzo osobistych np. życia rodzinnego, stanu zamożności czy też stanu zdrowia. Wnioskodawca ma prawo uzyskania informacji publicznej, a nie prawo dostępu do zbioru, w którym niektóre dokumenty mają walor takiej informacji. Nie jest przy tym przekonywujący argument, że akta zostały wytworzone przez sąd lub organ administracji przez nadanie zbiorowi materiałów utrwalonych na piśmie określonej formy, np. przez ich zszywanie lub połączenie w inny sposób, nadanie bowiem zbiorowi określonej formy nie jest jego wytworzeniem. Uznanie, że akta sądowe jako zbiór dokumentów i informacji nie stanowią w całości informacji publicznej nie ogranicza prawa do informacji. Wnioskodawca może wskazać we wniosku konkretną interesującą go informację zawartą w aktach, co pozwoli zobowiązanemu podmiotowi

udzielić tej informacji lub wydać decyzję o odmowie na podstawie art. 16 u.d.i.p.

19. 2012.06.13, wyrok WSA w Lublinie, II SAB/Lu 51/12, LEX nr 1212292

1. Szpital jako Publiczny Samodzielny Zakład Opieki Zdrowotnej w zakresie, w jakim korzysta ze środków publicznych, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji stanowiących informację publiczną.
2. Strona ma prawo kwestionowania bezczynności organu w przypadku, gdy uznaje, iż żądane informacje są informacjami publicznymi i powinny być udzielone w trybie wnioskowym na podstawie u.d.i.p.

20. 2012.05.15, postanow. WSA w Warszawie, II SAB/Wa 103/12, LEX nr 1213331

Decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja ta co prawda istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej określonych w art. 5 u.d.i.p. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie, wskazując - jeśli posiada taką wiedzę - gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać. Również w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz jedynie zawiadamia wnoszącego, że żądane dane podlegają udostępnieniu w odrębnym trybie.

21. 2012.05.10, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 46/12, LEX nr 1166260

1. Za wniosek o udzielenie informacji publicznej uznać można przesłanie zapytania drogą elektroniczną, i to nawet, gdy do jej autoryzacji nie zostanie użyty podpis elektroniczny. Postępowanie w sprawie udzielenia informacji publicznej ma uproszczony i odformalizowany charakter, a osoba zadająca pytanie nie musi być nawet w pełni zidentyfikowana, nie musi bowiem wykazywać interesu prawnego, ani interesu faktycznego.
2. Przepisy kpa mogą być stosowane tylko w przypadkach określonych w u.d.i.p. Ta natomiast nie daje możliwości zastosowania art. 64 § 2 kpa, tj. pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

22. 2012.04.17, wyrok WSA w Olsztynie, II SAB/Ol 35/12, LEX nr 1145980

1. Udostępnienie informacji publicznej następuje w formie czynności materialno-technicznej, zaś obowiązek wydania decyzji administracyjnej ustawodawca przewidział tylko w takim wypadku, gdy informacja, której udostępnienia żąda określony podmiot jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia. Jeżeli natomiast żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ powinien powiadomić pismem podmiot żądający udostępnienia informacji, że jego wniosek nie znajduje podstaw w przepisach prawa.
2. Recenzje wydawnicze książki, sporządzone na zamówienie uczelni publicznej, stanowią informację publiczną. Szkoły wyższe realizując zadania publiczne dysponują funduszami publicznymi i w związku z tym są zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej w trybie u.d.i.p. Nawet jeżeli recenzje te były finansowane z projektu naukowego autora książki, są to również środki publiczne.

23. 2012.04.05, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 181/12, LEX nr 1162404

Jeśli podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej nie posiada żądanej przez wnioskodawcę informacji, gdyż ta w ogóle nie została wytworzona (fizycznie nie istnieje), winien jedynie pisemnie poinformować o tym zainteresowanego, nie wydając w tym zakresie decyzji o odmowie udzielenia informacji publicznej.

24. 2012.03.29, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 2822/11, LEX nr 1139010

Podmiot zobowiązany, podejmując decyzję administracyjną o odmowie udostępnienia informacji publicznej, związany jest regułami postępowania administracyjnego, określającymi jego obowiązki w zakresie prowadzenia postępowania i orzekania.

25. 2012.02.29, postanow. NSA W-wa, I OW 187/11, LEX nr 1136725

W zakresie właściwości instancyjnej do rozpoznania odwołania od decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej nie ma podstaw do zastosowania regulacji wynikającej z ustaw materialnoprawnych, z których zakresem przedmiotowym związana jest żądana informacja publiczna. Właściwość instancyjną ustala się według przepisów kpa, na podstawie art. 127 § 2 w związku z art. 17 pkt 1 kpa.

26. 2012.02.29, postanow. NSA W-wa, I OW 195/11, LEX nr 1136728

W sprawie właściwości instancyjnej do rozpoznania decyzji odmawiającej udzielenia informacji publicznej z rejestru decyzji o pozwoleniu na budowę nie ma podstaw do stosowania prawa budowlanego.

27. 2012.02.01, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SAB/Go 58/11, LEX nr 1110830

Sposób załatwienia sprawy o udzielenie dostępu do informacji publicznej polegający na poinformowaniu zainteresowanego przez powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, że akta sprawy administracyjnej nie stanowią informacji publicznej i nie znajdują tu zastosowania przepisy u.d.i.p. narusza art. 2 ust. 1, art. 4, art. 5, art. 14 i art. 16 u.d.i.p. Akta administracyjne, mogą zawierać informacje publiczne, a tym samym brak dostępu do nich lub brak decyzji odmawiającej dostępu, stanowi o bezczynności organu.

28. 2012.01.27, wyrok NSA W-wa, I OSK 2130/11, LEX nr 1126276

1. Opinie ekspertów nie są informacją publiczną, jeżeli nie dotyczą konkretnego aktu będącego już przedmiotem toczącego się procesu legislacyjnego. Są natomiast dokumentem wewnętrznym służącym gromadzeniu informacji, które w przyszłości mogą zostać wykorzystane w procesie decyzyjnym.
2. Opinie i ekspertyzy stanowią jeden z wielu elementów wewnętrznego postępowania, którym Prezydent nie jest jednak związany, a jego decyzja nie musi być uwarunkowana treścią i wynikiem sporządzonych na jego zlecenie opinii prawnych i analiz. Nie oznacza to jednak, że nieuprawnione jest przenoszenie na osobę Prezydenta RP zasad dotyczących udostępniania informacji publicznej. Na takie wyłączenie nie wskazują ani treść art. 61 Konstytucji RP, ani też przepisy u.d.i.p. W państwie prawa proces podejmowania decyzji, również dyskrecjonalnych, w pewnym zakresie powinien być transparentny, a organy władzy nie ulegając bieżącym naciskom opinii publicznej winny równocześnie liczyć się z koniecznością racjonalnego uzasadniania podejmowanych decyzji.
3. Opinie i ekspertyzy sporządzone na zlecenie Kancelarii Prezydenta RP są materiałami urzędowymi w rozumieniu art. 4 pkt 2 u.p.a.p.p. Pełnią funkcję służebną w procesie podejmowania decyzji przez najwyższy organ władzy wykonawczej i nie stanowią przedmiotu prawa autorskiego.

29. 2012.01.24, wyrok WSA w Opolu, II SAB/Op 68/11, LEX nr 1107955

1. Przez pojęcie sposób udostępnienia informacji wskazany we wniosku należy rozumieć formę, w jakiej wnioskodawca domaga się utrwalenia informacji. Formy te zostały alternatywnie przewidziane w art. 12 ust. 2 u.d.i.p. Udostępniając informacje podmiot jest zobligowany do posłużenia się jedną z tych właśnie form.
2. W razie niemożliwości udostępnienia informacji publicznej zgodnie z wnioskiem, na zasadzie art. 14 ust. 2 u.d.i.p. podmiot powiadamia pisemnie wnioskodawcę o przyczynach braku możliwości udostępnienia informacji zgodnie z wnioskiem i wskazuje, w jaki sposób lub w jakiej formie informacja może być udostępniona niezwłocznie. Jeżeli w terminie 14 dni od powiadomienia wnioskodawca nie złoży wniosku o udostępnienie informacji w sposób lub w formie wskazanych w powiadomieniu, postępowanie o udostępnienie informacji umarza się, co następuje w formie decyzji, do której stosuje się przepisy k.p.a. W tej samej formie podmiot dysponujący informacją publiczną może również odmówić udostępnienia informacji z uwagi na przesłanki ograniczające jej dostępność, albo odmówić udostępnienia informacji przetworzonej, ze względu na niewykazanie, że jej uzyskanie jest szczególnie istotne dla interesu publicznego, po uprzednim wezwaniu do przedstawienia, że uzyskanie informacji przetworzonej jest szczególnie istotne dla interesu publicznego. W sytuacji natomiast, gdy wniosek nie znajduje podstawy w przepisach prawa, żądanie nie dotyczy informacji publicznej, organ nie jest w jej posiadaniu lub obowiązuje inny tryb jej udostępnienia, nie ma podstaw do stosowania trybu określonego w art. 14 ust. 2 u.d.i.p., stąd odmowa następuje w formie czynności materialno-technicznej, tj. pisma, zawierającego informację o braku możliwości zastosowania do wniosku przepisów ustawy.

30. 2012.01.17, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 396/11, LEX nr 1114130

1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej wszczyna postępowanie w sprawie jej udostępnienia, ale określa również krąg podmiotów tego postępowania. Złożenie wniosku do organu administracji przesądza o tym, iż w odniesieniu do tego właśnie konkretnego organu należy ustalić, czy jest on zobowiązany, w świetle przepisów u.d.i.p., do udzielenia informacji publicznej oraz czy podejmuje stosowne czynności, których brak jest jednoznaczny z bezczynnością.
2. Przyjąć należy jako zasadę jawność informacji o charakterze publicznym, zaś wyjątków od tej zasady należy upatrywać w jasno określonych przepisach prawa powszechnie obowiązującego. Takie ograniczenie zawiera ustawa o z 1985 r. Państwowej Inspekcji Sanitarnej w art. 29a stanowiąc, iż uzyskane przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w trakcie kontroli informacje, dokumenty i inne dane zawierające tajemnicę prawnie chronioną kontrolowanego nie mogą być przekazywane innym organom ani ujawniane, jeżeli nie jest to konieczne ze względu na ochronę życia lub zdrowia człowieka, z wyłączeniem żądania sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem. Jednakże ww. przepis nie wyłącza dokumentacji pokontrolnej z pojęcia informacji publicznej. Przeciwnie, protokoły z kontroli zakładu pracy powiatowego inspektora sanitarnego mają walor informacji publicznej, lecz informacja w tych protokołach zawarta i tylko w zakresie objętym tajemnicą prawnie chronioną np. tajemnicą przedsiębiorcy, podlega ograniczeniu. Zatem odmowa udzielenia

informacji, z powołaniem się na ustawowe ograniczenia, powinna nastąpić poprzez wydanie decyzji administracyjnej.

31. 2012.01.13, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 353/11, LEX nr 1114128

1. Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie wskazując, jeśli posiada taką wiedzę, gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać. Organ nie ma obowiązku wydawania w takiej sytuacji decyzji administracyjnej. Również w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz jedynie zawiadamia wnioskodawcę, że żądane dane podlegają udostępnieniu w odrębnym trybie.
2. Zagadnienia dotyczące udostępniania informacji zawartych w operacie ewidencyjnym zostały w sposób kompleksowy unormowane w p.g.k. Wniosek o udostępnienie informacji zawartych w zasobie geodezyjno-kartograficznym winien być przez organy rozpatrywany w trybie p.g.k.

32. 2012.01.10, wyrok WSA w Warszawie, II SA/Wa 2259/11, LEX nr 1109199

Pod pojęciem stosowania przepisów kpa do decyzji w rozumieniu art. 16 ust. 2 u.d.i.p. nie należy rozumieć jedynie wymogu stosowania przepisów wprost odnoszących się do tej formy działania administracji publicznej, ale także nakaz stosowania wszelkich przepisów pozostających związku z wydaniem decyzji.

33. 2011.12.29, wyrok NSA W-wa, I OSK 1864/11, LEX nr 1149262

Jeżeli żądanie strony nie stanowi żądania udzielenia informacji publicznej, to nie ma podstaw do wydawania decyzji na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p., lecz należy wnioskodawcę poinformować pismem, że sprawa nie dotyczy informacji publicznej.

34. 2011.12.20, postanow. NSA W-wa, I OW 161/11, LEX nr 1149488

W przypadku decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej zastosowanie znajdują przepisy kpa także odnośnie właściwości organów odwoławczych.

35. 2011.11.24, wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim, II SA/Go 667/11, LEX nr 1152612

W razie niewykazania przez wnioskodawcę interesu publicznego przemawiającego za udostępnieniem żądanej informacji publicznej organ powinien we własnym zakresie zbadać jego istnienie, dopiero w razie ustalenia jego braku na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. wydać decyzję o odmowie udostępnienia żądanej informacji publicznej, a następnie szczegółowo wyjaśnić te kwestię w uzasadnieniu wydanej decyzji.

36. 2011.11.09, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 227/11, LEX nr 1153856

Jawność umów i protokołów w sprawach zamówień publicznych wyłącza na gruncie u.d.i.p. możliwość odmowy ich udostępnienia z powołaniem się na jakąkolwiek z tajemnic ustawowo chronionych. Innymi słowy, w trybie u.d.i.p. nie jest dopuszczalne wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia umów i protokołów w sprawach zamówień publicznych, gdyż te są jawne. Nie oznacza to jednak, że p.z.p. przez tego rodzaju zawarte w niej

regulacje, odbiera przymiot informacji publicznej innym niż umowy dokumentom posiadającym taki walor, a dotyczącym postępowań przetargowych i szeroko pojętej realizacji zamówień. P.z.p. zawiera uregulowania szczególne, które należy uwzględniać przy stosowaniu trybu dostępu do informacji publicznej.

37. 2011.11.08, wyrok WSA w Poznaniu, II SA/Po 656/11, LEX nr 1095647

1. Przepisy kpa nie zawierają definicji legalnej pojęcia „organu nadrzędnego”, co uzasadnia sięgnięcie w tym zakresie do wykładni językowej. Przymiotnik „nadrzędny” w polszczyźnie oznacza stojący wyżej w jakiejś hierarchii, mający zwierzchnią władzę, obejmujący szereg jednostek podrzędnych, podporządkowanych sobie.
2. W sprawach uregulowanych przepisami u.d.i.p. za organ wyższego stopnia w stosunku do dyrektora publicznej szkoły podstawowej lub gimnazjum uznać należy organ prowadzący daną szkołę. Kompetencje tego organu wykonywać będzie wójt (burmistrz, prezydent miasta) starosta, marszałek województwa.
3. W sytuacji, gdy doszło do stwierdzenia przez wojewódzki sąd administracyjny nieważności decyzji z powodu naruszenia przepisów o właściwości oraz wskazania organu właściwego do załatwienia sprawy, organ, którego akt był przedmiotem kontroli sądu, nie może wystąpić z wnioskiem o rozstrzygnięcie sporu kompetencyjnego między tym organem a organem wskazanym przez sąd w wydanym wyroku jako organ właściwy do załatwienia sprawy, ponieważ kwestia właściwości rzeczowej organów do załatwienia wniosku została już rozstrzygnięta w wyroku.

38. 2009.10.23, wyrok WSA w Poznaniu, II SAB/Po 47/09

Celem u.d.i.p. jest zagwarantowanie wnioskodawcy prawa do informacji publicznej w określonym terminie, w postępowaniu nie objętym, co do zasady regułami kpa. Tylko bowiem w art. 16 tej ustawy prawodawca nakazał stosowanie postanowień powołanego Kodeksu, a zatem wyłącznie w odniesieniu do postępowań poprzedzających wydanie decyzji odmawiającej udostępnienia informacji i decyzji umarzającej postępowanie w trybie art. 14 ust. 2. W konsekwencji w orzecznictwie jak i piśmiennictwie jednolicie przyjmuje się, że do czynności materialnotechnicznej polegającej na udzieleniu informacji publicznej nie ma zastosowania ustawa - kpa. Z woli ustawodawcy udostępnienie informacji publicznej winno nastąpić szybko i sprawnie bez potrzeby zachowania sformalizowanych reguł kodeksowych.

39. 2009.04.01, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 23/08

W sytuacji, gdy organ administracji publicznej nie dysponuje żądanymi informacjami, nie wydaje decyzji, ponieważ nie ma do tego podstaw prawnych, ale zobowiązany jest do wyjaśnienia wnioskodawcy, że z uwagi na ich brak nie ma fizycznej możliwości ich udostępnienia.

40. 2009.04.01, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 3/09

Nie istnieje żaden przepis w kpa, który może stanowić samodzielną podstawę prawną do zakończenia postępowania wszczętego w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej. U.d.i.p. jest szczególną samodzielną regulacją prawną, która określa i wymienia formy zakończenia postępowania. Przewiduje ona zasady, tryb oraz terminy udostępniania informacji publicznej. Jedynie w ściśle określonych przez nią sytuacjach zastosowanie znajdują przepisy kpa.

41. 2009.03.19, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 70/08

Zgodnie z art. 1 ust. 2 u.d.i.p., przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Oznacza to, że pewne rodzaje informacji publicznej mogą być ujawnione tylko w specjalnym trybie bądź na odmiennych zasadach. Dotyczy to również informacji wymienionych w art. 6 ustawy. W takiej sytuacji zawiadamia się jedynie wnioskodawcę pismem, iż żądana informacja nie może być udostępniona w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej, chyba że wspomniane przepisy szczególnie przewidują stosowanie kpa.

42. 2009.03.04, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 143/08

Decyzja odmawiająca udostępnienia informacji publicznej może być wydana wówczas, gdy chodzi o informację mieszczącą się w zakresie przedmiotowym i podmiotowym ustawy o dostępie do informacji publicznej. Odmowa informacji następuje jednak z uwagi na ochronę danych osobowych, tajemnicę zawodową, służbową, państwową, skarbową, statystyczną czy inną tajemnicę ustawowo chronioną bądź prawo do prywatności (por. art. 1, art. 4, art. 6, art. 16 i art. 22 ustawy) - wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 19.12.2002 r., sygn. akt II SA 3301/02, Monitor Prawniczy 2003, nr 5, poz. 195. Tylko w powyżej określonych przypadkach, ustawodawca przewidział stosowanie przepisów kpa. Oznacza to, że nawet jeżeli organ (Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji) uznał, że nie jest właściwy w sprawie, to przekazanie wniosku skarżącego o udzielenie informacji publicznej do organu właściwego (Komendanta Głównego Policji) było nieskuteczne, gdyż wykraczało poza regulacje zawarte w ustawie o dostępie do informacji publicznej

43. 2009.03.03, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/GI 24/08

Do rozważenia pozostaje kwestia wykorzystania w omawianym zakresie postanowień art. 64 § 2 kpa. Mocą przywołanego przepisu organ administracji publicznej wzywa stronę do uzupełnienia braków formalnych podania w terminie siedmiu dni pod rygorem pozostawienia podania bez rozpoznania. W świetle poczynionych ustaleń przyjdzie zważyć, czy w sprawach informacji publicznej wniosek osoby ubiegającej się o jej udostępnienie musi spełniać wszystkie powyżej przedstawione wymogi, czy też jak dowodzi to skarżąca, wychodząc z dostępności do informacji publicznej nie musi on spełniać wszystkich przywołanych wymogów. Ze stanowiskiem skarżącej nie można się zgodzić, albowiem dla podania o udostępnienie informacji publicznej ustawodawca nie wprowadził łagodniejszych rygorów, a tym samym strona takiego postępowania obowiązana jest do postępowania w myśl regulacji zamieszczonej we wskazanym akcie. Oznacza to, że skarżąca składając podanie do organu w drodze elektronicznej obowiązana była do respektowania postanowień art. 63 ust. 3a kpa, czego w rozpatrywanej sprawie nie uczyniła. Zatem organ administracji zetknął się z podaniem nie podpisanym i nie spełniającym wymogów wynikających z przepisów prawa. W tej sytuacji organ mógł pozostawić je bez rozpoznania.

44. 2008.04.07, wyrok WSA w Warszawie, II SAB/Wa 138-141/07

WSA zauważył, że użyte w u.d.i.p. określenie, zgodnie z którym informację publiczną udostępnia lub odmawia udostępnienia organ, nie oznacza, że organ nie może tego uczynić poprzez pracownika podległego mu urzędowi. Zgodnie z art. 268a kpa, na który wskazuje skarżąca, organ administracji publicznej może w formie pisemnej upoważniać pracowników kierowanej jednostki organizacyjnej do załatwiania spraw w jego imieniu w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń. Żaden

z przepisów u.d.i.p. nie nakłada na organ obowiązku udzielenia upoważnienia, o którym mowa w przytoczonym przepisie, do przekazania wnioskodawcy żądanej informacji publicznej. Oczywistym jest, że upoważnienie takie byłoby niezbędne w przypadku, gdyby organ wydał decyzję o odmowie udostępnienia informacji publicznej, czy też inne rozstrzygnięcie, dla którego niezbędne byłoby posiadanie wymaganego prawem upoważnienia.

45. 2005.05.04, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/3/05, OwSS 2005/3/62/62

W sytuacji nieuzasadnionej odmowy udzielenia informacji publicznej i braku przesłanek do zastosowania art. 138 § 2 kpa organ wyższego stopnia musi uchylić zaskarżoną decyzję w całości i umorzyć postępowanie pierwszej instancji w sprawie odmowy udostępnienia żądanej informacji (art. 138 § 1 pkt 2 kpa), co oznacza, iż z momentem doręczenia decyzji organu wyższego stopnia organ pierwszej instancji nie może - przy zachowaniu identycznych okoliczności prawnych i faktycznych - odmówić udzielenia informacji, powołując tę samą podstawę prawną jak w uchylonej decyzji.

46. 2003.06.24, postanow. SKO we Wrocławiu, SKO 4541/1/03, OwSS 2003/4/92/92

Odmowa udzielenia informacji publicznej prasie powinna nastąpić w formie prawnej decyzji administracyjnej, jak tego wymagają przepisy art. 16 ust. 1 u.d.i.p. w związku z art. 3a ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.).

47. 2002.11.04, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/6/02, OwSS 2003/1/8/8

Z art. 16 ust. 1 u.d.i.p. wynika, że tylko odmowne załatwienie wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest dokonywane decyzją administracyjną. Natomiast pozytywne załatwienie wniosku, czyli udostępnienie informacji publicznej, nie następuje w formie prawnej decyzji administracyjnej, zatem nie może być kwestionowane odwołaniem.

48. 2002.09.12, postanow. SKO we Wrocławiu, SKO 4541/5/0, OwSS 2002/4/99/99

Udostępnienie informacji publicznej według u.d.i.p. jest czynnością materialno-techniczną.

49. 2002.09.12, decyzja SKO we Wrocławiu, SKO 4541/3/02, OwSS 2002/4/98/98

1. Niedopuszczalne jest nakazywanie organowi administracji, przez inny organ (w tym wyższego stopnia w postępowaniu administracyjnym), udzielenia informacji znajdującej się - zgodnie z prawem - w jego posiadaniu. Zobowiązanie podmiotów będących w posiadaniu informacji publicznej do jej udostępnienia wynika z art. 4 ust. 3 u.d.i.p.
2. Udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, a żaden przepis prawa nie pozwala na zobowiązanie decyzją administracyjną do dokonania takiej czynności.

Art. 17. 1. Do rozstrzygnięć podmiotów obowiązanych do udostępnienia informacji, niebędących organami władzy publicznej, o odmowie udostępnienia informacji oraz o umorzeniu postępowania o udostępnienie informacji przepisy art. 16 stosuje się odpowiednio.

2. Wnioskodawca może wystąpić do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołania.

1. 2012.10.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 1755/12, LEX nr 1233168

1. Dyrektor szkoły publicznej jest organem władzy publicznej.
2. Władztwo zakładowe, jakim dysponuje szkoła publiczna, uprawnia ją do kształtowania w sposób

jednostronny i władczy sytuacji prawnej użytkowników, na których rzecz usługi oświatowe są świadczone. Jednak zakres świadczonych usług zakładu obejmuje nie tylko kwestie oświatowe, ale także realizację obywatelskiego prawa do informacji na temat jego funkcjonowania.

3. W sprawach o dostęp do informacji publicznej od decyzji podjętej w trybie u.d.i.p. przez dyrektora publicznego gimnazjum stronie przysługuje odwołanie do organu prowadzącego szkołę, jako organu wyższego stopnia.

2. 2012.04.25, wyrok NSA W-wa, I OSK 248/12, LEX nr 1264738

Dyrektor szkoły publicznej jest organem władzy publicznej, bowiem realizuje zadania publiczne związane z realizacją prawa każdego obywatela do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju, a nadto uprawniony jest do działania w formie władczej w stosunku do uczniów np. poprzez wydawanie decyzji administracyjnych w przedmiocie skreślenia ucznia z listy uczniów. Stąd nie znajduje zastosowania wobec tego organu art. 17 ust. 2 u.d.i.p.

3. 2011.03.28, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 13/11, LEX nr 994243

1. Przepisy u.d.i.p. nie wprowadzają środka zaskarżenia bezczynności w udostępnieniu informacji publicznej, o którym mowa w art. 52 § 1 p.p.s.a., zaś sam sposób udostępniania informacji publicznej kształtują jako dalece odformalizowany, kładąc nacisk na szybkość i sprawność postępowania. Przepisy kpa stosuje się w ograniczonym zakresie, jedynie w sytuacjach, o których mowa w art. 16 i art. 17 u.d.i.p., co skutkuje brakiem podstaw żądania wyczerpania trybu z art. 37 kpa.
2. Akta administracyjne jako zbiór dokumentów zgromadzonych i wytworzonych przez organy administracji publicznej, bez względu na ich rodzaj i charakter zawierają informację o jego działalności i stanowią informację publiczną. W aktach takich mogą znajdować się również dokumenty niewytworzone przez organ administracji publicznej i niezwiązane z rozstrzygnięciem spraw, stąd obowiązkiem organu jest każdorazowo ustalenie, czy określony dokument może zostać udostępniony na podstawie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Żądanie udostępnienia informacji publicznej należy odróżnić przy tym zasadniczo od żądania udostępnienia akt administracyjnych na zasadach przewidzianych w art. 73-74 kpa.
3. Decyzje pozostające w posiadaniu organu administracji publicznej mogą znajdować się w aktach administracyjnych albo poza nimi. Jeżeli nawet zawierają tzw. dane wrażliwe mogą zostać udostępnione w kserokopii, z której usuwa się takie elementy. Wyłączenie pewnych danych ze względu na ochronę informacji niejawnych, ochronę innych tajemnic ustawowo chronionych, prywatność osoby fizycznej czy też tajemnicę przedsiębiorcy z treści udostępnianej informacji publicznej nie powoduje przy tym nadania tej informacji charakteru informacji przetworzonej.

4. 2011.02.23, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 3/11, LEX nr 1086330

Uznanie danej informacji za informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. nie przesądza o obowiązku udostępnienia skarżącemu tej informacji, a jedynie o obowiązku rozpatrzenia jego wniosku w trybie przewidzianym przepisami u.d.i.p. i w przypadku ewentualnego ustalenia, iż zachodzą przesłanki do odmowy udostępnienia informacji publicznej, względnie umorzenia postępowania - o konieczności wydania rozstrzygnięcia analogicznego

do decyzji administracyjnej (art. 17 ust. 1 w zw. z art. 16 u.d.i.p.). Brak wydania takiego rozstrzygnięcia, wobec jednoczesnego braku udzielenia informacji publicznej skarżącemu, przesądza o pozostawaniu w bezczynności.

5. 2011.02.22, wyrok WSA w Bydgoszczy, II SAB/Bd 2/11, LEX nr 1086329

1. Podmiot, do którego złożono wniosek powinien albo udostępnić tę informację w formie czynności materialno-technicznej albo stosując odpowiednio przepisy art. 16 u.d.i.p. rozstrzygnąć o odmowie udostępnienia informacji wskazując przyczynę nieudzielenia takiej informacji.
2. W sytuacji kiedy żądana informacja nie została udostępniona wnioskodawcy, jak również nie zostało wydane rozstrzygnięcie o odmowie jej udostępnienia w trybie art. 17 u.d.i.p., zarzut bezczynności należy uznać za uzasadniony.

6. 2006.12.05, wyrok WSA w Gliwicach, IV SA/GI 1094/06, LEX nr 919899

1. Jednostki organizacyjne Lasów Państwowych wykonują funkcje administracyjne, a zatem można je określić podmiotami administrującymi.
2. W przypadku rozstrzygnięcia podejmowanego przez Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych organem wyższego stopnia jest Dyrektor Generalny Lasów Państwowych. W tej sytuacji do rozstrzygnięć podejmowanych przez Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w zakresie informacji publicznej zastosowanie mają przepisy kpa, a nie unormowania zamieszczone w art. 17 u.d.i.p.

Art. 18. 1. Posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów są jawne i dostępne.

2. Posiedzenia kolegialnych organów pomocniczych organów, o których mowa w ust. 1, są jawne i dostępne, o ile stanowią tak przepisy ustaw albo akty wydane na ich podstawie lub gdy organ pomocniczy tak postanowi.

3. Organy, o których mowa w ust. 1 i 2, są obowiązane zapewnić lokalowe lub techniczne środki umożliwiające wykonywanie prawa, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3. W miarę potrzeby zapewnia się transmisję audiowizualną lub teleinformatyczną z posiedzeń organów, o których mowa w ust. 1.

4. Ograniczenie dostępu do posiedzeń organów, o których mowa w ust. 1 i 2, z przyczyn lokalowych lub technicznych nie może prowadzić do nieuzasadnionego zapewnienia dostępu tylko wybranym podmiotom.

1. 2012.08.08, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 26/12, LEX nr 1224067

Okręgowa Izba Lekarska wykonuje zadania publiczne a więc jest podmiotem zobowiązanym do rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej dotyczącej jej działalności (art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. d i e u.d.i.p.), w tym w zakresie udostępnienia protokołu z jej obrad - co wynika z art. 19 w zw. z art. 18 ust. 2 u.d.i.p.

2. 2012.05.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 356/12, LEX nr 1264781

Nie można przyjąć, że informacja dotycząca obrad Krajowego Zjazdu Rzeczników Patentowych powinna być udostępniona na nośniku z uwagi na fakt, że odnosi się ona do działania organu samorządu zawodowego, a więc podmiotu zobligowanego do udostępniania informacji publicznej. Podmiot ten nie został bowiem zobowiązany

do udostępnienia materiałów audiowizualnych i teleinformatycznych na gruncie u.d.i.p.

3. 2009.08.04, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 41/09, ONSAiWSA 2011/2/31

1. Protokół z posiedzenia społecznej rady do spraw osób niepełnosprawnych - organu opiniodawczo-doradczego starosty (art. 44b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92) jest informacją publiczną podlegającą udostępnieniu na podstawie art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 18 i 19 u.d.i.p.
2. Regulację art. 18 ust. 2 u.d.i.p. należy interpretować w kontekście konstytucyjnych zasad i norm, co oznacza wykładnię rozszerzającą unormowania zawartego w u.d.i.p. W myśl Konstytucji RP, w państwie demokratycznym, zasadniczo działalność organów realizujących zadania publiczne jest jawna. Wyrażone zaś w art. 61 Konstytucji prawo do informacji zawiera w swej treści uprawnienie do żądania informacji o funkcjonowaniu szeroko pojętych instytucji publicznych (...). Organy pomocnicze (opiniodawczo-doradcze) w wielu przypadkach wypracowują pewne koncepcje lub stanowiska, które następnie są realizowane przez organy administracji publicznej. Tym samym także działalność tych organów jest jawna - transparentna, a protokoły z ich posiedzeń bądź stenogramy stanowią informację publiczną w rozumieniu u.d.i.p. i powinny być udostępniane.

Art. 19. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 i 2, sporządzają i udostępniają protokoły lub stenogramy swoich obrad, chyba że sporządzą i udostępnią materiały audiowizualne lub teleinformatyczne rejestrujące w pełni te obrady.

1. 2012.08.08, wyrok WSA w Szczecinie, II SAB/Sz 26/12, LEX nr 1224067

Okręgowa Izba Lekarska wykonuje zadania publiczne a więc jest podmiotem zobowiązanym do rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej dotyczącej jej działalności (art. 4 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. d i e u.d.i.p.), w tym w zakresie udostępnienia protokołu z jej obrad - co wynika z art. 19 w zw. z art. 18 ust. 2 u.d.i.p.

4. 2012.05.17, wyrok NSA W-wa, I OSK 356/12, LEX nr 1264781

Nie można przyjąć, że informacja dotycząca obrad Krajowego Zjazdu Rzeczników Patentowych powinna być udostępniona na nośniku z uwagi na fakt, że odnosi się ona do działania organu samorządu zawodowego, a więc podmiotu zobligowanego do udostępniania informacji publicznej. Podmiot ten nie został bowiem zobowiązany do udostępnienia materiałów audiowizualnych i teleinformatycznych na gruncie u.d.i.p.

5. 2012.03.07, wyrok WSA w Gdańsku, II SAB/Gd 5/12, LEX nr 1124245

Nagranie posiedzenia sesji rady, utrwalone za pomocą sprzętu audiowizualnego i zapisane na nośniku w postaci np. płyty CD bądź DVD, dotyczy sfery faktów, stanowi zatem informację publiczną. Jeżeli posiedzenie rady zostało utrwalone w jednej z form wymienionych w art. 19 u.d.i.p., albo zmaterializowane w innej formie, to w razie złożenia wniosku brak jest podstaw, aby materiałów dokumentujących te posiedzenia, w tym w postaci dokonanych nagrań, nie udostępnić niezwłocznie.

6. 2010.10.14, wyrok WSA w Gliwicach, IV SAB/Gl 48/10, Wspólnota 2010/47/44

Gdy strona wnosi o udostępnienie stenogramu z posiedzenia rady, a organ dysponuje jedynie protokołem,

powinien powiadomić o tym fakcie i wskazać sposób uzyskania dostępu do stenogramu.

7. 2010.10.01, wyrok NSA W-wa, I OSK 1216/10, LEX nr 744958

Adresat wniosku o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej przebiegu posiedzenia organu kolegialnego wypełnia obowiązek udzielenia takiej informacji poprzez udostępnienie protokołu z posiedzenia i nie jest zobowiązany do udostępniania ponadto tej samej informacji na nośniku audiowizualnym lub teleinformatycznym.

8. 2010.06.10, wyrok WSA w Opolu, II SA/Op 257/10, LEX nr 643784

1. Artykuł 19 u.d.i.p. powinno się wyklądać z uwzględnieniem art. 61 ust. 2 Konstytucji RP, który przyznaje uprawnienie do dostępu do dokumentów oraz wstępu na posiedzenia kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, i który wskazuje na możliwość rejestracji dźwięku lub obrazu. Gwarancje konstytucyjne dotyczące dostępu do informacji publicznej w omawianym zakresie konkretyzuje art. 7 ust. 1 pkt 3 u.d.i.p., który wprost stanowi o prawie zapoznania się z materiałami dokumentującymi posiedzenia organów kolegialnych, w tym audiowizualnymi i teleinformatycznymi, i nie wynika z niego, by dostęp do tych materiałów podlegał ograniczeniom innym niż wynikające z wyraźnych uregulowań ustawowych, a w szczególności, by zależał od faktu dysponowania protokołem obrad.
2. Nieuprawniony jest pogląd, że realizacja celu, jakim jest dostęp do informacji publicznej następuje tylko przez dostęp do protokołów, i że sam fakt posiadania takiego protokołu wyklucza uprawnienie do zapoznania się z innymi materiałami rejestrującymi przebieg posiedzenia.

9. 2009.09.16, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SA/Wr 257/09, LEX nr 603363

Standardowo wymaganym sposobem dokumentowania sesji rady przez organ jest protokół lub stenogram, które podlegają udostępnieniu, a zwrot: „chyba że „sporządzą i udostępnią materiały audiowizualne lub teleinformatyczne wskazuje” (art. 19 u.d.i.p.), że: 1) podany audiowizualny lub teleinformatyczny sposób dokumentowania sesji ma fakultatywny charakter i zależy od uznania rady, 2) materiały audiowizualne lub teleinformatyczne dokumentujące przebieg sesji mogą zyskać walor informacji publicznej pod warunkiem, że zostały formalnie sporządzone przez organy władzy publicznej; 3) wymóg ten będzie spełniony w wypadku, gdy statut przewiduje taki sposób dokumentowania posiedzeń rady.

10. 2009.08.04, wyrok WSA we Wrocławiu, IV SAB/Wr 41/09, ONSAiWSA 2011/2/31

Protokół z posiedzenia społecznej rady do spraw osób niepełnosprawnych - organu opiniodawczo-doradczego starosty (art. 44b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92) jest informacją publiczną podlegającą udostępnieniu na podstawie art. 2, art. 3 ust. 2, art. 4 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 18 i 19 u.d.i.p.

11. 2009.01.21, wyrok WSA we Wrocławiu, III SA/Wr 537/08, Dolno.2009/125/2606

1. Materia odnosząca się do relacji pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a jej członkami ma statutowy charakter, dotyczy jej wewnętrznego ustroju, a sam statut ma, m.in. z uwagi na zewnętrzny charakter wielu niezbędnych w nim postanowień, charakter aktu prawa miejscowego.
2. Przepis art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy o samorządzie gminnym ma charakter kompetencyjny. Określa wyłączną właściwość rady gminy w sprawie nadawania honorowego obywatelstwa gminy. Nie może

- stanowić upoważnienia do wydania aktu prawa miejscowego w ujęciu tradycyjnym, aktu obowiązującego powszechnie na obszarze gminy. Może być jedynie podstawą regulacji o charakterze statutowym, czy innej regulacji o charakterze ustrojowym, która ma charakter aktu prawa miejscowego. Wymóg podstawy prawnej do wydania aktu prawa miejscowego o charakterze statutowym spełnia norma ustrojowoprawna.
3. Uhonorowanie określonych osób za ich zasługi dla gminy, jest sprawą publiczną o znaczeniu lokalnym. Formy takiego uhonorowania nie mają charakteru zamkniętego do nadawania obywatelstwa honorowego, ograniczonego podmiotowo do osób fizycznych. W ramach swobody określania swych zadań, umocowanej w art. 6 ustawy o samorządzie gminnym, gmina może tworzyć nowe formy prawne w tym zakresie, obejmujące nie tylko osoby fizyczne, ale także twory organizacyjne, w tym osoby prawne, zasłużone dla gminy. Przyjmowanie takich form służy z pewnością wspieraniu i upowszechnianiu idei samorządowej oraz promocji gminy.
 4. Protokół sesji po jego sporządzeniu jest dokumentem, który winien być udostępniany. Wymóg przyjęcia i możliwość ewentualnych poprawek i zmian w protokole z sesji Rady w żaden sposób nie zmienia faktu, że mamy do czynienia z dokumentem zawierającym informacje na temat działalności organu władzy publicznej, podlegającym publicznemu udostępnieniu. Podobnie ustalenia należy odnieść do protokołów z prac komisji Rady.

12. 2008.11.06, wyrok WSA we Wrocławiu, III SA/Wr 418/08, OwSS 2009/1/8/8

Rada gminy, ustalając w statucie - a więc w akcie niższego rzędu - zasady udostępnienia dokumentów organów gminy, nie była, żadnym przepisem rangi ustawowej, upoważniona do wyłączenia zasady jawności działania gminy i ograniczania dostępu do dokumentu, jakim jest protokół sesji rady przed jego przyjęciem. Wprowadzając w statucie zapis uzależniający udostępnienie protokołu sesji rady i protokołów z obrad komisji od ich „formalnego przyjęcia”, rada naruszyła w istotny sposób przywołane wyżej przepisy art. 61 Konstytucji, art. 11b ust. 2 i 3 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 19 u.d.i.p. Tym samym pozbawiono obywateli dostępu do informacji publicznej, jaką jest protokół sesji rady, na pewnym etapie działania organów (przed przyjęciem przez radę). W konsekwencji ograniczono tym samym możliwości uczestniczenia obywateli w podejmowaniu decyzji w sprawach publicznych i sprawowaniu kontroli nad tym procesem.

13. 2007.11.20, wyrok WSA w Łodzi, II SAB/Łd 60/07, LEX nr 445151

Skoro gminna komisja rozwiązywania problemów alkoholowych na gruncie u.d.i.p. jest podmiotem obowiązującym do udostępnienia informacji publicznej w trybie tej ustawy, jest ona również związana trybem udostępniania informacji publicznej określonym ustawą.

14. 2004.01.10, wyrok WSA w Krakowie, II SA/Kr 1356/04

Ustawodawca inaczej traktuje dostęp do posiedzeń kolegialnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, gdyż nie obwarowuje tego dostępu w art. 7 ust. 1 pkt 3 ani też w art. 19 rozmaitymi formalnościami, jak to ma miejsce w przypadku informacji publicznych, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 10 i art. 11 tej ustawy. Jest to oczywiste, gdyż skoro istnieje bezpośredni dostęp do tych posiedzeń w postaci wstępu na nie, to brak podstaw, aby nie udostępniać niezwłocznie materiałów dokumentujących te posiedzenia.

Art. 20. Przepisy art. 18 i 19 stosuje się odpowiednio do pochodzących z powszechnych wyborów kolegialnych organów jednostek pomocniczych jednostek samorządu terytorialnego i ich kolegialnych organów pomocniczych.

Art. 21. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, ze zm.), z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi,
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

1. 2013.04.18, wyrok NSA W-wa, II SAB/OI 22/13, LEX nr 1313643

1. Z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ zobligowany jest udzielić informacji publicznej, a jej nie udziela i nie wydaje stosownej decyzji o odmowie udostępnienia takiej informacji. W przypadku zaś, gdy informacja o jaką ubiega się zainteresowany nie ma charakteru informacji publicznej, organ nie pozostaje w zwłoce w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Aby można było mówić o beczynności podmiotu zobowiązanego należy przede wszystkim stwierdzić, iż ciąży na nim wynikający z przepisów prawa obowiązek wszczęcia postępowania i podjęcia w nim stosownego rozstrzygnięcia (stosownej czynności), a dopiero później, iż obowiązku tego, w nakazanym prawem terminie, nie wypełnił. W przypadku, gdy podmiot wezwany uznaje, że żądana informacja nie stanowi w istocie informacji publicznej, Sąd zobligowany jest do rozpoznania wniesionej skargi i rozstrzygnięcia, czy rzeczywiście wnioskodawca może domagać się udostępnienia interesujących go danych.

2. Protokoły z posiedzeń niejawnych SKO stanowią informację publiczną.

2. 2012.10.16, postanow. NSA W-wa, I OZ 309/12, LEX nr 1265006

W przypadku ustalenia, że wskazany przez stronę skarżącą podmiot nie mieści się w kręgu zobowiązanych do udzielenia informacji publicznej, uznać należy, iż nie jest on organem o którym mowa w art. 54 § 2 p.p.s.a. zobowiązanym do przekazania sądowi skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę, w terminie o którym mowa w art. 21 pkt 1 u.d.i.p. i nie może być w stosunku do niego kierowany wniosek o ukaranie grzywną za niewykonanie wyżej wymienionych obowiązków (art. 55 § 1 p.p.s.a.). Jako niedopuszczalny podlega on odrzuceniu.

3. 2012.06.28, postanow. NSA W-wa, I OSK 1443/12, LEX nr 1285011

Jeżeli skarżący pozostaje w przekonaniu, iż żądane przez niego informacje mają charakter informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p., to może on wnieść do sądu administracyjnego skargę na beczynność organu, w efekcie rozpoznania której sąd ma obowiązek przesądzić o charakterze informacji poprzez dokonanie kwalifikacji, czy żądane informacje są, czy też nie informacjami publicznymi w rozumieniu u.d.i.p. Dopiero merytoryczna ocena żądania strony przez pryzmat u.d.i.p. pozwala de facto stwierdzić, czy w sprawie o beczynność ma zastosowanie u.d.i.p. Przesądzenie, że w sprawie będą miały zastosowanie przepisy dotyczące informacji publicznej, pozwala dopiero na przejście do drugiego etapu badania skargi - to jest do stwierdzenia, czy w sprawie występuje beczynność.

4. 2012.06.01, postanow. NSA W-wa, I OPP 17/12, LEX nr 1282134

Termin trzydziestu dni dla sądu administracyjnego do rozpoznania skargi na decyzję o odmowie dostępu do informacji publicznej jest terminem procesowym i ma charakter instrukcyjny. Bezskuteczny upływ tego terminu nie rodzi materialnych skutków prawnych.

5. 2012.05.11, postanow. NSA W-wa, I OZ 328/12, LEX nr 1164456

Celem grzywny, o której mowa w art. 55 § 1 p.p.s.a., jest pełnienie funkcji dyscyplinującej, a także represyjnej. Funkcja represyjna realizowana poprzez wymierzenie grzywny, o której mowa w ww. przepisie, służy bowiem ochronie konstytucyjnego prawa do rozpoznania sprawy sądowej bez nieuzasadnionej zwłoki wyrażonej w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Pomimo iż regulacja konstytucyjna odnosi się do sądu, to jednak działanie sądu jest w tym wypadku uzależnione od wykonania przez organ obowiązków, o których mowa w art. 21 pkt 1 u.d.i.p. w zw. z art. 54 § 2 p.p.s.a. Z tej przyczyny ponosi on odpowiedzialność za uniemożliwienie albo utrudnienie realizacji tego prawa przez stronę. Poza tym grzywna z art. 55 § 1 p.p.s.a. pełni również funkcję prewencyjną, albowiem ukaranie grzywną służy zapobieganiu naruszenia prawa celem przewlekania postępowania sądowo-administracyjnego.

6. 2012.03.27, wyrok NSA W-wa, I OSK 156/12, LEX nr 1264575

Organ musi uwiarygodnić, iż nie posiada żądanej informacji publicznej, aby nie pozostawać w stanie bezczynności w udostępnieniu informacji publicznej. Powiadomienie wnioskodawcy o nieposiadaniu żądanych informacji należy rozpatrywać w kontekście art. 8, 9 i 11 kpa, a zatem powiadomienie takie powinno zawierać informację dlaczego organ nie posiada żądanych informacji oraz inne dane, która mogą mieć wpływ na sytuację faktyczną i prawną wnioskodawcy. Sąd jest natomiast zobowiązany do oceny czy prawdopodobne jest, że organ żądanej informacji nie posiada, a oceniając czy podmiot zobowiązany powinien ją posiadać, powinien między innymi ustalić czy informacja ta jest związana z zakresem jego działania i kompetencją.

7. 2012.03.08, wyrok WSA w Białymstoku, II SAB/Bk 2/12, LEX nr 1139096

1. W przypadku, gdy skarga na bezczynność dotyczy udostępnienia informacji publicznej, nie jest wymagane wcześniejsze wezwanie danego organu do usunięcia naruszenia prawa lub wniesienia zażalenia do organu wyższego stopnia.
2. Sąd, aby móc stwierdzić, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej pozostaje w bezczynności, musi rozstrzygnąć, czy żądana informacja mieści się w ustawowym pojęciu informacji publicznej.

8. 2011.12.07, postanow. NSA W-wa, I OZ 1013/11, LEX nr 1149508

Przy skróconym ustawowo terminie przekazania skargi do 15 dni przekroczenie tego terminu zaledwie o dwa dni należy uznać za nieznaczne.

9. 2011.10.06, postanow. NSA W-wa, I OPP 62/11, LEX nr 964669

Przepis art. 21 pkt 2 u.d.i.p. należy rozumieć w ten sposób, iż sąd rozpatruje skargę w tym terminie, jeżeli nie występują okoliczności, które uniemożliwiają rozpatrzenie skargi. Sąd nie może przystąpić do rozpoznania sprawy dopóki sprawa nie będzie gotowa do wyznaczenia. Trzydziestodniowy termin na rozpatrzenie skargi jest terminem procesowym i ma charakter instrukcyjny. Naruszenie tego terminu samo przez się nie uzasadnia

stwierdzenia przewlekłości postępowania.

10. 2011.09.22, postanow. NSA W-wa, I OPP 68/11, LEX nr 948902

Art. 21 pkt 2 u.d.i.p. nakłada na sąd administracyjny obowiązek rozpatrzenia skargi w określonym terminie. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, iż sąd rozpatruje skargę w tym terminie, jeżeli nie występują okoliczności, które uniemożliwiają rozpatrzenie skargi. Dopiero bowiem gdy pismu z uwagi na zachowanie lub uzupełnienie wszystkich koniecznych wymogów formalnych może zostać nadany bieg i gdy zakończone zostaną ewentualne postępowania wpałkowe (np. w zakresie przyznania prawa pomocy), sprawa może być rozpoznana przez sąd administracyjny. Zatem sąd nie może przystąpić do rozpoznania sprawy, dopóki nie zostanie rozstrzygnięta kwestia kosztów sądowych.

11. 2011.07.12, wyrok NSA W-wa, I OSK 610/11, LEX nr 898000

Skargę na bezczynność organu w postępowaniu o udzielenie informacji publicznej można złożyć nie tylko wobec „milczenia” organu, ale również w sytuacji, w której powstał spór między wnioskodawcą a adresatem wniosku co do charakteru żądanej informacji oraz co do zasad i trybu jej udostępnienia.

12. 2011.06.09, wyrok NSA W-wa, I OSK 401/11, LEX nr 1082748

Zgodnie z art. 21 u.d.i.p. do skarg rozpatrywanych w postępowaniu o udostępnienie informacji publicznej stosuje się przepisy p.p.s.a. Dotyczy to skarg na bezczynność w zakresie udostępnienia informacji publicznej. Nie ma podstaw do stosowania w tym zakresie art. 101 i art. 101a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

13. 2011.03.28, wyrok WSA w Krakowie, II SAB/Kr 165/10, LEX nr 994244

1. Dla zasadności skargi na bezczynność nie ma znaczenia okoliczność, z jakich powodów określony akt nie został podjęty lub czynność dokonana, a w szczególności, czy bezczynność została spowodowana zawinioną albo też niezawinioną opieszałością organu, czy też wiąże się z jego przeświadczeniem, że stosowny akt lub czynność w ogóle nie powinny zostać dokonane. Z bezczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ lub podmiot będący w jej posiadaniu milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji albo odmawia jej udzielenia w nieprzewidzianej do tej czynności formie prawnej, albo udziela informacji niebędącej przedmiotem wniosku lub informacji niepełnej.
2. Wyliczenie zawarte w art. 6 u.d.i.p. ma jedynie charakter przykładowy. Informacją publiczną jest nie tylko informacja dotycząca formy i treści dokumentów urzędowych, ale także utrwalony w dowolny sposób komunikat, wiedza, świadomość o jakimś fakcie. Sama informacja ma natomiast tylko wtedy charakter informacji publicznej, jeżeli jest to informacja istniejąca i będąca w posiadaniu organu, od którego wnioskodawca żąda jej udostępnienia.

14. 2011.01.28, postanow. NSA W-wa I OPP 11/11, LEX nr 741461

Do skargi kasacyjnej nie ma zastosowania termin, o którym mowa w art. 21 pkt 2 u.d.i.p.

15. 2010.08.19, postanow. WSA w Warszawie II SO/Wa 40/10, LEX nr 620471

Przewidziany w art. 21 pkt 1 u.d.i.p. obowiązek przekazania sądowi akt sprawy i odpowiedzi na skargę, poza nadzwyczajnym przypadkiem wymienionym w art. 54 § 3 p.p.s.a., ma charakter bezwzględny.

16. 2010.05.17, postanow. WSA w Warszawie, II SO/Wa 25/10, Wspólnota 2010/25/45

W przypadku złożenia do sądu administracyjnego skargi, organ, za pośrednictwem którego jest ona wnoszona, ma obowiązek oprócz przekazania sądowi skargi wraz z aktami sprawy również odpowiedzieć na nią w terminie 30 dni, co wynika z art. 54 par. 2 p.p.s.a. Natomiast, mając na uwadze art. 21 pkt 1 u.d.i.p., czas ten jest skrócony do 15 dni. W przypadku zwłoki w udzieleniu odpowiedzi, sąd na wniosek strony skarżącej może nałożyć na organ administracji grzywnę

17. 2008.09.09, postanow. NSA W-wa, I OSK 1021/08, LEX nr 565663

O sposobie dochodzenia dostępu do informacji na drodze postępowania sędowoadministracyjnego lub na drodze procesu cywilnego przed sądem powszechnym decyduje przedmiot ochrony.

18. 2008.02.04, uchwała NSA, I OPS 3/07

W art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. mowa jest o aktach lub czynnościach z zakresu administracji publicznej innych niż decyzje i postanowienia wydawane w administracyjnych postępowaniach jurysdykcyjnych. To zdaje się wyraźnie wskazywać, że chodzi o sprawy indywidualne, podobnie jak w przypadku spraw załatwianych w drodze decyzji administracyjnej, tyle tylko, że w sprawach tych nie orzeka się w drodze decyzji administracyjnej, lecz mogą być podejmowane akty lub czynności dotyczące określonych adresatów. Jak decyzja czy postanowienie administracyjne są kierowane do konkretnych podmiotów, tak akt lub czynność, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 4, są kierowane przez organ administracji publicznej również do konkretnych podmiotów. Z omawianego przepisu można wnosić, iż wolą ustawodawcy było objęcie kontrolą sądu administracyjnego tych prawnych form działania administracji publicznej, które mogą być i są podejmowane przez organy administracji publicznej w stosunku do podmiotów administrowanych, w sprawach, dla których załatwienia nie jest przewidziana forma decyzji lub postanowienia administracyjnego. Akt lub czynność podejmowane są w sprawie indywidualnej w tym znaczeniu, że jej przedmiotem jest określony i zindywidualizowany stosunek administracyjny (uprawnienie lub obowiązek), którego źródłem jest przepis prawa powszechnie obowiązującego.

Art. 22. (uchylony).

Art. 23. Kto, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, nie udostępni informacji publicznej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

1. 2011.01.27, wyrok WSA w Rzeszowie, II SAB/Rz 49/10, LEX nr 953623

Przepis art. 23 u.d.i.p. jest jedynym przepisem karnym zawartym w u.d.i.p., a to przesądza, że wymierzenie grzywny na jego podstawie jest możliwe tylko w wyniku ustalenia wyczerpania znamion określonego tam czynu zabronionego w ramach postępowania karnego - a to z kolei oznacza, że sprawa w tym zakresie nie należy do właściwości sądu administracyjnego.

2. 2007.07.20, postanow. SN, III KK 74/07, LEX nr 323657

Przepis art. 23 u.d.i.p. penalizuje zachowanie polegające na nieudostępnieniu jakiegokolwiek informacji o tym charakterze, nie zaś tylko takiej informacji publicznej, którą charakteryzuje przymiot większej wagi. Okoliczności, odnoszące się do wartości (wagi, znaczenia) nieudzielonej oskarżycielowi posiłkowemu informacji publicznej, mieszczą się w zakresie elementów przedmiotowych rozważanego czynu, wyznaczających - wraz z innymi przesłankami, także z zakresu strony podmiotowej - stopień jego szkodliwości społecznej.

Rozdział 2a

Ponowne wykorzystywanie informacji publicznej

Art. 23a. 1. Wykorzystywanie przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej informacji publicznej lub każdej jej części, będącej w posiadaniu podmiotów, o których mowa w ust. 2 i 3, niezależnie od sposobu jej utrwalenia (w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej), w celach komercyjnych lub niekomercyjnych, innych niż jej pierwotny publiczny cel wykorzystywania, dla którego informacja została wytworzona, stanowi ponowne wykorzystywanie informacji publicznej i odbywa się na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.

2. Obowiązani do udostępniania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania na zasadach i w trybie określonych w ustawie są:

- 1) Prezes Rady Ministrów,
- 2) jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych,
- 3) inne niż określone w pkt 2 państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej,
- 4) inne niż określone w pkt 2 osoby prawne, utworzone w celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli samodzielnie albo wspólnie z podmiotami, o których mowa w pkt 2 i 3, bezpośrednio albo pośrednio:

- a) finansują je w ponad 50% lub
 - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,
- 5) związki podmiotów, o których mowa w pkt 2-4
- zwani dalej „podmiotami zobowiązanymi”.

3. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do:

- 1) archiwów państwowych w zakresie znajdujących się w ich dyspozycji materiałów archiwalnych,
- 2) jednostek publicznej radiofonii i telewizji w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 226, z późn. zm.), w zakresie audycji radiowych i telewizyjnych oraz innych przekazów,
- 3) instytucji kultury, samorządowych instytucji kultury ani innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, z późn. zm.), w zakresie informacji publicznych stanowiących przedmiot ich działalności,
- 4) uczelni, Polskiej Akademii Nauk ani jednostek naukowych w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki, w zakresie informacji publicznych służących ich działalności badawczej oraz dydaktycznej,
- 5) jednostek organizacyjnych systemu oświaty, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), w zakresie informacji publicznych

służących ich działalności oświatowej.

4. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do:

1) informacji publicznych, których udostępnienie zostało uzależnione od wykazania interesu indywidualnego (prawnego lub faktycznego) na podstawie odrębnych przepisów,

2) przekazywania informacji publicznych między podmiotami wykonującymi zadania publiczne, w celu realizacji zadań określonych prawem.

5. Przepisy niniejszego rozdziału nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady wykorzystywania informacji publicznej, pod warunkiem, że stwarzają gwarancje zachowania zasad wynikających z niniejszej ustawy.

Art. 23b. 1. Informacje publiczne są udostępniane w celu ich ponownego wykorzystywania bez ograniczeń warunkami i bezpłatnie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3 oraz art. 23c.

2. Podmiot zobowiązany może określić warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej dotyczące:

1) obowiązku poinformowania o źródle, czasie wytworzenia i pozyskania informacji publicznej od podmiotu zobowiązanego,

2) obowiązku dalszego udostępniania innym użytkownikom informacji w pierwotnie pozyskanej formie,

3) obowiązku informowania o przetworzeniu informacji ponownie wykorzystywanej,

4) zakresu odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego za przekazywane informacje.

3. Podmiot zobowiązany określa sposób korzystania z informacji publicznych spełniających cechy utworu w rozumieniu ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm.) lub stanowiących bazę danych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ochronie baz danych (Dz. U. Nr 128, poz. 1402, z 2004 r. Nr 96, poz. 959 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662 i Nr 176, poz. 1238), zapewniający możliwość dowolnego wykorzystywania utworu lub bazy danych, do celów komercyjnych i niekomercyjnych, tworzenia i rozpowszechniania kopii utworu lub bazy danych, w całości lub we fragmentach, oraz wprowadzania zmian i rozpowszechniania utworów zależnych.

4. Podmiot zobowiązany udostępnia warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej w postaci elektronicznej.

Art. 23c. 1. Podmiot zobowiązany może nałożyć opłatę za udostępnienie informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania na wniosek, o którym mowa w art. 23g ust. 2, jeżeli przygotowanie informacji w sposób wskazany we wniosku wymaga poniesienia dodatkowych kosztów.

2. Nakładając opłatę, o której mowa w ust. 1, uwzględnić się koszty przygotowania i przekazania informacji publicznej w określony sposób i w określonej formie oraz inne czynniki, jakie będą brane pod uwagę przy nietypowych wnioskach o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej, które mogą mieć wpływ w szczególności na koszt lub czas przygotowania i przekazania informacji. Łączna wysokość opłaty nie może przekroczyć sumy kosztów poniesionych bezpośrednio w celu przygotowania i przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania w określony sposób i w określonej formie.

Art. 23d. 1. Podmiot zobowiązany udostępnia informację publiczną w celu jej ponownego wykorzystywa-

nia w porównywalnych sytuacjach na takich samych warunkach.

2. W przypadku gdy ponowne wykorzystywanie informacji publicznej jest dokonywane przez podmioty wykonujące zadania publiczne w ramach działalności wykraczającej poza realizację takich zadań, warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej lub opłaty powinny zostać określone na takich samych zasadach jak w przypadku innych użytkowników.

Art. 23e. 1. Udostępnienie informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania nie może wprowadzać ograniczenia korzystania z tej informacji przez innych użytkowników, chyba że jest to niezbędne dla prawidłowego wykonywania zadań publicznych.

2. W przypadku gdy warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej przewidują wyłączność korzystania z tej informacji, treść warunków ponownego wykorzystywania jest ogłaszana na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej podmiotu wprowadzającego wyłączność.

Art. 23f. 1. Podmioty zobowiązane, które przekazują informacje publiczne w celu ponownego wykorzystywania z użyciem systemów teleinformatycznych, są obowiązane do stosowania formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, umożliwiających odczyt maszynowy, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.).

2. Podmioty zobowiązane nie są obowiązane do opracowywania, w szczególności przetworzenia, informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania oraz dostarczania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności.

Art. 23g. 1. Ponowne wykorzystywanie informacji publicznej odbywa się przez ponowne wykorzystywanie informacji publicznej:

- 1) udostępnionej na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej,
- 2) udostępnionej w sposób inny niż w Biuletynie Informacji Publicznej,
- 3) udostępnionej w centralnym repozytorium,
- 4) przekazanej na wniosek o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej.

2. Przekazanie informacji publicznej w celu jej ponownego wykorzystywania następuje na wniosek, w przypadkach gdy:

- 1) informacja publiczna nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium, chyba że została udostępniona w inny sposób i zostały określone warunki jej ponownego wykorzystywania, albo
- 2) wnioskodawca zamierza wykorzystywać informację publiczną na warunkach innych niż zostały dla tej informacji określone.

3. Wniosek o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej można złożyć w szczególności w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4. W przypadku niespełnienia warunków formalnych wniosku wzywa się wnioskodawcę do uzupełnienia braków, wraz z pouczeniem, że ich nieusunięcie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania spowodu-

je pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

5. Wniosek rozpatruje się bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 20 dni od dnia otrzymania wniosku. W sprawach szczególnie skomplikowanych podmiot zobowiązany może przedłużyć załatwienie sprawy o kolejne 20 dni, po zawiadomieniu wnioskodawcy w terminie 20 dni od dnia otrzymania wniosku.

6. Podmiot zobowiązany informuje Prezesa Rady Ministrów o przekroczeniu 1000 wniosków o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej danego rodzaju.

7. Podmiot zobowiązany:

1) przekazuje informacje publiczne w celu ponownego wykorzystywania bez ograniczenia warunkami, a w przypadku posiadania informacji publicznych przez wnioskodawcę zawiadamia o braku ograniczenia warunkami ponownego wykorzystywania informacji publicznej,

2) przedstawia wnioskodawcy ofertę zawierającą warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej, a także wysokość opłat za ponowne wykorzystywanie informacji publicznej w przypadku, o którym mowa w art. 23c ust. 1,

3) odmawia, w drodze decyzji, ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

8. Podmiot zobowiązany odmawia ponownego wykorzystywania informacji publicznej, w przypadku gdy:

1) dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniom, o których mowa w art. 5, lub w przepisach odrębnych ustaw,

2) ponowne wykorzystywanie informacji publicznej naruszy prawa własności intelektualnej przysługujące podmiotom trzecim.

9. Podmiot zobowiązany może odmówić ponownego wykorzystywania informacji publicznej w sytuacji, o której mowa w art. 23f ust. 2.

10. Wnioskodawca, który otrzymał ofertę, o której mowa w ust. 7 pkt 2, może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania oferty, złożyć sprzeciw z powodu naruszenia przepisów ustawy. W przypadku otrzymania sprzeciwu podmiot zobowiązany, w drodze decyzji, rozstrzyga o warunkach ponownego wykorzystywania informacji publicznej lub o wysokości opłat.

11. Do decyzji o odmowie przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania oraz do decyzji o warunkach ponownego wykorzystywania informacji publicznej oraz o wysokości opłat stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że:

1) odwołanie od decyzji rozpoznaje się w terminie 14 dni,

2) uzasadnienie decyzji o odmowie ponownego wykorzystywania informacji publicznej na podstawie ust. 8 pkt 2 zawiera wskazanie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, która posiada prawa autorskie, jeżeli jest znana, albo licencjodawcy, od którego podmiot zobowiązany uzyskał dany utwór.

12. Do rozstrzygnięć, o których mowa w ust. 8-10, podejmowanych przez podmiot zobowiązany niebędący organem władzy publicznej, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Wnioskodawca może złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, do którego stosuje się

odpowiednio przepisy dotyczące odwołań.

13. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej, zawierający w szczególności informacje o sposobie i formie przekazania wnioskodawcy informacji publicznej, a także o celu i zakresie ponownego wykorzystywania udostępnianej informacji publicznej, biorąc pod uwagę sprawność i przejrzystość postępowania.

Art. 23h. 1. Podmiot zobowiązany, który przekazuje informacje publiczne w celu ponownego wykorzystywania, jest obowiązany umieścić na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej:

- 1) wykaz informacji publicznych dostępnych w centralnym repozytorium w celu ponownego wykorzystywania,
- 2) warunki ponownego wykorzystywania informacji publicznej, jeżeli zostały określone,
- 3) informacje o czynnikach, jakie są brane pod uwagę przy obliczaniu opłat za nietypowe wnioski o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej,
- 4) informacje o środkach prawnych przysługujących w przypadku odmowy przekazania informacji publicznej w celu ponownego wykorzystywania, określenia warunków ponownego wykorzystywania lub wysokości opłaty.

2. Podmiot zobowiązany, który udostępnia informacje publiczne w celu ponownego wykorzystywania w sposób inny niż w Biuletynie Informacji Publicznej lub w centralnym repozytorium, jest obowiązany wraz z ich udostępnieniem wskazać ewentualne warunki ponownego wykorzystywania, o których mowa w art. 23b ust. 2, a także informacje o czynnikach, jakie są brane pod uwagę przy obliczaniu opłat za nietypowe wnioski o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej, lub miejsce umożliwiające zapoznanie się z nimi.

3. Podmiot zobowiązany podaje na żądanie wnioskodawcy informację o zasadach obliczenia wysokości opłaty, o której mowa w art. 23c ust. 1.

4. Brak odpowiednich informacji w menu przedmiotowym strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, w kategorii „Ponowne wykorzystywanie informacji publicznych”, uważa się za zgodę na ponowne wykorzystywanie udostępnianej informacji publicznej bez ograniczeń warunkami.

Art. 23i. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 15 dni od dnia otrzymania skargi,
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

Rozdział 3

Przepisy o zmianie przepisów obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

....

IV.

Wzory pism

1. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej (wzór)

.....

Wnioskodawca

*(imię i nazwisko lub nazwa instytucji;**adres, telefon, ewentualnie e-mail)*

.....

(miejscowość, data)

.....

(dokładne oznaczenie organu, do którego

skierowany jest wniosek, np. Wójt Gminy...)

**Wniosek
o udostępnienie informacji publicznej**

Na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.) wnoszę o udostępnienie następujących informacji:

.....

(wskazujemy, o udostępnienie jakiej informacji wnioskujemy)

.....

*(wskazujemy, w jakiej formie chcemy uzyskać informację)***Na przykład.**

Wnoszę o udostępnienie mi powyższych informacji w następujący sposób:

- udostępnienie dokumentów do przeglądania (i ewentualnie kopiowania) w urzędzie, w uzgodnionym terminie;
- przesłanie informacji pocztą elektroniczną na adres:;
- przesłanie informacji pocztą (w formie korespondencji tradycyjnej) na podany powyżej adres;
- inny sposób:

(-).....

(podpis wnioskodawcy)

2. Wniosek o udostępnienie informacji publicznej (wersja autorska)

Stowarzyszenie „Azymut”
15-555 Białystok
ul. Jaśminowa 21
e-mail: informacja@jawnosc.pl

Białystok, 11 lipca 2013 roku

Kazimierz Kosiński
Wójt Gminy Polepy

Wniosek o udostępnienie informacji publicznej

Na podstawie art. 2 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.) wnoszę w imieniu Stowarzyszenia „Azymut” o udostępnienie następujących informacji:

1. Czy w Pana gminie zostały uregulowane zasady ponoszenia kosztów udostępnienia informacji publicznej przez wnioskodawcę w razie wystąpienia przez niego z wnioskiem w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej? Jeżeli tak, prosimy o przesłanie kopii aktu prawnego regulującego te kwestie w formie elektronicznej na adres: informacja@jawnosc.pl.
2. Jeżeli takowa regulacja nie występuje, prosimy o krótkie wyjaśnienie, według jakich zasad obciążony jest wnioskodawca w razie pojawienia się takowej potrzeby?

Przypominam, że zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony za pomocą poczty elektronicznej bez podpisu elektronicznego jest wnioskiem pisemnym (por. wyrok NSA z 16 marca 2009 roku, sygn. I OSK 1277/08).

Janusz Moterek
Prezes Zarządu
Stowarzyszenia „Azymut”

3. Wzór wniosku dotyczącego uzupełnienia decyzji odmawiającej udostępnienia informacji publicznej (wzór)

.....

Wnioskodawca

*(imię i nazwisko lub nazwa instytucji;
adres, telefon, ewentualnie e-mail)*

.....

(miejscowość, data)

.....

(dokładne oznaczenie organu,
do którego skierowany jest wniosek,
np. Powiatowy Inspektor Nadzoru
Budowlanego w)

Wniosek o uzupełnienie decyzji

Działając na podstawie art. 111§1 Kodeksu postępowania administracyjnego, niniejszym żądam uzupełnienia decyzji nr z dnia wydanej przez (*nazwa instytucji*) o:

- w kwestii rozstrzygnięcia o (podajemy pominięte elementy wniosku);
- o pouczenie o możliwości odwołania się od decyzji.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia wystąpiłem do (*nazwa instytucji*) o udostępnienie informacji publicznej w zakresie (określenie żądanej informacji).

W dniu otrzymałem decyzję odmowną. Niestety przedmiotowa nie zawiera wszystkich elementów, które zgodnie z art. 111 § 1 kpa winny być w niej zawarte.

W związku z powyższym, wnoszę jak we wstępie.

(-).....

(podpis wnioskodawcy)

4. Wniosek o ponowne rozpatrzenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej (wzór)

.....

Wnioskodawca

*(imię i nazwisko lub nazwa instytucji;
adres, telefon, ewentualnie e-mail)*

.....

(miejscowość, data)

.....

(dokładne oznaczenie organu, który wydał
decyzję, np. Prezydent Miasta)

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy

Na podstawie art. 16 ust. 2 oraz art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.), składam wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji nr z dnia

Uzasadnienie

(Podajemy uzasadnienie takie, jak przy odwołaniu od decyzji odmawiającej udzielenia informacji publicznej)

(-).....

(podpis wnioskodawcy)

5. Odwołanie od decyzji odmawiającej udzielenia informacji publicznej (wzór)

.....
 Wnioskodawca (miejsowość, data)
(imię i nazwisko lub nazwa instytucji;
adres, telefon, ewentualnie e-mail)

.....
 (nazwa i adres organu II instancji, np. Sa-
 morządowe Kolegium Odwoławcze w)
 za pośrednictwem:

 (nazwa i adres organu I instancji, który wy-
 dał odmowną decyzję)

Odwołanie od decyzji nr..... z dnia wydanej przez w sprawie

Na podstawie art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 16 ust. 2 Ustawy o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.), wnoszę o uchylenie decyzji i przekazanie organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Uzasadnienie

(Należy podać stan faktyczny uzasadniający odwołanie i opisać, dlaczego naszym zdaniem organ I instancji naruszył przepisy związane z udostępnianiem informacji publicznej).

Jak wynika z przepisów kpa, odwołanie nie wymaga zachowania szczególnej formy ani szczegółowego uzasadnienia. Wystarczy, jeśli pismo spełni wymogi formalne poprawnego podania, a w treści pisma wyrazi niezadowolenie z treści decyzji organu pierwszej instancji.

W piśmie odwoławczym warto zwrócić uwagę na następujące kwestie:

- *wskazać, czy w trakcie postępowania prowadzonego przez organ przestrzegano przepisów związanych z procedurą wynikającą z regulacji kpa (np. czy dotrzymano terminów, czy decyzja zawiera wszystkie wymagane elementy), a także przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej (np. czy uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji, oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na dobra których wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji; czy nie wymagano od nas podania interesu prawnego uzasadniającego udostępnienie nam informacji publicznej);*
- *sprawdzić, czy w wydanej decyzji została wskazana wyczerpująca podstawa prawna uzasadniająca odmowę*

(oprócz przepisu z ustawy o dostępie do informacji publicznej instytucja musi podać konkretny przepis prawa, uniemożliwiający jej udzielenie wnioskowanej informacji; nie wystarczy przy tym napisać „odmowa ze względu na ochronę danych osobowych lub ochronę tajemnicy służbowej”, lecz należy wskazać konkretny artykuł ustawy o ochronie danych osobowych);

- *odnieć się do wskazanego uzasadnienia faktycznego (czy ocena faktów jest prawidłowa, czy wszystkie zostały wzięte pod uwagę);*
- *odnieć się do uzasadnienia prawnego (czy przywołane przepisy rzeczywiście uzasadniają decyzję odmowną).*

(-).....

(podpis wnioskodawcy)

Uwagi:

1. W myśl postanowień art. 107 § 1 kpa decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu lub podpisem osobistym. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi. Decyzje administracyjne mogą zawierać również inne składniki, jeżeli wynika to z przepisów szczególnych. Są to najczęściej „terminy, warunki (zawieszające, rozwiązujące), zlecenia oraz klauzule odwołalności, a także inne składniki”. Do składników należących do tej grupy zalicza się także klauzulę natychmiastowej wykonalności oraz wzmiankę o zasięgnięciu stanowiska organu współdziałającego. Uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

2. Zgodnie z art. 16 Ustawy o dostępie do informacji publicznej, odmowa udostępnienia informacji publicznej oraz umorzenie postępowania o udostępnienie informacji przez organ władzy publicznej następują w drodze decyzji. Do decyzji stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że odwołanie od decyzji rozpoznaje się w terminie 14 dni, a uzasadnienie decyzji o odmowie udostępnienia informacji zawiera także imiona, nazwiska i funkcje osób, które zajęły stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji oraz oznaczenie podmiotów, ze względu na których, o czym mowa w art. 5 ust. 2 ww. ustawy, wydano decyzję o odmowie udostępnienia informacji.

6. Skarga na bezczynność do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (wzór)

.....

(miejsce, data)

Do

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Białymstoku

(lub innego sądu zgodnie z właściwością miejscową)

.....

(adres sądu) za pośrednictwem:

.....

(nazwa i adres organu władzy, który skarżymy)

.....

Skarżący: (imię i nazwisko skarżącego lub dane podmiotu skarżącego)

.....

Organ administracyjny: (nazwa i adres organu władzy, który skarżymy)

.....

(sygnatura pisma odmownego od organu

lub sygnatura postępowania)

SKARGA

(imię i nazwisko lub dane podmiotu skarżącego) na bezczynność (nazwa organu)
w sprawie rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej

Działając na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w związku z art. 3 § 2 pkt 4, art. 50 § 1 i art. 149 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DzU nr 153, poz. 1270 ze zm.), zaskarżam bezczynność (*nazwa organu*) w zakresie rozpatrzenia wniosku z 20 kwietnia 2011 roku o udostępnienie informacji publicznej, co stanowi naruszenie: art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 4. Ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.).

W związku z powyższym wnoszę o:

- 1) zobowiązanie (*nazwa organu*) do rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej z 20 kwietnia 2011 roku;

- 2) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania podług norm przepisanych.

Uzasadnienie

(Podajemy zwięzły opis sytuacji z powołaniem się na złożony wniosek o udostępnienie informacji publicznej i brak rozpatrzenia tego wniosku przez organ władzy)

Mając powyższe na względzie, wnoszę jak we wstępie.

.....

(-) (podpis wnoszącego skargę)

Załączniki:

- 1) odpis skargi.

7. Skarga na bezczynność do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (wersja autorska)

Białystok, 3 czerwca 2013 roku

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku**

za pośrednictwem:

Wójta Gminy „M”

Skarżący: Stowarzyszenie „Azymut”
15-555 Białystok, ul. Jaśminowa 21

Organ administracyjny:
Wójt Gminy „M”

SKARGA

**Stowarzyszenia „Azymut” z siedzibą w Białymstoku na bezczynność Wójta Gminy „M”
w sprawie rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej**

Działając na podstawie art. 3 § 2 pkt 8 w związku z art. 3 § 2 pkt 4, art. 50 § 1 i art. 149 Ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (DzU nr 153, poz. 1270 ze zm.), zaskarżam bezczynność Wójta Gminy „M” w zakresie rozpatrzenia wniosku z 20 kwietnia 2011 roku o udostępnienie informacji publicznej, co stanowi naruszenie: art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i art. 4 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 13 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.).

W związku z powyższym wnoszę o:

- 1) zobowiązanie Wójta Gminy „M” do rozpoznania wniosku Stowarzyszenia „Azymut” z 14 maja 2013 roku o udostępnienie informacji publicznej w terminie 14 dni od daty otrzymania prawomocnego wyroku wraz z aktami administracyjnymi sprawy;
- 2) zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania podług norm przepisanych.

Uzasadnienie

Wnioskiem z 14 maja 2013 roku skarżący: Stowarzyszenie „Azymut” z siedzibą w Białymstoku wystąpiło w oparciu o przepisy Ustawy o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm., zwanej dalej

„ustawą”) do Wójta Gminy „M” z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej polegającej na przekazaniu informacji publicznej dotyczącej dochodów Gminy „M” z tytułu podatków za rok 2012 uzyskiwanych od elektrowni wiatrowych położonych na terenie gminy. We wniosku Stowarzyszenie wykazało, że żądana informacja jest zasadna w świetle art. 1 ust. 1 ww. ustawy, bowiem dotyczy budżetu gminy.

Wójt Gminy „M” mimo terminu określonego w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy, zobowiązującego go do udostępnienia informacji publicznej w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku, tego terminu nie dotrzymał. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy termin ten minął 27 maja 2013 roku. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że Wójt pozostaje w zwłoce w załatwieniu złożonego wniosku. Stowarzyszenie nie otrzymało zarówno wnioskowanej informacji publicznej, jak i pisma, które wskazywałoby na powody opóźnienia oraz termin, w jakim nastąpi udostępnienie wnioskowanej informacji (zgodnie z art. 13. ust. 2 ustawy).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 29 października 2007 roku (sygn. akt II SAB/Wa 85/07) wskazał, że „z beczynnością organu w zakresie dostępu do informacji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy organ milczy wobec wniosku strony o udzielenie takiej informacji lub odmawia udzielenia takiej informacji w nieprzewidzianej do tej czynności formie prawnej. Stanowisko organu, które w istocie sprowadza się do odmowy udzielenia informacji powinno przybrać procesową formę decyzji administracyjnej, co uzasadnia stosowanie w tym zakresie Kodeksu postępowania administracyjnego”.

Każdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej powinien być załatwiony bądź przez udostępnienie informacji zgodnie z wnioskiem, bądź przez odmowę udostępnienia, a więc wydanie decyzji odmownej, jeżeli istnieją ku temu podstawy prawne.

W niniejszym postępowaniu Wójt nie podjął żadnego ze wskazanych wyżej działań. To prowadzi do przyjęcia, że dopuszcza się beczynności w sprawach z zakresu dostępu do informacji publicznej, gdyż organ nie uczynił zadość żądaniu Stowarzyszenia wskazanemu we wniosku. Nie wydał też stosownej decyzji ze wskazaniem podstaw i przyczyn odmowy. W konsekwencji pozostał w beczynności.

Mając powyższe na względzie, wnoszę jak we wstępie.

Janusz Moterek

Prezes Zarządu Stowarzyszenia „Azymut”

Załączniki:

1) odpis skargi.

8. Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję odmawiającą udostępnienia informacji publicznej (wzór)

.....

(miejsce, data)

Do

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

w Białymstoku

(lub innego sądu zgodnie z właściwością miejscową)

.....

(adres sądu)

za pośrednictwem:

.....

(nazwa i adres organu władzy, który skarżymy)

.....

Skarżący: (imię i nazwisko skarżącego lub dane instytucji skarżącej)

.....

Organ administracyjny: (nazwa i adres organu władzy, który skarżymy)

.....

(sygnatura pisma odmownego od organu

lub sygnatura postępowania)

Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego

Na podstawie art. 3 § 2 pkt 1 Ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz art. 21 Ustawy o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.) składam skargę na decyzję nr z dnia wydaną przez *(nazwa organu)* odmawiającą udostępnienia informacji publicznej.

Decyzja narusza moje prawo do informacji publicznej określone w art. 2 ust. 1 Ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Wnoszę o uchYLENIE tej decyzji oraz o zobowiązanie *(nazwa organu lub instytucji)* do udostępnienia informacji.

Uzasadnienie

(Podajemy w zwięzły sposób przebieg całej sprawy, argumenty uzasadniające odwołanie oraz opisujemy, dlaczego naszym zdaniem naruszono przepisy związane z udostępnianiem nam informacji publicznej. Do skargi należy załączyć kopie posiadanych pism i dokumentów, jak i ocenę wydanej decyzji).

(-)

(podpis wnoszącego skargę)

Załączniki:

1) kopia skargi.

9. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa naruszenia obowiązku udostępnienia informacji publicznej (wzór)

.....

Wnioskodawca

*(imię i nazwisko lub nazwa instytucji;
adres, telefon, ewentualnie e-mail)*

.....

(miejscowość, data)

Prokuratura Rejonowa

w

Możliwe rozwiązania zależne od działalności organu lub instytucji

Wersja 1 (organ lub instytucja ignoruje decyzję organu odwoławczego)

W dniu zwróciłem się do o udostępnienie informacji dotyczących Informacje te są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 6 Ustawy o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.).

Dowód: odpis wniosku u udzielenie informacji

Dnia otrzymałem decyzję, na mocy której organ odmówił mi udzielenia wskazanej przeze mnie informacji publicznej.

Dowód: odpis decyzji

W dniu złożyłem odwołanie od decyzji do

Dowód: odpis odwołania

W dniu organ odwoławczy wydał decyzję przechylającą się do mojego odwołania, uchylającą odmowną decyzję organu I instancji. Niestety do dnia dzisiejszego, mimo przedmiotowej decyzji, organ nie przekazał mi żądanej informacji publicznej.

Dowód: odpis decyzji

Wersja 2 (organ lub instytucja ignoruje decyzję sądu)

W dniu zwróciłem się do o udostępnienie informacji dotyczących Informacje te są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 6 Ustawy o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.).

Dowód: odpis wniosku u udzielenie informacji

Dnia otrzymałem decyzję, na mocy której organ odmówił mi udzielenia wskazanej przeze mnie informacji publicznej.

Dowód: odpis decyzji

W dniu złożyłem odwołanie od decyzji do

Dowód: odpis odwołania

W dniu organ odwoławczy utrzymał w mocy decyzję.

Dowód: odpis decyzji

Dnia złożyłem skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w

Dowód: odpis skargi

W dniu sąd wydał wyrok nakazujący udzielenie informacji.

Dowód: odpis wyroku

Zakończenie dla wszystkich wyżej wymienionych wersji

Do dnia dzisiejszego informacja nie została mi udzielona. Wskazane przeze mnie okoliczności dowodzą, że organ (instytucja) dopuściła się przestępstwa określonego w artykule 23 Ustawy o dostępie do informacji publicznej, a przebieg opisanej sprawy wskazuje, że czyn ten jest popełniany umyślnie.

W związku z powyższym niniejszym wnoszę o przeprowadzenie w tej sprawie postępowania przygotowawczego i ukaranie winnych tego przestępstwa.

.....

(-) *(podpis wnoszącego skargę)*

Załączniki:

- 1) kopie dokumentów.

10. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa naruszenia obowiązku udostępnienia informacji publicznej (wersja autorska)

Stowarzyszenie „Azymut”
15-555 Białystok
ul. Jaśminowa 21
e-mail: informacja@jawnosc.pl

Białystok, 11 lipca 2013 roku

Prokuratura Rejonowa w Łomży
Szosa Zambrowska 1/27
18-400 Łomża

Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa

Niniejszym zawiadamiam o popełnieniu przez przestępstwa określonego w art. 23 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej (DzU nr 112, poz. 1198 ze zm.) oraz wnoszę o wszczęcie postępowania przygotowawczego przeciwko wskazanemu organowi.

Uzasadnienie

Korzystając z prawa, jakie przyznaje każdemu art. 2 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej, w dniu 4 lutego 2013 roku Stowarzyszenie zwróciło się do Burmistrza Miasta „A” z wnioskiem o wskazanie informacji dotyczących premii regulaminowych i nagród pracowników Biura Prasowego i Relacji Społecznych w Urzędzie Miejskim w 2012 roku. Informacje te zdaniem Stowarzyszenia są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 6 wskazanej ustawy.

Dowód: odpis wniosku o udzielenie informacji

Decyzją z 15 lutego 2013 roku, znak: ROS.1431.3.2013, Burmistrz Miasta „A” odmówił Stowarzyszeniu udostępnienia wskazanej wnioskowanej informacji publicznej, powołując się na art. 5 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 6 września 2001 roku o dostępie do informacji publicznej. Ograniczenie to dotyczy ochrony m.in. ze względu na prywatność osoby fizycznej.

Dowód: odpis decyzji

Od decyzji powyższej Stowarzyszenie pismem z 25 lutego 2013 roku odwołało się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Łomży jako organu odwoławczego.

Dowód: odpis odwołania

W dniu 20 marca 2013 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Łomży po rozpatrzeniu złożonego odwołania wydało decyzję przechylającą się do naszej petycji uchylającej odmowną decyzję organu I instancji.

Dowód: odpis decyzji

Niestety do dnia dzisiejszego, mimo wyżej wymienionej decyzji, Burmistrz Miasta „A” nie przekazał Stowarzyszeniu żądanej informacji publicznej. Wskazane przez nas okoliczności dowodzą, że Burmistrz Miasta „A”

dopusił się przestępstwa określonego w artykule 23 Ustawy o dostępie do informacji publicznej, a przebieg opisanej sprawy wskazuje jednoznacznie, że ten czyn jest popełniany umyślnie.

W związku z powyższym wnoszę o przeprowadzenie w tej sprawie postępowania przygotowawczego i ukaranie winnych tego przestępstwa.

Janusz Moterek

Prezes Zarządu Stowarzyszenia „Azymut”

Załączniki:

- 1) kopia wniosku o udzielenie informacji,
- 2) kopia decyzji,
- 3) kopia odwołania,
- 4) kopia decyzji.

V.

Wykaz przydatnych
stron internetowych

Polskie instytucje rządowe

www.prezydent.pl – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
www.sejm.gov.pl – Sejm RP
www.senat.gov.pl – Senat RP
www.trybunal.gov.pl – Trybunał Konstytucyjny
www.sn.pl – Sąd Najwyższy
www.brpo.gov.pl – Rzecznik Praw Obywatelskich
www.mac.gov.pl – Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji
www.mf.gov.pl – Ministerstwo Finansów
www.ms.gov.pl – Ministerstwo Sprawiedliwości
www.kgp.gov.pl – Komenda Główna Policji
www.nik.gov.pl – Najwyższa Izba Kontroli
www.abw.gov.pl – Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego
www.brpd.gov.pl – Rzecznik Praw Dziecka
www.cba.gov.pl – Centralne Biuro Antykorupcyjne

Polskie organizacje pozarządowe

www.watchdog.org.pl – Sieć Obywatelska – Watchdog Polska
www.hfhrpol.waw.pl – Helsińska Fundacja Praw Człowieka
www.batory.org.pl – Fundacja im. Stefana Batorego
www.isp.org.pl – Instytut Spraw Publicznych
www.freepress.org.pl – Centrum Monitoringu Wolności Prasy
www.frdl.org.pl – Fundacja Rozwoju Demokracji Lokalnej
www.fupp.org.pl – Fundacja Uniwersyteckich Organizacji Prawnych
www.sobieski.org.pl – Instytut Sobieskiego

Polskie strony internetowe dotyczące dostępu do informacji publicznej

www.informacjapubliczna.org.pl

Pozarządowe Centrum Dostępu do Informacji Publicznej

www.art61.pl

Stowarzyszenie 61 zajmuje się udostępnianiem obywatelom informacji na temat sposobu realizowania mandatu, poglądów oraz doświadczenia zawodowego parlamentarzystów, przybliżenie zasad działania Sejmu i Senatu oraz umożliwienie użytkownikom internetu brania udziału w procesie podejmowania decyzji

Institut Prawa Nowych Technologii – www.ipnt.pl

Institut Prawa Nowych Technologii Organizacja zajmująca się min. szeroko rozumianą zasadą przejrzystości życia publicznego, również dostępem do informacji publicznej.

Strona o dostępie do informacji w sprawach dotyczących środowiska – cpe.eko.org.pl/aarhus.html

Wszystko o Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska. podpisanej w 25.06.1998 r. w Aarhus.

Stowarzyszenie Wzajemnej Pomocy Bona Fides – www.bonafides.pl

Szczegółowymi celami działalności są: edukacja w zakresie praw człowieka, a w szczególności praw obywatelskich, ochrona wolności i praw człowieka oraz swobód obywatelskich, zwiększenie dostępu do informacji publicznej, przejrzystość życia publicznego, kontrola wydatków publicznych, przeciwdziałanie korupcji w instytucjach publicznych,

Wszystko o Biuletynie Informacji Publicznej – www.wszytkoobip.pl

Strona wszechstronnie opisująca zagadnienia związane z funkcjonowaniem Biuletynu Informacji Publicznej, nie tylko na szczeblu centralnym ale szczególnie w jednostkach samorządu terytorialnego

Polski Portal Organizacji Strażniczych – www.watchdog.org.pl

Polski Portal Organizacji Strażniczych.

Biuletyn Unii Europejskiej – www.europa.eu/bulletin/pl/welcome.htm

Biuletyn przedstawia działania wszystkich instytucji i organów Unii Europejskiej oraz umożliwia zapoznanie się z dokumentami oraz aktami prawnymi dotyczącymi UE.

Prawne aspekty społeczeństwa informacyjnego – www.prawo.vagla.pl

Serwis o związkach prawa z internetem na którym umieszczane są aktualne informacje o wydarzeniach, procesie legislacyjnym, dokumentach, artykułach i innych serwisach internetowych traktujących o prawie sieci.

Helsińska Fundacja Praw Człowieka w Polsce – www.hfhrpol.waw.pl

Organizacja, utworzona w 1989 roku przez członków Komitetu Helsińskiego w Polsce. Jej misją jest rozwijanie kultury wolności i praw człowieka w kraju i za granicą.

Masz prawo wiedzieć – www.maszprawo.naszemiasto.pl

Gazety Grupy Wydawniczej Polskapresse prowadzącej kampanię „Masz prawo wiedzieć”, której celem jest promowanie prawa dostępu do informacji publicznej.

Stowarzyszenie Normalne Państwo – www.niedajelapowek.pl

Stowarzyszenie wspiera wszelkie inicjatywy, które dotyczą pięciu obszarów jego działania – w tym walkę z korupcją, działania na rzecz jednomandatowych okręgów wyborczych (JOW), otwartych konkursów i prostego systemu podatkowego.

www.ekoportal.gov.pl

Ekportal to miejsce w sieci, które ułatwi dotarcie do kluczowych informacji znajdujących się na serwerach jednostek resortu środowiska.

Zagraniczne strony dotyczące dostępu do informacji publicznej

www.legislationline.org – pod tym adresem znajduje się cały zestaw prawnych regulacji w zakresie prawa do informacji publicznej na całym świecie. Poza tym nie tylko w tym zakresie ale również obejmuje prawo konstytucyjne wielu państw świata.

www.info-commissioners.org – strona skupiająca wszelkie informacje na temat Komisarzy Prawa do Informacji jacy występują w krajach UE i nie tylko. Ogromne zasoby informacyjne.

www.right2info.org – Right2INFO.org brings together information on the legal frameworks for the right to information as well case law from dozens of countries, organized and analyzed by topic. With a focus on good law and practice, the website provides comparative overviews of, and country summaries illustrating, the current state of the right to information held by governments and bodies that perform public functions or operate with public funds.

www.freedominfo.org – Online Network of freedom of information. Strona zawierająca raporty z zakresu realizacji prawa do informacji na całym świecie, wskazująca najlepsze praktyki, oraz praktyczne wymogi skutecznego funkcjonowania prawa do informacji

www.foiadvocates.net – Freedom of Information Advocates Network. Międzynarodowa organizacja wspierająca kampanie na rzecz prawa do informacji, zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym.

www.article19.org – ARTICLE 19 jest organizacją, która poprzez swoje kampanie prowadzi na całym świecie prowadzi działania na rzecz wolności wypowiedzi oraz prawa do informacji.

www.cfoi.org.uk – Campaign for Freedom of Information. Największa i najstarsza organizacja zajmująca się tematyką dostępu do informacji w Wielkiej Brytanii.

www.privacyinternational.org – Privacy International

Privacy International jest organizacją, która zajmuje się przede wszystkim ochroną prywatności, ale również dostępem do informacji.

www.accessreports.com – Access reports freedom of information

Strona amerykańskiej instytucji zajmującej się realizacją prawa do informacji w US i Kanadzie

Access to Information Programme (AIP) Foundation – www.aip-bg.org/index_eng.htm

Strona Fundacji zajmującej się realizacją prawa do informacji publicznej w Bułgarii.

www.ifex.org

Międzynarodowy Program istniejący od 1992 mający na celu promowanie prawa do informacji oraz wolności wypowiedzi oraz nieskrepowanej wymiany uzyskanej informacji przez każdego zainteresowanego

www.accessinitiative.org – The Access Initiative

Globalna sieć promująca prawo do informacji publicznej, oraz partycypację i jawność systemu decyzyjnego w obszarze środowiska naturalnego.

www.opengovpartnership.org

Open Government Partnership

strona dotycząca Porozumienia państw z całego świata na rzecz otwartych rządów. Masa informacji i analiz.

www.okfn.org

Fundacja holdująca globalnemu ruchowi na rzecz otwartości wiedzy i informacji

ec.europa.eu/transparency

portal Komisji europejskiej odnoszący się do zjawiska jawności życia publicznego.

www.cima.ned.org – Center for International Media Assistance (CIMA)

Center for International Media Assistance (CIMA) to organizacja, której zadaniem jest poprawie starań USA w celu promowania niezależnych mediów w krajach rozwijających się na całym świecie.

www.opengovstandards.org

Standardy Otwartego Rządu